

GERALDINE GHINEȚ

ȘI TU POTI FI UN DINOZAU

Editura T
2004

Grafica și coperta : Oana Cătălina Vicol
Tehnoredactare : Alexandru Mihai Birsan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GHINET, GERALDINE
Și tu poți fi un dinozaur / Geraldine Ghinet
ISBN

Motto : *"Nu am primit când timpul s-a dăruit întreg
Voia să-mi fie alături, dar eu voiam s-aleg."
(Al- Mutanabbi)*

Ligi Studenților Economiști

Prefață

Ideea unui demers atât de laborios ca acela pe care îl propune Geraldine Ghineț prin această lucrare este cu atât mai lăudabilă, cu cât la efortul creator s-a adăugat necesitatea realizării unei documentări solide și imperativul consultării mai multor persoane legate, de-a lungul timpului, de ceea ce se numește Liga Studenților Economiști. Dificultatea apare nu neapărat din multitudinea materialelor ce trebuiau consultate, ci, mai ales din coroborarea tuturor mărturiilor și opiniilor foștilor membrii – adesea diverse, dacă nu chiar divergente.

Rezultatul este pe măsura efortului depus. Ușurința de a scrie nu vine numai din talentul nativ, ci și din propria experiență a autoarei. Din interiorul organizației, imaginea este alta, sunt cunoscute lucrurile esențiale, pornești cu un avantaj. Astfel, pot fi urmărite pe parcursul lucrării, în paralel, două planuri : evoluția autoarei ca membru în cadrul LSE, precum și ascensiunea ligii, de la înființare până în prezent.

Trebuie remarcat caracterul documentat al cărții, logica internă și coerența în prezentarea principalelor momente din activitatea acestei organizații. Din start, caracterul de pionierat al acestei inițiative denotă curajul, pe care nu toți îl au, de a porni pe un drum deloc bătătorit, de a încerca o sinteză a ceea ce a însemnat o experiență organizațională de peste șapte ani. Fidelitatea cu care a preluat și redat în text opiniile tuturor celor chestionați elimină eventualul subiectivism de care ar putea fi bănuită.

Poate că o astfel de lucrare va da un sens celor sceptici asupra a ceea ce înseamnă viața asociativă în general, va da răspunsurile atât de mult așteptate cu privire la menirea unei organizații studențești, va stimula dezvoltarea mediului asociativ prin demararea altor inițiative de acest gen. Va arăta, nu în cele din urmă, că unei echipe bine sudate “nimic nu i se pare imposibil”.

Liviu Maha

Prima parte : statut de new-commer

"Ceea ce se caută poate fi găsit, dar ceea ce se neglijează, scapă"
(Sophocles)

E august și e teribil de cald. În fața Casei de Cultură, soarele lucește cu furie parcă. Încerc să găsesc un loc mai umbrit, dar așa nu îl pot vedea când apare. Iar am ajuns mai devreme. Cred că asta spune ceva despre firea mea nerăbdătoare. E ca în bancul acela când cineva din zodia berbecului se ruga lui Dumnezeu cu ardoare : "Doamne, dă-mi, te rog, și mie puțină răbdare...dar poți să-mi dai chiar acum? "

Aerul e aproape irespirabil. Cumva mă duce cu gândul la vântul sărat de mare. Da, mare, acolo ar trebui să fiu, dar nu sunt, cum n-am fost nici acum trei ani pe vremea asta. Trei ani...atâta timp să se fi scurs de când am venit prima oară în Iași ?

...mi-aduc aminte destul de clar drumul cu trenul către orașul în care urma să-mi petrec anii studenției. FEAA¹ suna destul de pretențios, dar cum era singura alterantivă ieșeană, demnă de a fi luată în considerare, pentru ASE-ul din București, n-am ezitat nici o clipă și...iată-mă admisă la o facultate despre care nu știam mai nimic. Mi-am zis, măcar voi fi cu prietenii mei din liceu care au fost admiși majoritatea la Iași și asta ar trebui să compenseze cumva pentru prestigioasa facultate pe care o ratam.

Sfârșitul liceului aduce cu sine un soi de exuberanță amestecată cu melancolie care te face să crezi că de-acum în colo totul devine posibil, iar gândul că vei înfrunta "vicisitudinile" viitoare alături de persoane cunoscute diminuează din teama - dacă o putem numi așa - care te însoțește la început de drum. Dar totul nu-i decât o iluzie și în scurt timp, liceul devine o perioadă interesantă, dar demodată. Îți mai amintești acele vremuri din când în când cu noii prieteni, când stai la o terasă prin

¹ Prescurtare de la Facultatea de Economie și Administrarea Afacerilor

Copou, sau se întâmplă să-i zărești și exclami : “A uite, tipa aia a fost cu mine în liceu” și-atât. În următoarele secunde ai și uitat.

– Cei de ani mai mari v-au pregătit o surpriză, îmi spunea mama pălăvrăgind de nu știu ce organizație studențească. Întotdeauna a crezut că voi fi cumva în inima evenimentelor studențești. Țin minte că nici nu i-am dat importanță atunci.

Ce deprimată am fost când i-am văzut pe-ai mei plecând acasă, după ce mi-au depozitat bagajele în dulapul fără rafturi al camerei, iar eu rămânând singură în urma mașinii, într-un oraș străin, într-un cămin pustiu, într-o cameră aproape devastată.

Împăcată, în fine, cu inevitabilul, am început și eu anul întâi făcând naveta din Miurile atât de controversate² spre Copou. Aproape aeriană, ca orice boboc de anul I îmi spuneam, mai mult pentru a mă încuraja, ceva bun trebuia să mi se întâmple.

Într-o seară, la ușa camerei 29 din C15 a bătut cineva. Era nouă și ceva seara. Un tip destul de înalt nu s-a sfiit să intre, cu o mână de chestionare întrebându-ne dacă am dori să le completăm. Erau despre condițiile de cazare din cămine. *“Ne dădusem seama că nu avem o imagine globală asupra percepției studenților vis-a-vis de viața de student, condiții în cămine, ligă etc. Așa că am hotărât să facem o "cercetare serioasă", cu eșantion reprezentativ, erori etc ... doar făcusem cursuri de statistică și eram "experți". Mare mi-a fost bucuria când raportul cercetării pe care-l afișasem la Panou a fost preluat de un redactor al Ziarului de Iași”* își aducea el aminte mult mai târziu.

Eu și colegele mele de cameră completam cumva entuziasmate (de ceva vreme căminul mi se părea că nu se ridică la pretențiile comentariilor entuziaste despre “orgiile” studențești despre care auzeam vorbindu-se atât.

² Zvonurile erau că în zona industrială bătrânele erau înjunghiate în plină zi ; lucru cât se poate de posibil.

- Ești student? l-am întrebat în timp ce completam de zor cu un scris indescifrabil.

- Da... anul III.

Stăteam și mă gândeam că parcă îl văzusem și la cazări, dacă nu cumva chiar el mi-a dat dispoziția de cazare care m-a aruncat direct în căminele din Bularga. În acel an, mulți dintre boboci, cu medii onorabile - între noi fie vorba - au ajuns prin zona industrială.

- Fac parte dintr-o organizație studențească, a fost raspunsul de o dezinvoltură admirabilă.

AIESEC, mi-am zis fără să-l mai ascult până la capăt (singura de care auzisem).

Cam așa l-am cunoscut pe Marius Dangă, cel care avea să devină punct de referință pentru mulți dintre noi.

Vreau și eu în AIESEC cu Marius

“ Stai departe de oamenii care îți micșorează ambiția. Oamenii mici întotdeauna fac asta. Cei cu adevărat mari te fac să simți că și tu poți deveni mare.”
(Mark Twain)

Foarte des auzi întrebarea “Ce-ți iese dacă faci parte dintr-o organizație studentească?” și de multe ori nu știu ce să răspund. Este foarte dificil să explici în câteva minute ce-nseamnă să te implici în proiectele pe care o ligă le desfășoară, însă cred că Itză³ a surprins cel mai bine avantajul primordial: *“am făcut parte dintr-o echipă căreia, la un moment dat, nimic nu i se părea imposibil.”*

Până una alta, la începutul anului întâi, eu doream să intru în AIESEC. Aflasem eu că era o organizație internațională și gândul de a face parte dintr-o rețea globală aproape mă îmbăta. Așa că, iată-mă în etapa de culegere a datelor despre organizația lui Marius (cel puțin așa credeam eu). M-am programat pentru un interviu la care n-am putut ajunge la timp, am fost respinsă, m-am ofticit și așa s-a încheiat afacerea AIESEC, deprimant de repede.

Nu mi-a rămas decât să procedez ca în liceu⁴, *“Dacă voi nu mă vreți, poate mă vrea concurența”*. Astfel am aflat de Liga Studenților Economiști ca fiind organizația concurentă AIESEC. Ionuț Zlate, unul dintre membri fondatori ai ligii spunea că a avut o experiență cât de cât asemănătoare după ce a fost respins de comisia AIESEC la interviu,

³ Mihai “Itză” Dorobaț, fost membru LSE, generația Marius Dangă, actual dinozaur;

⁴ Fiind respinsă de liceul cel mai prestigios din orașul meu natal, am optat pentru concurență; și nu mi-a părut rău...până la urmă.

“Numai că pe vremea mea nu exista concurență; noi am creat concurența”.

LSE organizează Balul Bobocilor a fost următorul pas ; Adriana, o prietenă foarte bună (ajunsesem să ne cunoaștem într-o perioadă de timp extrem scurtă, împărțind aceeași cameră de cămin⁵) m-a sfătuit să particip la concurs și iată-mă la prima ședință a ligii...într-o luni seară, la ora opt...în B1. Stupoare, am dat peste Marius.

Ce-a urmat apoi îmi aduc aminte trunchiat. Adriana, pe care o țâram după mine la

ședințe mai mult fără voia ei, zicea că-i o adevărată pierdere de timp...”*Și-așa nu te bagă nimeni în seamă pentru că toți sunt de ani mai mari*”. Acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, așa era. În afară de Marius, nu mai cunoșteam pe nimeni și stăteam și eu prin băncile din spate, aproape de ieșire (îmi creaa un sentiment de siguranță, dar evitam și penibilul⁶) și îi ascultam. Ședințele de-atunci îmi păreau extraordinare, deși n-aveam nici o idee despre ce se vorbea.

Dar perioada asta “de acomodare” a trecut repede și au venit pregătirile pentru bal. A fost preselecția și cu ocazia asta i-am cunoscut pe dinozauri.

⁵ Își dorise să urmeze Facultatea de Biologie, dar mama sa a avut o altă opinie și așa ajunsese la FEAA, unde n-a stat decât 3 luni ; a șters-o în Irlanda, unde acum o duce foarte bine.

⁶ Cum ajungeam târziu, iar treptele amfiteatrului scoteau un scârțâit îngrozitor, n-aș fi riscat să atrag toată atenția asupra mea pentru un loc mai în față ; eram și-așa destul de stingherită ;

Galele – primul pas alături de LSE

*“Meritul este al celui care începe ceva, chiar dacă
cel care-i urmează este mai iscusit.”*

(Proverb arab)

Povestea cu dinozaurii este una destul de interesantă. Dinozaurii sunt veteranii ligii, acele persoane la care nu poți decât să aspiți. Ei alcătuiau un fel de castă, la care, muritorii de rând ca noi, nu puteau avea acces, sau cel puțin lucrul acesta l-am înțeles eu la vremea respectivă.

Acum, se pare că statutul de dinozaur este disponibil pentru fiecare membru LSE ce se apropie vertiginos de licență (perioadă cât se poate de dureroasă, în eventualitatea în care nu se întrevede posibilitatea unui master). Practic, după terminarea facultății, angrenați în câmpul muncii, dinozaurii nu mai au timp pentru ceea ce se numea odată “ligă”. Această mutație de “concept” s-a produs mult mai târziu, o dată cu ruperea barierelor și acceptarea celor de anul I în funcții de conducere. Dar în acea perioadă nici nu se punea problema; statutul de dinozaur nu era dobândit oricum. Primii dinozauri au subliniat o idee destul de interesantă, și anume: cât de greu a fost pentru ei să gestioneze acea primă generație de “recruți”. Generația Marius Dangă a fost prima generație de membri care a intrat într-un cadru organizat.

Liviu Maha, unul dintre tăticii ligii, afirma: “ *ideea înființării ligii a avut-o inițial Dan Chirleşan (de la Finanțe). Făceam cu el seminarul de Monedă și el ne-a sfătuit că ar fi bine să facem așa ceva. Era perioada în care Liga Studenților din UAIC avea o activitate semnificativă (adică făcea greve). A fost început procesul de înființare, s-au strâns bani, s-au făcut actele, dar din diferite motive (adică venise sesiunea și apoi vacanța de vară) s-au sistat procedurile. Acesta a fost un episod. Anul universitar următor inițiativa a preluat-o Daniel Bucătariu, student la management în anul IV (eu eram în anul III). El, auzind de încercarea noastră din anul*

anterior, ne-a căutat și a format o echipă din cei care doreau să participe. Grupul ăsta a fost constituit din Daniel Bucătariu, Marius Grigore, Carmen Dascălu, Simona Horga (toți trei - Administrație Publică), Ionuț Zlate (Finanțe Bănci), Sînziana Cristescu, Carmen Blănaru, Liviu Maha, Cezar Trandafirescu (Relații Economice Internaționale). Ne-am întâlnit în facultate sâmbata și duminica în câte o sală și, pe baza unor modele, am conceput un statut, un regulament și am înființat Liga sub forma unui sindicat. Motivul alegerii statutului de sindicat a fost faptul că nu era nevoie de acel capital social minim impus la asociații. Primul președinte a fost Daniel Bucătariu, vicepreședinte Sînziana și secretar Carmen Blănaru. Primul sediu l-am obținut destul de greu la Casa de Cultură a Studenților (lângă sala Azur), însă datorită distanței față de facultate nu a fost prea eficient. De aceea, s-a încercat găsirea unui spațiu în incinta universității. Și, odată cu reorganizarea spațiilor din corpul C, au apărut două variante dintre care a fost aleasă cea de acum”.

Ca de obicei, începutul a fost dificil. “Știam că dorim să construim ceva care să dureze mai mult de doi, trei ani, ceva pentru posteritate”, spunea Ionuț Zlate zâmbind. Adică, după mulți ani, când se apucă cineva de un proiect, să fie întrebat : băi, da’ tu știi cine a pus bazele proiectului acesta ? Taică-miu.” Pornind la drum cu idei atât de ambițioase, prima generație de LSE-iști a realizat curând că nu avea nici o idee de unde să înceapă, ce să facă...totul era o nebuloasă, după cum povestea Ionuț, cu aceeași veselie molipsitoare. “Totul s-a derulat logic, dar involuntar, așa putea zice. Ne adunam în fiecare săptămână încercând să punem bazele organizației. Eram cam 20 de oameni care își dădeau seama că este nevoie de un impuls, întrucât mișcarea studențească ieșeană era destul de slabă. Am încercat să punem cap la cap un statut, o organizare pe departamente, un public țintă, misiune, etc. Ideea centrală a fost reprezentarea interesului studentului economist în relațiile sale cu facultatea, iar ca acest lucru să fie posibil, ne-am dat seama că ar trebui să avem reprezentanți în Consiliul Facultății și în Senat. Au urmat

alegerile și o dată cu ele, oameni noi. Se poate spune despre generația noastră că a fost cimentul care constituia soțul pe care avea să se construiască de acum în colo în cadrul ligii. Și ne-am înțeles rolul.” (vezi Anexe 7.7).

Amintindu-și despre Grig, Liviu Maha continua cu un soi de melancolie: *“După ce Daniel a terminat facultatea, adică anul următor, a fost ales ca președinte omul cel mai potrivit, adică Marius Grigore (Grig). Tot atunci și Ionuț Zlate a devenit vicepreședinte iar Dragoș Spiridon - secretar. În aceeași perioadă au participat activ la tot ce s-a realizat George Pleșu și Răzvan Alexa. Grig a fost foarte dedicat ligii și a contribuit mult la demararea activităților dezvoltate, ulterior, prin foarte mult timp consumat, prin popularizarea înființării ei în rândul instituțiilor, a firmelor, prin aducerea de sponsorizări etc”.*

Ionuț își amintea că Daniel îl rugase să preia președinția, dar identificându-se mai mult cu omul din umbră, a refuzat. *“După ce a plecat Daniel a existat un vid de putere”* continua Ionuț. La acea vreme liga avea două direcții de activitate. Una prevedea partea socială (cazări, burse, tabere, etc), iar cea de-a doua prevedea activități cultural-artistice. Grig era omul potrivit pentru partea socială, întrucât, după spusele lui Ionuț *“ținea legătura cu celelalte ligi, cu studenții”*. Interesul lui Ionuț era însă pentru cel de-al doilea domeniu, iar funcția de vice-președinte îi oferea tocmai acest lucru.

Se știe că atracția unui start de an universitar o constituie balul bobocilor, însă la FEAA s-a dorit ceva mai mult decât un simplu bal. *“Încă de la început, prin natura fondatorilor ei, liga trebuia să fie ceva special, altfel decât tot ce se organizase până în acel moment. Deci un astfel de eveniment nu putea să se denumească simplu - Balul Bobocilor. Și apoi pentru ca Gala să se transforme în Galele s-a impus prin cutumă perpetuarea evenimentul și desfășurarea acestuia pe parcursul a mai multor zile (2, 3 .. în funcție de imaginația organizatorilor)”,* povestea Marius. Așa au luat naștere Galele Studenților Economisți.

Denumirea de Gale ale Studenților Economişti a venit din partea lui Ionuț Zlate *“Trebuia să ținem cont că studenții economişti reprezentau o treime din totalul studenților universității Cuza, așa că meritau o manifestare pe măsură. În primă fază chiar ne-am gândit la o săptămână a economiştilor care să cuprindă întreceri sportive, expoziții de pictură, grafică, mese rotunde, dar era nevoie de bani și de oameni, așa că ne-am zis să mergem pe varianta mai scurtă”*.

Liviu Maha completa: *“În 1998 a fost organizată pentru prima dată Gala Studenților Economişti (văzută ca o manifestare mai amplă) - proiect pe care l-a coordonat John (succesul pe care l-a avut i se datorează în cea mai mare măsură)”*.

Cum s-a reușit? Trebuie să ținem cont că acea primă generație n-avea nici o idee de ce înseamnă show-biz, pe cine să suni pentru o formație, cum o cazezi, de ce sonorizare este nevoie, etc. Și totuși a fost evenimentul în care s-au gestionat aproape 3000\$. *“Eram novici în ale negocierii, nu știam cum să punem problema, întâlneam oameni pregătiți, cel puțin așa credeam atunci. Astfel se face că am plecat pe teren cu o foaie A4 pe care am trecut și noi CONTRACT DE SPONSORIZARE, până când, un director de firmă la care am ajuns cu “oferta” noastră ne-a luat la bani mărunți :*

- Bine, măi, dar voi ce-mi oferiți concret pentru aceste 6 milioane ?

A fost un moment de tăcere. Eram cu Liviu și cu Grig. Ne-am uitat unii la alții vrând parcă să ne zicem, băi, am plecat pe teren cu capul în traistă. Așa că în noaptea aia ne-am întâlnit cu toții la George Pleșu și am pus pe hârtie o prezentare a ligii, un contract serios de sponsorizare cu avantaje, beneficii și obligații ale partenerului (am urât din totdeauna denumirea de sponsor) LSE”. (vezi Anexe 1.8)

Acea generație era conștientă că era nevoie de o rețetă pentru a aduna oamenii la spectacol, iar aceasta trebuia să fie o formație mare care să concerteze în cadrul Galelor. După telefoane, liste cu rude, cunoștințe, s-a ajuns la Silviu Andrei care lucra în acea perioadă la Radio Hit.

“Mi-aduc aminte că dădea un telefon și începea : alo, Dane (la celalalt capăt fiind Dan Bitman), am aici niște băieți care vor să organizeze o chestie faină, și-apoi venea și răspunsul : noi suntem invitați la Galele Hit, n-avem cum să venim. Așa s-a încercat și cu Pasărea Colibri, Direcția 5 și țin minte că al patrulea telefon a fost către Iris. Nelu Dumitrescu se ocupa de partea de impresariat a formației în acea perioadă. Prețul de 1000\$ ni s-a părut mai mult decât avantajos și a doua zi am primit prin fax contractul. O fază tare hazlie a fost când Liviu vorbea cu cei de la Iris despre sonorizare și la un moment dat a fost întrebat dacă avem cinele. După un moment de ezitare, timp în care ne-a întrebat destul de îngrijorat ce sunt alea, le-a comunicat un “da” destul de hotărât. Următoarea etapă a fost să aflăm ce naiba erau.” Cum ar fi spus Theodore Roosevelt :

“ Când ești întrebat dacă poți să faci o treabă, spune-le : 'Sigur că pot ! '. Apoi pune-te pe învățat și află cum să o faci”.

Așa a veni Iris în Iași ca invitați ai Galelor și au avut o mică surpriză când au fost așteptați în gară. “ Erau vreo patru mașini cu care i-am așteptat, dintre care una era de intervenție, căci i-am așteptat cu pază și tot tacâmul. Aveam chiar pe cineva cu cagulă pe față, gata să intervină în orice situație. Mai mult i-am escortat la Hotel Unirea, decât i-am condus. Repetițiile au fost fixate pentru ora 15.00. Țin minte că se făcuse fix, Iris coborâse deja, iar noi nu aveam mașinile pregătite. I-am dat un telefon lui George Pleșu care era la coafor făcându-și niște șuvițe și am început să-l sudui, încât în cinci minute - nu exagerez - era în fața hotelului zâmbind, cu șuvițele neterminate. Fiind coordonatorul acestui proiect le-am impus “My way, or the highway” și a funcționat destul de bine.”

S-a recurs la tot felul de artificii pentru a vinde bilete : pentru prima oară au fost instalate standurile la parterul facultății de unde puteau fi achiziționate biletele. “Interesant că am lipit săgeți pe jos sau urme de pași care să conducă spre stand. Au avut un succes nesperat. Un coleg îmi povestea : băi, eu chiar am urmat săgețile fără să mă uit încotro duceau.

Am avut emoții cu vânzarea biletelor ; am avut o cădere nervoasă când am văzut că nu vândusem decât 200 de bucăți cu trei zile înainte de marele eveniment.” Dar până la urmă totul s-a rezolvat și multe frunți s-au descrețit mai târziu.

În acel an, balul s-a ținut în XXL, o sală în Codrescu, care actualmente nu mai există. A fost prilejul propice pentru a-l apropia pe vulcanicul Zlate de tipul analitic, care vorbea mai puțin și pe care nu-l suporta sub nici o formă, Liviu. *“Am fost nevoiți să lucrăm împreună și acum suntem foarte buni prieteni. În primă fază am învățat să ne tolerăm, apoi să ne completăm și am ajuns să fim pe aceeași lungime de undă în ceea ce privea deciziile importante legate de ligă”* mărturisea Ionuț.

Când au ajuns, în sfârșit, la repetiții, artiștii au remarcat cu “tristețe” că în sală era îngrozitor de frig, iar sonorizarea abia se putea ridica la pretențiile unei seri de discotecă. Ionuț s-a îngălbenit când a auzit că Minculescu nu poate cânta în asemenea condiții. Lumea deja se adunase, și fusese nevoie de forțe majore pentru a-l pune pe fiecare în locul rezervat (oriunde în altă parte pe decât locul decanului). Iar când a auzit că formația dorește banii înainte de spectacol pentru a-i număra în hotel, Ionuț aproape exploda.

“L-am luat pe tipu’ care stătea și vindea bilete⁷ la intrare și i-am spus să-mi dea banii ca să plătim formația. A început să se scotocească prin toate buzunarele până am adunat o sacoșică de bani. Am luat o parte din formație și ne-am repezit spre hotel să-i numărăm. În cameră i-am răsturnat pe pat și am început să-i așez pe categorii ; cei de la Iris când au văzut cum mă chinui s-au apucat și ei să sorteze banii. După numărătoare ne-au ieșit 600 de mii peste cele 10 milioane pe care trebuia să le dăm. Au rămas impresionați. Nu se așteptau de la niște “pârliți de studenți” să fie tratați așa de bine. Povesteau cum prin țară unii

⁷ Băieții s-au dovedit ingenioși când au găsit ca și element de securitate al biletelor o soluție fosforescentă pe care au luat-o de la o tipografie pentru a nu avea probleme cu falsurile.

organizatori le dădeau mai puțin decât s-au înțeles inițial, punându-i în fața faptului împlinit știind că fanii nu le vor reproșa organizatorilor dacă în final, formația nu va concerta. S-au întors și am avut un concert extraordinar.” (Vezi Anexe 1.9)

Prin sesiune a sosit un fax din partea formației rugându-l pe Ionuț &co să se ocupe de promovarea noului album Iris, Miraj pe plan local. Flatași, au trebuit să refuze, însă (vezi Anexe 1.1)

Galele din 2001 a fost un alt succes. Bineînțeles că eu în anul I nu eram preocupată de lucruri așa de “mărețe”. Eu îmi doream telefonul mobil pus la bătaie ca premiu la Miss. Balul bobocilor era primul eveniment LSE la care luam parte, nu ca organizator, ci ca participant. Cred că începeam să mă integrez. Andrei tot îmi zicea “*Stai liniștită, va fi ok*”...și așa a fost. Ne-am distrat de minune. Alex Gheorghiu, prezentatorul, s-a îmbătat de veselie (chiar dacă se mai bălbăise din când în când și, în timpul prezentării, stâlcise numele unor sponsori).

„*Gala Studenților Economiști, ediția 2001 a fost un succes de imagine și aproape unul financiar*” recunoaște Andrei Urzică mult mai târziu. Dudu⁸ avea cam aceeași părere : „*Balul cu Hi-Q cred că a fost cel mai reușit bal, chiar dacă au fost și foarte multe probleme, în marea lor majoritate cauzate de parteneriatul cu ROMNET , un parteneriat care ne-a fost impus.*” (vezi Anexe 1.4, 1.15, 1.16, 1.17)

Foarte mulți dintre membrii ligii au fost atrași datorită unui proiect bine organizat ; acesta devine un fel de garanție pentru noul venit. Fusese și cazul lui Itză, când s-a înscris în ligă : “*Era prin noiembrie '99 și eu eram boboc. Am văzut atunci niște băieți îmbrăcați în verde care împărțeau fluturași despre o organizație studențească. La început nu am fost interesat, dar am participat la un seminar (nu mai știu pe ce teme era) organizat de LSE. Nu seminarul în sine m-a impresionat, ci grupul de 5-6 persoane care îl organizase, modul lor de a vorbi, și atunci am*

⁸ Dudu intrase în ligă datorită prieteniei cu Andrei și Marius; auzise de ligă când aceasta organizase balul la care au fost invitați Voltaj.

spus că nu ar fi o idee rea să încerc și eu. M-am înscris, am început să frecventez ședințele, să mă implic și a început să-mi placă. Plus că toți cei care nu erau membri mă priveau altfel, făceam deja parte dintr-un grup select, cel al LSE”. (vezi Anexe 6.1)

Atmosfera în acea seară a fost de vis, un concert HI-Q reușit; o aglomerație de abia puteai respira (asta nu putea însemna decât multe bilete vândute), un loc II la Miss pentru mine și un telefon mobil⁹. Mi-am zis că nu se putea mai avantajos.

Însă...telefonul meu, după care tânjiseam atât, motivul primordial al participării mele la bal... era unul pe abonament, lucru nu tocmai agreeat de mine, și trebuia să-l ridic de la Comat (Păcurari). Habar n-aveam unde se afla Păcurariul ăsta, așa că l-am rugat pe Marius să meargă cu mine.

Era o dimineață destul de geroasă, iar eu îl așteptam pe Marius în față la PIM, când un tip aproape cunoscut, cu un accent ciudat¹⁰ m-a întrebat :

Îl aștepți pe Marius? Robert, mi-a întins mâna salutându-mă... colegul de cameră al lui Marius. El n-a putut veni.

Păi...hai să mergem, am zis cam cu jumătate de glas.

Am luat-o frumos la pas spre Păcurari, eu întrebându-l din 5 in 5 minute “Dar tu ai mai fost pe-aici? Cunoști zona? Mai avem mult?”. Cred că am fost destul de enervantă, dar Robert suporta cu stoicism.

Într-un final am ajuns: Comat - dealer Connex. Ne-am dus cu talonul care mi-a fost înmănat în timpul concursului și, în vreme ce acesta era verificat de o doamnă extrem de amabilă, eu căscam ochii la telefoanele minuscule din vitrină. Doamna mi-a zâmbit enervant de binevoitoare și mi-a indicat locul unde se afla premiul meu...un Phillips Diga imens...cu abonament. Țin minte că acel moment mi-a pus serios

⁹ În perioada aceea îmi doream cu disperare un mobil și, formal, acesta a fost motivul principal pentru care am participat la bal;

¹⁰ Încă nu mă obișnuisem cu accentul de Vaslui.

nervii la încercare ; îmi venea să strâng de gât pe toată lumea și singurul care se afla acolo era Robert...săracul, n-avea nici o vină.

Hai să bem o cafea, să te mai liniștești, mi-a zis într-un moment când eram să iau Copoul în piept, hotărâtă să fac o panaramă de toată frumusețea.

Și uite așa a început prietenia cu Robert, cea care a alimentat la un moment dat zvonurile care umblau de colo-colo¹¹ despre noi. Cum m-am ghidat întotdeauna după o zicală : " *Lumea e atât de preocupată de aparențe, încât puțin îi pasă de realitate*", nu m-am consumat prea tare.

¹¹ Lumea deja ne vedea ca un cuplu, iar negarea nu făcea decât să le confirme bănuielile.

Inițiere în marketing

“Principala sarcină din viața unui om este să se nască, să devină ceea ce îi permite potențialul. Cel mai important produs al efortului său este propria personalitate.”
(Erich Fromm)

Anul acesta, la sfârșitul lui iulie, m-am întors din Brașov unde am avut oportunitatea de a participa la un training de “Start up business” organizat de ANSIT¹². La sfârșitul trainingului nu m-am ales cu prea multe informații noi, dar am conștientizat un lucru : iubesc marketingul. Înainte de petrecerea de adio, toți cursanții aveau lipită pe spate o coală de hârtie A4 pe care celilalți își puteau scrie impresiile de orice natură ; pe lângă motto-ul trainingului, celebrul “Baftă-n trafic!” scris mare pe spatele meu, am mai primit ceva de genul : “*Când o să-mi deschid firmă, o să-mi vinzi produsele*”, “*Abia aștept să-ți văd prima reclamă la televizor*” (referindu-se probabil la trainingul de marketing, care a fost destul de searbăd, întrerupt, din când în când, de intervențiile mele, spre disperarea trainerului). Multe dintre aceste “impresii” scrise pe spatele fiecăruia au fost probabil distorsionate de farmecul momentului (în sfârșit scăpam unii de alții), dar m-au făcut să înțeleg că dacă în viață voi face bine ceva, acesta trebuie să fie legat de marketing...și totul a început în această organizație.

Robert a fost cel care avea destul timp ca să se ocupe de mine ; el m-a îndemnat să mă înscriu în ligă cu acte în regulă, să vin regulat la ședințe, mi-a explicat care-i treaba cu dinozaurii, ce departamente sunt în

¹² Agenția Națională de Sprijinire a Inițiativelor Tinerilor organiza “Universitatea de Vară la munte și la mare cu ANSIT-ul”.

LSE și care dintre acestea funcționează (accentuând cu precădere departamentul de marketing, deși eu auzeam mai des Resurse Umane la ședințe). Itză: *“Chestia cu departamentele a început prin 2000, dacă mă țin eu bine minte. Motivul care a stat la baza creării acestora a fost dorința de a organiza mai bine activitatea, care deja o luase razna datorită numărului mare de membri, ce făceau cam ce le trecea prin cap. Atunci ne-am dat seama că cei care au înființat LSE nu se așteptau să aibă un impact așa mare în rândul studenților și nu au mai putut să controleze activitatea. Structura departamentală a suferit în timp mai multe modificări, în funcție de necesități”,* în timp ce Marius comenta: *“conducerea LSE de la momentul respectiv încerca să structureze organizația în departamente cu activitate coerentă pentru a nu mai “tăia frunze la câini” pe la ședințe. Toți eram veniți pentru a face ceva diferit în aventura ce se cheamă studii universitare, așa că, deși spuneam că ne căutam doar prieteni, în sinea noastră am știut că dacă vrem să reușim va trebui să ne înscriem în cursa pentru șefia departamentelor și așa gașca de prieteni s-a transformat în contra-candidați, caractere puternice... Cred că la momentul respectiv nu am fost destul de bine sudați ca echipă. Am trecut prea repede la competiție”.*

În acea perioadă când ziceai Resurse Umane, te gândeai automat la Bogdan, zis și ȚRB¹³. El era genul de om care te făcea să simți că ai un statut aparte în organizație. Nici nu mă înscriisesem bine în ligă, că el deja mă ruga să-mi fac o scurtă prezentare cu date despre mine, hobby-uri; m-am gândit că va uita, dar tehnica lui era să te bată la cap, încât începeai să te simți prost dacă nu-i aduceai la timp CV-ul; pe vremea aceea nimeni nu știa la ce folosesc CV-urile în afară de câteva persoane de la Resurse Umane)¹⁴ Din păcate, nu a stat prea mult în ligă pentru a-și duce planul la

¹³ Țifrea Romulus Bogdan; în 2001 era șef de departament Resurse Umane;

¹⁴ ȚRB dorea să facă un fel de cârticică despre membrii LSE; nu a apucat s-o termine.

capat și odată cu plecarea lui, s-a prăbușit și departamentul pe care îl conducea.

De cealaltă parte a baricadelor, Robert era primul care ridica în slăvi departamentul de marketing chiar mai mult decât șefa de departament la acea vreme, Diana, și tot el a fost cel care m-a convins să merg la o ședință. În legătură cu Diana, Marius sesizase: *“un plus de dinamism, imaginație și descentralizare a deciziei de marketing. Ea a venit după Alex Corduneanu care încercase (și reușise, cred eu) să profesionalizeze imaginea Ligii, numai că el, ca și mine, de altfel, nu eram obișnuiți să delegăm responsabilități...”*

Bazele departamentului de marketing au fost puse de către cei din generația Alex Gheorghiu, Alex Corduneanu, Bogdan Palaghia și Marius Dangă. Acesta recunoaște la un moment dat: *“Toți știam că, dacă va fi să aibă un viitor organizația pe care urma să o preluăm, va depinde de modul în care se va gestiona imaginea. Și apoi era singurul departament unde se făcea ceva tangibil, ceva perceput de noi toți ca fiind folositor.”*

Marketing – era un cuvânt cu rezonanțe concrete. Încă de la început am bănuțit că în jurul acestui departament se va concentra activitatea LSE. E adevărat, ulterior am văzut activitate la fel de concretă și foarte utilă la Resurse Umane (când ȚRB a fost coordonator) și la Fund Raising – pe vremea lui Andrei Urzică.

De aceea poate a fost și cea mai mare concurență pe șefia lui. Un episod simpatic a fost când la alegeri (primele pentru generația mea) eu și Alex Gheorghiu nu am putut fi departajați nici după al treilea tur de scrutin. Aveam amândoi același număr de voturi. Grig (președinte pe vremea aceea) a venit cu ideea de a rămâne amândoi coordonatori ai departamentului”.

Prima mea ședință la marketing a fost oribilă ca și experiență; nu cunoșteam aproape pe nimeni, mi se părea că există un nu știu ce fel de ierarhie și ritual (în care nu eram inițiată) de a ocupa poziția la masa din sediu. Mi-era jenă să deschid gura de teamă ca lumea să nu ia în răs ceea ce aveam de zis...așa că am avut grijă “să nu mai repet greșeala”. Deci,

activitatea mea la ligă în acea perioadă era, în mare, prezența la Adunarea Generală și discuțiile pe care le aveam înainte și după ședință cu Marius & co (Robert, Dudu, Itză și Andrei). Discuțiile de după ședință erau ceva mai rare pentru că trebuia să alerg în stație să prind ultimul troleu spre Bularga și să traversez cu inima cât un purice strada ce ducea spre căminul meu (strada cu felinarul care se stingea chiar când treceai pe lângă el, aruncând totul în beznă. La un moment dat te întrebai dacă nu cumva avea senzori de mișcare încorporați).

Ședințele de luni seara de la ora 20.00 în B1... acest subiect merită detaliat un pic. Toți cei care s-au perindat pe la Consiliul Director și care au avut o oarecare putere decizională au schimbat oameni, întâlniri, proiecte, politici, dar nimeni nu a îndrăznit să schimbe ședința de luni seara, ședință după care se putea merge în CUI pentru puțină voie bună (eu nu prea am prins vremurile acelea, iar cei de anul acesta au încercat să resusciteze “datina”, prin decembrie 2003, fără vreun succes notabil).

Marius povestea : *“Nu sunt foarte sigur, dar cred că prima ședință de prezentare a ligii a fost stabilită la 8 seara, luni. Acolo, m-am întâlnit prima oară cu Andrei, Alex Corduneanu, Cătălin Ivan, Itză, Alex Gheorghiu, Bogdan Plaghia, Roxana Trifan, Lili Dima și mulți alții. Așa a rămas, cred, ședința luni la 20.00. De ce B1? Cred că fiind cel mai mare amfiteatru a fost ales datorită premisei că va veni multă lume”.*

Cât despre ieșirile din CUI : *“Cu toții eram dornici de noi prietenii și chiar simțeam că asta era scopul ligii, noi prietenii. Aveam un Ionuț Zlate și un Marius Grigore care ne-au îndemnat tot timpul să ieșim, să petrecem, să fim o echipă. Declinul atmosferei a început când ne-am trezit contracandidați pe diferite posturi. De atunci a fost din ce în ce mai greu să trecem peste orgolii”.*

Sponsorizările- un subiect atât de delicat

*“You can go anywhere you want
if you look serious and carry a clipboard”
(din Legile lui Murphy)*

Multă vreme am crezut că mergem cu cerșitul când ieșeam după sponsorizari. E destul de stresant să fi privit de sus de către patronul întotdeauna prea ocupat să-și soarbă cafeaua, sau să manevreze telefonul mobil, așteptând să-ți termini “poezioara” ca să-ți răspundă pe un ton superficial, de zeflema : *“Noi deja am terminat cu sponsorizările ; au mai venit și alții...ne pare rău.”* (răspunsul în varianta optimistă). Mai apoi am înțeles că mersul după sponsori poate fi o manieră destul de facilă de a lua pulsul pieții și de a-ți crea contacte, ce mai târziu aveau să-și dea roadele. Oricum, eram prea necoaptă ca să-mi dau seama de alte implicații, avantaje/dezavantaje, etc ; eu mergeam pentru distracție...nu aveam nimic de pierdut. Programul de la facultate se dovedise extrem de lejer și aveam timp să experimentez și lucruri noi.

Primăvara pentru ligă este perioada desfășurării proiectului 1-8 Martie cu Seara Studentei Afaceriste inclusă, prilej cu care am ieșit pe teren după sponsori pentru prima dată. Eram două echipe : Andrei Urzică cu Ana Maria și eu cu Robert. Așa am colindat noi Tudorul pe la restaurante și alte firme după sponsorizari. Trebuie să recunosc că, deși primeam excesiv de multe răspunsuri negative, a fost foarte distractiv ; Andrei avea un stil de-a dezgheța apele și abia ne puteam abține să nu râdem când întrebam de patronul restaurantului. Încercam să inspirăm încredere, dar cred că cine ne vedea, putea citi de la o poștă că suntem studenți veniți după sponsorizări.

Andrei Urzică era singurul membru de la departamentul Fund Raising, departament ce încerca să-l pună pe picioare. Era hazliu să auzi că la Fund Raising, departamentul ce ar fi trebuit să susțină financiar proiectele celorlalte departamente ale ligii, activează o singură persoană. Persoana aceea, de foarte multe ori, a făcut minuni pentru noi.

“Nu pot să spun că am foarte multă răbdare, dar am mai multă decât alții. În gestionarea unei baze de date cu firme din Iași îți mai trebuie și un pic de fler, de intuiție. Dacă ai o intrare “beton”, celelalte nu mai sunt așa de necesare. Faptul că intri în contact cu persoane importante din mediul de afaceri ieșean e un stimulent în desfășurarea activității de FUND RAISING ” mărturisea Andrei, un tip tot atât de abil, pe cât de sincer în exprimare.

Totuși se pare că, pur și simplu, nu era un departament în vogă, din moment ce toată lumea fugea de el.

Întrebat cum aflase de ligă, Andrei a replicat : *“Beverly Hills 90210, personajul Brandon Walsh. El m-a inspirat, iar când am văzut anunțul de întâlnire, prima din 1999 mi-am zis că trebuie neapărat să ajung la aceasta. Era un afiș A4, o foaie verde, destul de simplă”*. Despre acel afiș verde, Marius își amintea : *„eu l-am văzut la etajul 1, în capătul scărilor pe ultima fereastră, în dreapta. L-am văzut, mi-am scos agenda și mi-am notat. El oferea un posibil răspuns dorinței mele de a avea activități extrașcolare. Tocmai luasem decizia că nu voi fi unul din cei mulți. Eu am intrat la FEAA în al doilea an în care am dat și de aceea, probabil, eram mai hotărât. Am fost uimit să aflu că nu eram singurul. Se pare că statul un an acasă îndârjește, te face să promiți că le vei arăta tu celor care nu te-au considerat apt din prima... ”*.

Făcând comparație cu celelalte evenimente la care am luat parte ca și organizator, Seara Studentei Afaceriste mi s-a părut un eveniment care nu a necesitat prea mult stres din partea noastră. Bineînțeles că mă înșelam ; în organizarea lui au fost implicați mult mai mulți oameni și resurse decât mi-am imaginat eu la o “privire fugară”.

“Prima Seară a Studentei Afaceriste a avut loc în Ethos și a fost o nebunie. Au fost licitații de bărbați (colegi de-ai noștri), fete isterice etc. Cred că era 8 Martie 2001. În anul următor am mers în Maxx, am invitat Body & Soul și am făcut licitație masculină cu stripperi. Cum a luat naștere? Păi, tot gândul de dezvoltare a unui eveniment deja existent ne-a motivat. În 2000 am făcut mărtișoare cu mânuțele noastre și le-am împărțit prin cămine. Eram foarte mândri de isprava noastră și apoi a fost un moment bun de a munci în echipă, la propriu”, *mărturisea Marius entuziasmat.*

N-am resimțit nimic din focul emoțiilor că biletele nu se vor vinde, că nu avem desfășurător, sau o locație corespunzătoare...nu, din toate acestea nu-mi aduc aminte decât concertul.

Concertul Body & Soul și ce-a zis Ana-Maria Stratulat rămân de pomină : “ *Băi, Laurențiu de la Body & Soul e prost dat gramadă. Zicea că-l doare gâtul ; i-am spus că poate are streptococi și, după ce s-a chinuit de vreo 3 ori să pronunțe cuvântul, fără vreun rezultat notabil, m-a întrebat ce sunt ăia*” și nu numai acesta ar fi cel mai interesant amănunt.

Băieții, pe lângă faptul că nu cântau live, (pe vremea aceea de-abia se auzea firav vocea : “Nu mai cântați play-back !”) erau atât de degajați în timpul spectacolului, încât își permiteau, fără nici o jenă, să vorbească la telefonul mobil în timpul pieselor. La o piesă slow au invitat câteva fete la dans, ca să mai încingă atmosfera. Laurențiu mima versurile (pe care nu și le amintea chiar așa de bine), apoi îmi mărturisea că mâncarea a fost extraordinară la restaurantul unde i-am dus să mănânce ; îi suna telefonul, răspundea printre frânturi de versuri “*Da, dragă suntem în mijlocul unui concert...unde va prin Iași*”.

După acest episod am rămas cu un gust destul de amar. Dar, pe de altă parte, nici nu puteam emite pretenții : nu era decât o seară organizată de o ligă studențească “unde va prin Iași” și la prețul pe care-l plătisem pentru ei... ni se făcea pomană. Ni se specificase doar că este vorba de

mai mult de o formație care apare și dispare pe firmament în mod misterios.

Totuși, cum spunea o zicală americană "The more crap you put up with, the more crap you are going to get".

Era Robert

*“Ne temem de toate ca muritori și
râvnim la toate de parcă am fi nemuritori.”*

(La Rochefoucauld)

Zvonurile care umblau despre mine și Robert s-au stins subit în primăvara lui 2002, când mi-a mărturisit că-și dorește ceva mai mult decât o relație de amiciție. După ce am avut o discuție mai serioasă, din păcate, s-a cam dus și prietenia noastră, totul reducându-se la un: ” Salut, ce faci?” “Bine”.

“De ce întotdeauna, când întâlnim pe cineva, începem discuția printr-o întrebare?” se gândea la un moment dat Andre Moreau, când venise ca trainer la noi în facultate prin primavara anului 2004. Într-adevar, ai șansa să scapi mai repede de cineva... “Bine” devine răspunsul perfect pentru a evita amanuntele. Câteodată mă întreb ce anume alimentase prietenia mea cu Robert până la acel punct.

Diana, cea care a condus departamentul de marketing până la acea perioadă, a renunțat la funcție și, la scurt timp după, s-a măritat și a plecat la București. Cel care a rămas șef, până la urmă, a fost Robert (ceea ce era absolut normal, având în vedere cât de repede se aprindea când venea vorba de marketing ; zicea că are de gând să dea la secția de marketing¹⁵).

Dar atunci a intrat în scena Oana. Oana, tipa drăguță și tăcută a umplut repede golul ce-l resimțea Robert în acea perioadă ; ea l-a “echilibrat” după ce Robert avuse niște tentative nu prea laudabile. Așa a luat naștere unul din cuplurile ligii.

¹⁵ S-a hotărât până la urmă să opteze pentru tranzacții internaționale după niște discuții mai ample cu Oana.

Robert începea să se implice din ce în ce mai mult în proiectele ligii; se vedea de departe că avea planuri mari pentru anul ce venea, iar Marius a avut un rol destul de important în a-l încuraja pe Robert în tentativa sa.

Robert intrase în ligă în anul doi, după ce a avut șansa să-i vadă pe Andrei și Marius - persoane cu care împărțea aceeași cameră - în acțiune pe la ședințe: “*în anul I am stat în cameră cu Andrei și Marius, dar am intrat abia în anul II în ligă, pentru că în anul I nu prea mă interesa; , eram interesat să fac cât mai multe prostii, ce să mai zic – distracție, distracție, cât cuprinde*”. Mai târziu recunoaște: “*pot să spun că intrarea în ligă în anul II a fost chiar benefică, pentru că m-a schimbat aproape în totalitate*”.

Întrebat ce anume l-a determinat să opteze pentru departamentul de marketing, Robert a răspuns fără să ezite: “*Ce m-a determinat? Grea întrebare; de fapt știu... FETELE*”. Într-adevar, la acea vreme, Robert era singurul reprezentant al sexului său în cadrul departamentului.

Din acel moment, Robert s-a implicat în cam toate proiectele ligii, a fost și inițiatorul câtorva. Pur și simplu îi plăcea să aibă ocupație mărturisind cu părere de rău: “*Mi-ar fi plăcut să mă fi implicat mai mult în CNI – relațiile ligii cu organizațiile studențești din țară și străinătate; ne-ar fi putut ajuta foarte mult, păcat că nu s-a făcut mai nimic și s-a pierdut și legătura cu ANOSR și FASER¹⁶.*”

Comentând relația ligii cu celelalte organizații ieșene, Marius spunea: “*către sfârșitul mandatului am încercat să intru pe firul campusului Tudor. Se știe că acolo este adevărata inimă a pulsului studențesc. Trebuia să fim invitați la toate întâlnirile lor și am descoperit că și ei doreau să se întâlnească cu "ăia de la LSE"; știau că fără noi nu poate ieși o "grevă adevărată" (cam cu asta se îndeletniceau la întâlniri...)*”.

¹⁶ Structuri studențești de talie națională.

“Relațiile cu celelalte organizații – sesiza Liviu Maha – s-au dezvoltat chiar de la înființare. Era perioada în care Liga Studenților se proclama reprezentantul la nivel național al studenților și își constituia filiale la nivel de "institut" (cum spuneau ei), pornind însă de la centru. În momentul acela, organizațiile de sine stătătoare deja existente în diferite facultăți sau universități au luat atitudine, considerând că logic este crearea unei structuri la nivel național pornind de jos, prin asocierea celor deja organizate. Noi eram abia înființați, dar am răspuns solicitării lor și am participat la înființarea Asociației Organizațiilor Studențești din Centru Universitar Iași (împreună cu toate organizațiile de la Politehnică, Agronomie și Medicină). O perioadă, colaborarea s-a rezumat la întâlniri cu ocazia discutării problemelor studențești (inclusiv cu discuțiile privind fondarea ANOSR)”.

Street Games – rezultatul concurenței

*“Cu îndrăzneala se poate întreprinde orice, dar nu se poate face totul.”
(Napoleon I)*

Street Ball, ceea ce avea să devină mai târziu, Street Games, s-a ținut în acel an în parcare din fața căminului C12. Muzică bună, bere, stegulețe, coifuri de hârtie, majorete (trupa The Sky abia se lansă, așa că era prezentă la majoritatea evenimentelor studentești care o solicitau), multe echipe înscrise... ceea ce confirma interesul studenților pentru acest gen de manifestări.

Țin minte că era o zi de mai toridă, când stăteam pe marginea terenului de baschet improvizat, cu ochii la echipele finaliste, discutând cu un brunet ce zicea că abia intrase în ligă. Florin, ce avea să aibă și el un rol destul de important în următorul an, îmi explica că în echipa ASTEC-ului evoluează 2 profi de la secția de management-marketing. Amabil și glumeț, cu un soi de zeflema ce te făcea să te prăpădești de râs, Florin era omul care niciodată nu lua nimic în serios, adeptul credinței “*dacă nu reușești, încearcă din nou. Dacă rezultatul este același, renunță ; n-are rost să fii tâmpit*”. Aflase de ligă de prin afișe, iar Ionuț Durbacă în scurt timp l-a făcut fan al departamentului Marketing. (vezi Anexe 3.7)

“STREET GAMES s-a născut din Streetball. Am organizat trei ediții de campionat de baschet de stradă. Primele două ediții s-au desfășurat în parcare din fața facultății cu muzică, majorete... tot tacâmul. Cea de-a treia ediție a fost foarte confuză. Cătălin Ivan tocmai plecase din LSE, își făcuse ASTEC-ul și avea pretenția de a lua cu el și proiectul; într-adevăr în anul respectiv a organizat și el campionat de Streetball pe terenul de

baschet al FEFS¹⁷. De comun acord cu colegii din Consiliul Director am decis să dezvoltăm acest proiect într-un campionat cu mai multe sporturi de stradă (inclusiv baschet). Practic Streetgames-ul este rezultatul concurenței... “ concluzionase Marius la un moment dat. (vezi Anexe 3.1 și 3.4)

Amintindu-și de Cătălin Ivan, Liviu Maha mărturisea : “a fost unul din membrii cei mai importanți ai generației lui Marius (bobocii din 1999 - unul dintre primii ani de funcționare când am încercat să atragem un număr cât mai mare de studenți). Spre bucuria noastră au răspuns mulți (foarte mulți de anul I) : Marius Dangă, Andrei Urzică, Bogdan Palaghia, Andi Irimia, Itză, Lili, Dudu, Mihaela Mut, Alex Corduneanu, Alex Gheorghiu, Georgiana Popa, Claudia Bobâlcă, Roxana Balaban, Radu Țigănașu, Mihai Pera, Diana Timofte, Livia Hriscu, Vlad Ghica, Isabela Manta, Roxana Trifan, Oana Rânghiuc, Amalia Helgiu, Cătălin Ivan, Raluca Rotaru, Cătălina Țintari și mulți alții (majoritatea "dinozaurilor" de acum). Dacă nu erau ei și dacă nu aveau acel entuziasm pe care azi îl găsești cu greu printre membrii, nu cred că liga ar fi rezistat.

Lui Cătălin i se datorează în cea mai mare măsură ideea organizării unui concurs de Streetball, ca și reușita primei ediții. S-a observat ulterior că proiectul a fost extins și la alte sporturi și a avut succes în fiecare an. De asemenea, Cătălin a fost unul dintre membri care au participat activ la integrarea Ligii în cadrul structurilor asociative constituite la nivel național, mai precis în cadrul FASER-ului.

După un an și ceva de activitate, au avut loc alegeri care l-au dat câștigător (pentru funcția de președinte) pe Marius, în defavoarea lui Cătălin. Marius se bucura de o mare încredere, mai ales ca urmare a activității (de pionierat) desfășurate în cadrul departamentului de Marketing. După o perioadă de câteva luni în care a continuat activitatea ca vicepreședinte, Cătălin a înființat Asociația Studenților Economiști -

¹⁷ Prescurtare de la Facultatea de Educație Fizică și Sport.

ASTEC (împreună cu Cătălina Țintari și Raluca Rotaru). Ulterior, s-a văzut că alegerea lui Marius i-a convins pe marea majoritate a membrilor să rămână ca membrii activi în ligă și a dat posibilitatea continuării cu succes a activității”.

Ionuț își aduce aminte că “Marius nu sclipea la început, nu era foarte sofisticat. Ne făceam probleme că nu vom găsi liderul acelei generații. Diferența între cei doi era că Marius era un om pentru oameni. Ne-am gândit că, odată ajuns în frunte, Cătălin avea să-și îndepărteze echipa prin atitudinea sa. Dovada e că s-a și retras după alegeri”.

Lansarea celui mai important festival studentesc ieșean

“Sunt oameni care, de teamă să nu abuzeze în vreun chip, preferă să nu înfăptuiască nimic. Despre acești oameni se poate spune că simpla lor existență este un abuz.”

(Lucian Blaga)

Festudis... sau festivalul studentesc ieșean se lansa în 2002 și lumea nu prea îi dădea multe șanse, dar se pare că domnul director Iacoban avea planuri mari pentru el.

Fiecare organizație studentească era invitată să participe la organizarea festivalului ; era încurajată inițiativa studentească, ligile aveau șansa de a se cunoaște, de a colabora. Ședințele se țineau săptămânal în sala Ethos a Casei de Cultură a Studenților și, în acea încăpere, destul de prost luminată, la un fel de “masă rotundă” cavalerii studețimii “vegheau” la buna desfășurare a evenimentului.

Gabi-san, o tipă de foc, cum o numeau unii, era omul nostru de legătură la Casa de Cultură a Studenților. Marius afirma : „Gabi San (Gabriela Iordache) a făcut cunoștință cu Liga în momentul în care ea a candidat pentru funcția de reprezentant al studenților în Consiliu, câștigând preselecția făcută de LSE. Practic în anul respectiv, odată cu pretențiile ridicate de ASR la reprezentare în consiliu am hotărât să realizăm o preselecție între candidați a cărei câștigători să aibă sprijinul LSE, și Gabi a fost una dintre câștigătoare. Am remarcat-o cu toții de la început ca fiind o fire foarte deschisă și foarte vorbărească”.

“Nu știu exact cum era ea privită de ceilalți, dar mie mi-a fost destul de indiferentă. Poate și pentru că nu prea m-a "fermecat" persoana ei. Știu că avea o părere foarte bună despre ea și își dădea o importanță deosebită pentru că era persoana de legătură cu conducerea facultății, dar părerea mea e că oricine altcineva ar fi putut face ceea ce a făcut ea și poate chiar

mai bine, pentru că oricum de relația cu facultatea s-au mai ocupat și alte persoane” afirma Dudu.

Gabi San ne informa cu privire la proiectele acceptate în festival, la ce mai fac domnii de la liga ETH, eternii rivali, la ce se dorea să reprezinte Festudisul pentru Iași, ca și centru studentesc, dar până să ne dezmeticim despre ce e vorba, festivalul a început fără să avem vreun proiect în program.

“Festudis-ul a fost un proiect, care cel puțin în anul în care m-am ocupat eu de echipele participante la jocurile sportive, a implicat prea puțini membri ai LSE, cu toate că era proiectul de care trebuia să ne preocupăm cu toții, pentru că era vorba de imaginea noastră în rândul celorlalte organizații studentești și noi, cred, am fost singurii care nu ne-am ales cu ceva în urma lui. Asta poate și pentru că reprezentantul nostru acolo era Gaby - san, care era mai mult interesată de persoana ei și de imaginea ei acolo mai mult decât imaginea ligii. Eu unul am fost destul de supărat pe ea pentru că am pierdut câteva manifestări pentru că nu ne-a anunțat orele și locurile de desfășurare. Știu că am fost foarte aproape de podium la UNIVERSITARIADA (am fost la câteva puncte de locul 1, care era premiat cu 10 milioane pentru organizație, bani care erau mai mult decât necesari ligii, și, după cum ți-am zis, am ratat câteva competiții din cauza ei ; sunt sigur că dacă am fi participat la toate competițiile am fi câștigat sigur UNIVERSITARIADA). Încă un motiv de supărare a fost, pentru mine faptul că au fost foarte puțini membrii care au venit. Măcar să fi încurajat echipele. Eu am participat numai cu băieții din cămin, atât ca și concurenți cât și ca suporteri” își amintea Dudu.

~ * ~

Parcă m-am săturat de atâta așteptat ; știu că ne-am înțeles la telefon să ne întâlnim la patru, în fața Casei de Cultură. Oare o fi uitat ? Copoul este deprimant așa pustiu, fără studenți forfotând în colo și încoace. E prima oară când prind luna august în Iași...ah, și trebuie să trec pe la Radu să închei contractul...Dar, uite-l că apare.

- Ai așteptat mult ? mă întreabă Moșu' destul de vesel.
- Păi...nu prea ; hai să găsim o masă la umbră, să bem ceva...

A doua parte : Chalengerii

"Încerc să adaptez situația la mine, și nu pe mine la situație."

(Horatius)

– Moșule, nu mă așteptam să te găsesc prin Iași... și ziceai că te-ai angajat? îl

întreb. Mi se pare un pic schimbat; poate e obosit din cauza programului de lucru despre care îmi spune că e destul de epuizant.

– Da... doamna de la Sapard, unde am făcut practica, mi-a găsit postul ăsta. Tu... tot la revistă?

– Yup, am răspuns sorbind cu nesaț lichidul dulce și colorat, o binecuvântare pe vremea asta toridă.

Încep să-i povestesc că m-am întâlnit de curând cu Marius, când am trecut pe la el la firmă cu o ofertă. Moșu' mă ascultă cumva absent, apoi tresare:

–... ia uită-te peste stradă... ăla nu-i Cezar?

– Da, el este; hai să-l chemăm la masă!

Cezar pare și el surprins să ne vadă. Vine de la piață.

– Cartofi și prune...cam atât am să vă servesc, ne anunță vesel asezând sacoșa sub masa încărcată.

– Hai că merg niște prune, doar e vară... încuviințează vesel Moșu'.

Discuțiile se leagă cu ușurință și fără să vreau mă cam fură gândurile.

~ * ~

După un an mai aglomerat ca oricare altul, vacanța de vară abia s-a târât pe lângă mine. Simțeam că mor îngropată de vie în Galați și în fiecare luni seara, îmi venea parcă s-o pornesc agale spre amfiteatrul B1. Abia așteptam luna octombrie; treceam în anul doi.

Mai curajoasă, după un an petrecut alături de ligă, am intrat în vorbă și cu ceilalți membri strânși prin B1 la adunarea generală (întotdeauna sunt mai numeroși la început de an). Doream să cunosc oameni noi, situații speciale și ce era mai important: nu mă mai grăbeam să ajung în Miuri după ședințe; îmi schimbam „domiciliul” în zona I a orașului: Copou, mai precis, Codrescu... acolo unde căminele stau ascunse sub teii bătrâni care te amețesc cu mirosul lor în mai, iar în restul perioadei anului, hoții de buzunare se plimbă agale printre studenți trăindu-și cu o vie bucurie emoționale¹⁸.

Un rol aparte în acea perioadă, l-a avut Ștefana Netea pentru care Marius avea, se pare, planuri mari: *“voiam să fie catalizatorul generației ei, să încerce să fie omul care, din afara Consiliului, să vadă mișcarea studentească ca un întreg... din păcate, cred că i-am pus prea multe pe umeri, prea devreme, fără să îi acord ajutorul necesar. Cred că eșecul¹⁹ ei este și eșecul meu din acest punct de vedere”*. (vezi Anexe 7.5)

În an cu mine, Ștefana era șefa noastră de modul²⁰ și-i plăcea să se implice în tot ce ținea de problemele studentești: organiza întâlniri periodice cu șefii de grupe și Decanul unde aceștia puteau găsi răspunsuri la diferitele întrebări care îi preocupau: câte burse sunt, când se dau, de

¹⁸ Nostalgia este cumva explicabilă, având în vedere că am fost victima unei asemenea întâmplări;

¹⁹ Doi ani mai târziu, Ștefana a demisionat și s-a retras din ligă;

²⁰ În anul I și II datorită numărului mare de studenți, aceștia sunt împărțiți în 2 module cu un număr egal de serii, respectiv, grupe.

ce secretarele sunt așa de prost dispuse și alte chestiuni aparent fără adâncime deosebită, dar pline de perspective și de adevăr.

Marius, în același timp, îl pregătea și pe Robert, căci se apropiau alegerile iar el, fiind anul IV urma să se retragă. Doi ani consecutivi a ținut Adunările Generale, stând cu fundu' pe catedra din fața amfiteatrului și era uimitor să vezi sala cufundându-se în tăcere când începea să vorbească. (vezi Anexe 7.4) "*Avem nevoie și de eșecuri pentru a trage învățămintele de rigoare*" (spunea când proiectele nu ieșeau cum ne-am fi așteptat).

În toamna lui 2002 s-a lansat ideea ca, în cadrul departamentului Probleme

Studentești, departament înființat cu un an înainte, să se creeze o echipă care să se ocupe de tot ce ținea de capitolul inițiativă studentească. Așa a luat ființă, Grupul de Inițiativă Studentească. Acesta, după spusele lui Marius, "*iși dorea ca, odată acceptat de conducerea Universității, să ofere prin LSE instrumentul legal de coordonare a activității din cămine în contra-balans la ceea ce era atunci (studenții cu pile la administratori aveau toată puterea și erau priviți ca șefi de cămine)*". (vezi Anexe 7.1)

Zilele facultatii, editie aniversara... FEAA a cerut ajutorul LSE în organizare

promițând în schimb susținere în derularea proiectelor pe care aceasta le desfașoară.

Marius povestea: "*Eu eram pe final de mandat și am găsit oportunitatea să las noii generații ocazia să arate ce poate în alt proiect major, altul decât Gala Studenților Economiști*".

În acea perioadă am căzut într-un fel de lăncezeală care nu mă mai anima să iau parte la nici un fel de acțiune a ligii. Așa că m-am ținut la o oarecare distanță de tot ce însemna proiect LSE, însă am avut un sentiment teribil de neplăcut când mi-am văzut colegii dansând în fața scenei la concertul din Piața Unirii organizat de FEAA, iar eu privindu-i din public. Eram oficial în afara echipei. Ceea ce acum văd ca un efect normal al acțiunilor mele, atunci l-am interpretat ca pe un complot menit

să mă țină departe de organizarea evenimentului.Țin minte că în seara aceea n-am putut dormi și-mi ziceam, trebuie să găesc ceva să le atrag atenția.

...este fenomenul cel mai întâlnit : aștepti ca lumea să-ți dea atenție. Cred că l-am experimentat cu toții și, de cele mai multe ori, am ieșit destul de dezamăgiți din asta. Cam același lucru trăiam eu atunci. Se zice că mulți dintre noi avem aptitudini extraordinare, însă pentru că nu avem curaj, trăim ca niște morți și sfârșim prin a fi îngropați în propria noastră inactivitate, așa că... dezamăgită cum eram, n-aveam de gând să renunț.

Reverberații

“Niciodată nu ți se dă o dorință fără să ți se dea deasemenea și puterea să o transformi în realitate. Va trebui totuși să muncești ca să reușești asta.”

(Richard Bach)

O carte de poezii... lansată cu ocazia Galelor ce se apropiau... adică în trei

săptămâni și care să aibă susținerea ligii și a facultății. Dimineața și mie mi s-a părut cam îndrăzneță ideea și abia am avut curajul să i-o mărturisesc prietenului meu, care, spre surprinderea mea, s-a entuziasmat mai tare ca mine și a început să caute pe Internet diferite edituri gata să-mi lanseze cartea. N-am suflat o vorbă altcuiva. Acasă am găsit și sprijinul părinților (deși erau convinși că tentativa mea va eșua). Mama întotdeauna a ocupat o poziție aparte în demersul meu “poeticesc”, iar în acea perioadă am simțit mai pregnant nevoia de-a fi încurajată de ea. Contam pe ideea că de fiecare dată când nu ești în stare să rezolvi o problemă, cere ajutorul mamei; probabil nici ea nu va știi vreo soluție, dar se va preface, parafrazându-l pe Murphy.

Tot mama a fost cea care a identificat o editură dispusă să-mi tipărească cartea la un preț acceptabil. În trei zile am refăcut poeziile și le-am dat la tipărit. În Iași deja luasem legătura cu Liviu Antonesei care urma să-mi semneze prefața.

E uimitor câte idei îți pot veni când experimentezi starea de disconfort. Cred că dacă aș fi fost mulțumită cu mine și cu ceilalți, în nici un caz nu m-aș fi înhămat la un asemenea stress, unde, la capăt de drum, m-am trezit epuizată și cu sănătatea în cuie. Dar aveam ceva de dovedit mie și celorlalți.

Primul care a aflat de intenția mea scriitoricească a fost Marius. Ploua când i-am spus coborând Copoul. S-a oprit și s-a uitat la mine dorind parcă să spună “Glumești”.

Îți trebuie o editură, mi-a zis într-un final.

Am, i-am răspuns tremurând, căci ploaia îmi ajunsese până la piele.

Dar știi cât te costă?

Deja am plătit jumătate din sumă.

Și am început să-i povestesc, să-l conving că pot face asta. Cred că el a interpretat

tot avântul meu, drept “speranțele începătorului” și nu mi-a ascuns asta (lucru care m-a enervat și m-a făcut să mă încăpățânez mai tare în a-i demonstra că se înșeală, că lansarea va avea loc).

Problema e că mai am de plătit cealaltă jumătate din sumă, am continuat.

Și n-ai bani... a început să râdă Marius.

O să fac rost din sponsorizări. Aici aș vrea să mă ajuți; poate vorbim cu Decanul...

O să încerc, a oftat, deși sincer îți spun... nu-ți face speranțe!

O să iasă, ai să vezi.

Deși simțeam că va fi bine, îmi dădeam seama că nu mă bazam pe nimic concret;

nimic altceva...decât încredere și asta nu era chiar reconfortant. Zilele acelea, așa 20 câte au fost la număr mi s-au părut îngrozitor de lungi; eram între agonie și extaz...și până am făcut rost de bani, nu prea am dormit noaptele. Știam că de-aici totul se va schimba; era ceva ce trebuia să demonstrez și părinților, și prietenilor și colegilor, dar mai ales mie. Totul s-a rezolvat în ultimul moment: D-nul Iacoban, directorul Casei de Cultură a Studenților și conducerea FEAA au făcut ca acest vis să fie posibil și în prima zi a Galelor, în sala B417 avea loc lansarea de carte a Geraldinei Ghineț, “Reverberații” – poezii.

Mama venise special la Iași și-mi adusese câteva cărți necesare lansării, iar în gară n-am mai avut răbdare și am desfăcut coletul. Nu cred

că pot exprima în cuvinte ce-am simțit văzând volumul gata tipărit, numele meu scris pe cartea aceea cu coperti lucioase. În momentul acela... concertul din Piața Unirii dispăruse, dispăruse totul... nu eram decât prea fericită... aveam o carte tipărită. La un moment dat mă gândeam că starea mea de disconfort nu fusese decât un pretext sau un imbold destul de bun pentru a mă motiva să lansez volumul după care tânjiseam mult timp.

Invitații vorbeau despre poeziile mele, domnul Horomnea gesticula zgomotos și galant și mie... mie nu-mi venea să cred ce mi se întâmplă, parcă eram în transă. Sub ochii mei defila întreaga galerie a invitaților, apoi a urmat momentul surpriză :

Poate ar trebui s-o lăsam și pe tânăra autoare să ne spună ceva.

Teroare, căci nu m-am gândit c-o să trebuiască să spun și eu ceva. M-am ridicat

de pe scaun destul de calmă, având în vedere că eram îngrozită și că mintea mea era un vid imens, am respirat adânc (cred că s-a auzit în toată sala la câtă liniște era) și am vorbit

împrumutând ceva din jovialitatea festivă a marilor evenimente. Ce-am spus ? Habar n-am ! Până să-mi dau seama, deja ciocneam paharele de șampanie și am putut râsufla ușurată. O făcusem și pe-asta !

Totuși, port cu mine un regret : printre mulțumirile pe care le-am adresat cred că tuturor, am uitat să-i mulțumesc poate celei căreia i se cuveneau cu precădere, mamei mele. Ea, în fond, a fost cea care m-a încurajat de mică să apuc pe drumul literaturii (că eu am optat pentru chimie - biologie, în liceu și economie, în facultate... asta e partea a doua). Așa s-a lansat în facultatea de economie un volum de poezii. Cine mai poate zice că economia nu sprijină artiștii ?

Lansarea a reprezentat lucrul care m-a făcut să aflu un echilibru mai firesc în ceea ce privește relațiile mele cu ceilalți. Practic de la lansare am încercat să mă implic mai mult în proiectele LSE ; parcă nu mai eram un simplu membru ; construisem ceva în organizația asta și doream să construiesc mai departe. De fapt, realitatea este că la un moment dat, după mai multe proiecte te simți obosit, surescitat, ți se pare că toată lumea are

ceva cu tine sau fiecare își urmărește interesele. Pe undeva e ceva normal, facem voluntariat, iar problema ce macină pe toată lumea se întâlnește în orice instituție : ce primează, obiectivele organizației sau cele personale? Ai perioade când te revolți împotriva sistemului, altele în care accepți sistemul și altele în care pur și simplu nu-ți pasă. Le experimentasem pe toate... acum consideram că era timpul să mă implic mai mult... așa că așteptam momentul potrivit.

Lansarea cărții a fost primul eveniment al Galelor din 2002. A fost urmat de seminarul Afaceri și Oameni, o ediție specială, întrucât l-a avut ca invitat special pe Theodor Stolojan. *“Stolojan și Dăianu au fost invitați de FEAA la sărbătorirea a 40 de ani. Am aflat că Stolojan avea pregătită o conferință pe teme de macro-economie și am zis că nu se putea rata ocazia să țină această conferință sub egida LSE - Afaceri și Oameni. Ea s-a desfășurat în amfiteatrul Mihail Kogălniceanu din corpul A și a fost full de profesori și studenți ”* relatează Marius. (vezi Anexe 6.4)

“Ideea de a aduce personalități ne-a venit, mai ales, în urma meselor rotunde organizate în cadrul Galelor Studenților Economiști. Atunci s-a văzut că erau mulți oameni care aveau lucruri importante de spus, și pe care studenții doreau să le audă. Cadrul, însă, nu dădea posibilitatea dezvoltării anumitor teme. Astfel, am început prin organizarea unor asemenea întâlniri pe diferite domenii de interes (angajare, CV, interviu ; bursa de valori, investiții în acțiuni etc.) sub forma Seminarilor de Comunicări Economice. Ulterior, proiectul s-a dezvoltat și a ajuns la nivelul de acum” povestea Liviu Maha amintindu-și de începuturile proiectului Afaceri și Oameni, în trecut Dialoguri Economice. (vezi Anexe 6.2 și 6.3)

În final... Balul Bobocilor, unde au concertat ca trupe invitate Direcția 5 și Candy. Caracterizând această ediție a Galelor, Marius afirma : *“ a fost una dintre cele mai agitate și pline de greutate în organizare. A fost o luptă între generații, între realism și entuziasm, a fost un concurs bine organizat, un semi-eșec în marketing, o lecție de negociere,*

un spirit de echipă- în cele din urmă, au fost zeci de consilii directoare, o bucurie imensă că am reușit să o ducem la bun sfârșit.” (vezi Anexe 1.5)

”Unele regrete le-am resimțit după balul din anul 4, cel cu Direcția 5 și Candy, pentru că nu s-a făcut nici o analiză a costurilor și a veniturilor de către organizatori, iar când am încercat să prezentăm (eu și Andy) o astfel de analiză, chiar dacă ni s-a dat dreptate de majoritatea Consiliului Director, nu s-a luat nici o hotărâre ! A fost balul la care am plătit mai puțin celor de la Direcția 5 (nu am plătit transportul sau ceva în genul ăsta) și pentru a putea să ne achitam toate obligațiile din acea seară a trebuit să ne împrumutăm de la un prieten” mărturisirea Dudu.

În acea perioadă se încerca lansarea unui proiect, Club E. Acesta a întâmpinat dificultăți încă de la început. *“Club E (Clubul Economiștilor sau Economicis Club) se dorea a face parte dintr-o strategie mai amplă de deschidere a LSE către studenții FEAA. El viza segmentul celor care își doresc activitate de cercetare extra-școlară realizată într-un cadru organizat. Presupunerea să aducem alături de noi profesori, asistenți apreciați împreună cu care să se intre în studiul diferitelor materii mult mai "adânc" și mai cu substanță. Rolul LSE era de a-l pune pe roate și a-l preda funcțional, apoi, grupurilor de studenți ce urmau a se închea la nivelul fiecărei secții, indiferent de an. Ar fi fost și un sistem eficient, cred, de transfer de cunoștințe de la o generație la alta. Din nefericire am avut greutăți cu denumirea, lucru care ne-a descurajat. Domnul Chirleşan administra o asociație cu denumirea "Clubul Economiștilor" și nu a vrut în ruptul capului să înțeleagă că pentru noi era un simplu proiect, denumirea fiind doar pentru început, urmând apoi ca fiecare secție să aibă câte un club : Clubul de Marketing, Clubul de Finanțe etc..” își amintea Marius. Dudu, în schimb, afirma : “nu am știut să-l facem mai atractiv pentru studenți. Părerea mea e că se putea face ceva foarte interesant cu acel proiect, dar nu a fost interesul prea mare, poate și pentru că inițiativa a apărut în anul 4 când cei care terminau nu prea au mai avut timp să se implice foarte tare”.*

Alegerile : Bye-bye dinozauri

*“Trebuie să avem hotărârea și curajul să ținem pas cu vremea,
dacă nu chiar să facem un pas înaintea vremii”*

(Petru Groza)

...pur și simplu le trecuse vremea ; Marius privea oarecum îngrijorat la noii oameni. Pe lângă Ștefana și Robert (care pornea cu prima șansă) își mai luase alături încă doi boboci : Cristi și Alin... eternii controversați²¹. Florin participa și el la alegeri. Se pregătea debutul unei noi echipe.

Alin luase contact cu liga de prin clasa a XII-a, grație lui Ionuț, așa că în primul an când a intrat la facultate știa despre ce-i vorba. *“Am ajuns în B1 unde se țineau Adunările Generale, mi-a plăcut ce-am văzut și m-am hotărât pe loc pentru facultatea de economie. Ionuț i-a cerut lui Marius să mă îndrume prin nebuloasa asta și așa am ajuns reprezentant în Senat și în Consiliul Facultății după turul doi de alegeri”* mărturisea mai târziu.

Eu... eu am considerat că nu sunt pregătită, că mai am de învățat. Îmi propusesem că am ceva de demonstrat : nu trebuie neapărat să fi în Consiliul Director LSE pentru a realiza un proiect bun și pentru a-l duce la capăt. Poate a fost naivitate, dar privind înapoi, a fost decizia cea mai bună pe care aș fi putut-o lua. În plus, mi-era și jenă... cum mă puteam eu compara cu Andrei, Andy sau Marius? Mai aveam de “săpat” în organizație până să ating nivelul lor (poate nici ei nu erau chiar atât de pregătiți, poate percepția mi-era distorsionată de mitul dinozaurilor).

²¹ La un moment dat Marius a recunoscut că Alin și Cristi sunt invincibili doar împreună; se domolesc...există un fel de echilibru greu de explicat.

“Nu mă simt pregătită” a fost și răspunsul pe care i l-am dat lui Marius când m-a întrebat de ce nu candidez la alegeri alături de ceilalți : John, Cristi, Alin, Florin, Robert.

Cred că Marius meditase mult timp la alegerile acestea ; ideea era să lase în urmă o echipă competentă care să continue ce începuse generația sa. De altfel, câțiva “dinozauri” s-au hotărât să candideze, chiar dacă erau anul IV. Strategia nu a ținut. Lumea se întreba...ești anul IV, cum vei duce la bun sfârșit mandatul care ține până în primăvara anului următor ?

Rezultatele alegerilor : Cristi și Alin, John, Florin, Alina Avădanei, Adi²², Ștefana (a candidat pe postul pe care Marius l-a înființat special pentru ea : Probleme Studentești), Robert și Corina - președinte...surpriză ! Toată lumea parcă a amuțit în seara aceea ; ne-am fi așteptat ca Robert să fie cel care să preia locul lui Marius.

Ce s-a auzit apoi nu mi-a plăcut deloc : fiecare membru din noul Consiliul Director și-a negociat funcția la prima sedință a noii echipe. În final, cu siguranță mulți dintre șefii de departament nu aveau nimic în comun cu departamentul pe care îl coordonau²³.

De altfel, s-a hotărât ca vechiul consiliu să funcționeze în paralel cu noul consiliu până în primăvara, pentru a-i familiariza pe noii intrați cu atribuțiile și responsabilitățile. Poate acesta a fost și greșeala : nu li s-a acordat prea multă încredere.

Realizând un fel de retrospectivă a oamenilor din ligă care l-au influențat într-un fel sau altul, Dudu spunea : *“încep cu Liviu despre care pot afirma că el este cel ce a format generația mea din ligă, apoi continui cu Andrei (care cred că a fost cel care s-a implicat cel mai mult în toate*

²² Adi a fost întotdeauna o persoană destul de apreciată; în ciuda handicapului a realizat lucruri extraordinare și a convins lumea să-l voteze. Una din realizările sale a fost volumul de poezii “Icar”, lansat în martie 2003.

²³ Acesta a fost motivul principal pentru care s-a hotărât ca la alegerile viitoare, fiecare să candideze pentru un post anume, deși riscurile de a nu fi ales erau mai mari.

proiectele ligii, chiar dacă a vrut el să plece și și-a dat de mai multe ori demisia), Marius (care a avut și el rolul lui în ligă, pe care îl cunoaște sau nu toată lumea), Andy (care era, poate, cel mai cerebral dintre toți, și era el foarte supărat adeseori pentru că era considerat “șoferul ligii”), Alex Corduneanu (chiar dacă a plecat el la un moment dat), Itză (gânditorul ligii), Radu Țigănașu, el (mai ales în primii doi ani) fiind cel care a început demersurile pentru sediul ligii”.

Dar noua echipă avea planuri mari... a fost momentul în care Robert s-a implicat 100% în tot ceea ce privea liga, câteodată chiar depășindu-si atribuțiile de vicepreședinte și iritând pe alții cu atitudinea "Sunt vicepreședinte, fac... aproape ce vreau". Se știe prea bine că cine face întotdeauna ce vrea, face rareori ceea ce trebuie. “85% din timp dedic ligii, 10% prietenilor și 5% prietenei mele” fusese discursul lui la alegeri și am râs cu toții, dar s-a dovedit cât se poate de adevărat.

Marius mărturisea mai târziu : “experiența cu Robert m-a învățat să nu mai judec lumea după aparențe, să dau fiecăruia o șansă. Robert a fost omul care nu mi-a înșelat așteptările, a fost omul în care am putut avea încredere să-i dau spre coordonare orice; are și pune mult suflet. Asta mi-a plăcut la el. Îmi pare rău, acum, că l-am dezamăgit și nu i-am acordat încrederea de care avea nevoie în momentul cel mai important în evoluția sa în LSE, atunci când și-a dorit să fie președinte. Nu am fost dispus la acest risc, și cred acum că am greșit. A fost oricum liderul generației lui. Cu generația aceea lucrurile au stat foarte confuz. Eu am încercat să-l cresc pe ȚRB pentru președinte și știam că și el își dorea acest lucru. Făcusem, cred, reforma internă, aveam oameni destui, aveam departamente, proiecte cu continuitate și utile. Ne lipsea la momentul acela doar un om cu legături în mediul ONG din Iași pentru a vinde cât mai bine brand-ul LSE și credeam sincer că Bogdan va putea să facă acest lucru. Din nefericire nu am reușit să-l susțin îndeajuns și el a cedat ușor la șicanele specifice LSE (cred că nu vor dispărea niciodată)”.

Amintindu-și despre cum l-a cunoscut pe ȚRB, Marius relatează : “Pe ȚRB l-am remarcat pentru prima oară la o petrecere organizată de Alex și

Diana cu ocazia unui Sfânt... nu știu care exact. Atunci m-a tras deoparte și mi-a atras atenția asupra mai multor lucruri care ar trebui schimbate prin ligă pentru a o integra pe piața ONG-urilor din Iași. Apoi a câștigat la alegeri coordonarea departamentului de Resurse Umane. Acolo a dovedit că nu numai marketing poate face, ci și Resurse Umane. Gândindu-mă cu seriozitate la el ca la un viitor președinte al LSE l-am sprijinit pentru a câștiga postul de vicepreședinte, în dauna Dianei. Nu spun că Diana nu merita, ba din contră, dovedise mai multe până în acel moment, dar toți știam că urma să plece la București și nu îmi doream încă un experiment. Diana avea și are foarte mulți prieteni în LSE (printre care mă număr și eu) și, din păcate, majoritatea nu au reușit să se detașeze de această simpatie și au confundat lucrurile. Permanenta imagine al lui Bogdan de a fi omul care i-a luat Dianei ceea ce i se cuvenea înainte de a pleca la București, a creat o presiune asupra lui. În al doilea rând, Bogdan lucra foarte bine în departament, cu oamenii, punându-l vicepreședinte, cu atribuții nu foarte clare, a pierdut din elan... Toate acestea au dus la demisia lui..."

Alegerile au constituit momentul critic pentru Gabi-san care și-a văzut așteptările înșelate. Spera la o prelungire a mandatului său (postul ce-l ocupa în Consiliul Director ținea de relațiile cu conducerea facultății). A fost ultima oară când am mai zărit-o la ședințele Adunării Generale. Vorbind despre retragerea ei, Marius are o altă părere: "mă întrebi de ce s-a retras, nu știu.... poate pentru că în jurul ei nu a avut prieteni (din generația ei vorbind) ceea ce a făcut ca Gabi să se identifice mai mult cu generația mea și să plece odată cu ea".

Amintindu-și de acel consiliu, Alin spunea: "țin minte că i-am spus lui Andy să mai treacă pe la ședințe și dacă tot e prin zonă să-mi aducă și cheia de la sediu. Uimit Andy a exclamat: uite, în sfârșit, ați învățat cum să faceți o vânzare: întâi mă flatați și apoi îmi cereți. În acea perioadă era mare concurența între mine și Cristi, amândoi doream șefia departamentului de marketing".

Cristi la marketing

*“Progresul nu înseamnă ceea ce a fost, ci mersul înainte către ce va fi.”
(Djubran)*

Asta a fost una dintre surprize... chiar și pentru Nutzy²⁴ (eternul secund cum îl numeam eu). Deși fusese de la început în departament și candidase în două rânduri pentru funcția de coordonator marketing, nu reușise s-o obțină. La început mi s-a părut un tip tare enervant. Deborda o siguranță de sine care nu putea fi trecută cu vederea și atitudinea lui nu părea să se bazeze pe ceva concret²⁵.

A fost perioada în care s-a hotărât și Simona, prietena lui Nutzy, să intre în scenă; perseverentă și ambițioasă, Simonei îi plăcea să facă lucrurile ca la carte, deși, după cum mărturisea, avea momentele ei de “stat cu capul în nori”. Fiind hotărâtă ca pe mai departe să studieze domeniul financiar, și-a zis că departamentul de marketing îi oferă descătușarea (de care cu siguranță avea să aibă nevoie). “*Îmi amintesc și acum prima ședință LSE la care am participat ; , am fost întâmpinată de Robert Jigoreanu și Andrei Urzică care stăteau în spate și se amuzau pe cinste. Au fost foarte primitivi și am simțit că fac parte din acel colectiv de când mă știam*” mărturisea Simona.

Dar iată-l pe Cristi, puștiu’ ăsta de anul I, încercând să țină o ședință la marketing,

după ce departamentul avusese șefi “grei” de genul Diane sau al lui Robert. Pur și simplu trecerea a fost prea bruscă. Dar poate a fost acel lucru de care LSE avea nevoie: spargerea castelor și a mitului

²⁴ Ionuț Durbacă; porecla i-a fost creată în anul I în cadrul departamentului

²⁵ De unde să știu că aveam să colaborăm excelent în viitor?!

“dinozauri”, iar acest lucru a fost posibil prin accesul celor de anul I în conducere (Alin activa pe postul relații cu conducerea facultății).

Cristi a venit cu o atitudine care a plăcut: ideea de echipă “Toți învățăm unii de la alții”, așa că MKTeam-ul pe care îl crease Robert cu puțin timp înainte de alegeri, un loc în care sărbătorim după ședințe (nu știam ce, dar important era că sărbătoream și serveam suc și dulciuri din fondurile strânse ședința trecută) și-a meritat pe deplin numele de echipă. Eram încurajați să “ne dăm cu părerea”, toți primeam biletele colorate pentru a ne exprima “gândurile”... cred că au fost primele ședințe de brain-storming la care nu mi-a fost frică să fiu judecată pentru ideile mele care nu se încadrau tocmai în sfera normalului.

Astfel ne petreceam timpul, în acea cămăruță din corpul C, în sediul destul de intim al ligii. Conducerea anterioară se zbătuse mult timp pentru acest sediu, iar *“cea mai mare contribuție a avut-o Radu Țigănașu. El l-a bătut la cap de Costăchescu de la aprovizionare până când a reușit”* își amintea Marius.

Pe de altă parte, Cristi fiind singurul care se ocupa de afișe a devenit foarte aglomerat și asta a dus și la situații în care afișe, neavizate de responsabilii de imagine LSE (în acea perioadă, funcția îi revenea Alinei Avadănei) ajungeau să fie lipite prin facultate (un adevărat dezastru).

Aceea a fost perioada în care s-a afirmat și Bularga Team, constituindu-se într-un fel de brand pentru noi. Toată lumea știa de ei, îi admira, dorea să facă parte din gașca lor: băieții de anul I repartizați prin Miuri. Era gașca cea mai unită, cea care avea cele mai grozave petreceri...vor fi mari, mă gândeam uneori: Cezar, Cristi, frații Dimon, Petru, Liviu alias Stârc și care or mai fi fost, aveau să fie noua generație. Ei au fost cei care au adus un suflu proaspăt ligii, destrămând orice fel de bariere, care or fi existat înainte de venirea lor. Cred că aceea a fost perioada lor de glorie, căci, ca orice lucru, nu avea să țină prea mult. Fiecare avea o “agendă ascunsă” de care trebuia să țină seama... și a venit o vreme în care pur și simplu, ce scria în agendă nu a mai corespuns cu Bularga Team... ce avea să devină mai târziu (un pic cam forțat) Copou

Team. Petru, cel ce avea să devină Coordonator al Departamentului de Resurse Umane își amintea: *“Era o seară de noiembrie, și veneam noaptea la facultate cu o gașcă de trăsniți, dintre care doar unul sau doi știau ce e aia liga. De ce am mers? Din curiozitate, cred, sau mai sigur pentru a nu rămâne singur într-o cameră de cămin la marginea Iașului. Ce am găsit? Niște oameni care m-au impresionat de-a dreptul prin modul în care vorbeau, în care se exprimau și ce gânduri aveau în momentul ăla. Nu credeam că se poate face așa ceva și nu credeam că POT face așa ceva. A trecut o săptămână, două, mai multe... Am înghețat de frig, am trăit o zi întreagă doar cu gust de scoch de la lipit afixe, am înnebunit la cât mi-am așteptat colegii, mi-am tocit papucii de la mersul pe jos, dar mi-am făcut prieteni capabili și de nădejde, am cunoscut personalități, am învățat cum să vorbesc, cum să gândesc, cum să mă distrez, cum e să fii student cu adevărat”.*

FacultatEAA

"Când marea e liniștită, oricine poate fi cârmaci".

(Anonim)

Noul consiliu, s-a ocupat de resuscitarea revistei pe care LSE se chinuise într-o perioadă s-o tipărească. Astfel "Recul" (a fost o dată o revistă...) s-a transformat în "FacultatEAA". După spusele lui Marius: *"Știu că s-au editat trei numere după care, gratuită fiind, entuziasmul nu a mai putut-o susține."*

Au fost multe lucruri interesante legate de această revistă. Ionuț vedea oportunitatea prin care se putea atrage un sponsor permanent *"inițial pornisem cu ideea de a invita personalități din lumea afacerilor, iar aceștia să-și crească oameni prin intermediul proiectelor noastre. Aveam un coleg tare simpatic pe care l-am însărcinat cu distribuirea revistei. Mergea prin cămine și prin facultate, făcând tot felul de glume, jocuri de cuvinte... era inegalabil din punctul ăsta de vedere. Lumea cumpăra revista mai mult pentru modul în care aceasta se făcea vândută."*

Liviu Maha susține că: *"revista Recul a fost o inițiativă a unei colege de-a lui Daniel Bucătariu, Cristina Irian și a profesorului Dumitru Zaiț. Împreună cu noi (mai ales Simona Horga, Sînziana Cristescu și Carmen Dascalu) și cu sprijinul profesorului Ștefan Prutianu, s-a reușit editarea a trei numere până la venirea vacanței de vară (efortul material a fost în principal al facultății și al Școlii Postuniversitare Scop 2M, unde s-a făcut tehnoredactarea, listarea etc). Proiectul nu a mai putut fi continuat pentru că redactorul șef (Cristina) terminase facultatea și nimeni nu avea experiența necesară (sau curajul) pentru a continua"*.

Proiectul a continuat, câțiva ani mai târziu, după cum își amintește Mugurel Patrichi... *"Am fost invitat să particip în cadrul proiectului*

FacultatEAA de către Andrei Urzică, care îmi remarcase articolele din Piatra Neamț. Mult timp am fost singurul membru din redacție care nu era în Ligă. Gabriela- noi îi spuneam Gabi San - era șefa de proiect și redactor-șef la primul număr. Pe nedrept, în capul ei s-au spart toate nereușitele începutului. Îi lipsea experiența în partea de management a unei reviste și, privind acum în urmă, nu era lăsată să lucreze de mulțimea de „consilieri editoriali”, (oameni care își dau cu părerea - dacă au puterea și-o și impun - dar nu aduc materiale)”.

Mugurel, fost membru LSE²⁶, acum doar colabora la proiectul FacultatEAA. Treptat, din revistă a ligii, FacultatEAA a dorit să se desprindă de sub tutela și să devină o revistă a economiștilor. *“Am fost de multe ori chemat în Consiliu - povestea Mugurel - ca o contra-pondere a conducerii revistei (mai ales în perioada Adi Lăzărescu/Mihai Budala când îi apucau rebeliunile²⁷)”. După multe peripeții, desprinderea a reușit, dar “chiar și în limitele verticalității pe care ne-am impus-o în virtutea autonomiei de care ne bucurăm - povestea oarecum pornit Mugurel - suntem tratați ca un gen de Transnistrie, nu suntem menționați decât rar, nu suntem luați parteneri la celelalte proiecte ale ligii, nu suntem promovați ca revistă a studenților economiști. De exemplu, refuzăm identificarea cu „Revista LSE”, dar nu ne-ar fi deranjat, de exemplu, ca distribuția s-o facă fetele de la marketing, în tricouri LSE ; în formatul actual, revista e distribuită de băieți și fete fără identificare (adică redacția și Cristi, cu ceva ajutor de la alții)”.*

Majoritatea problemelor în acea perioadă au fost create de tipărirea revistei, după cum își amintea și Mugurel : *“marea (și vechea) problemă a proiectului este partea financiară. Am tot sperat ca liga să-și ia în serios*

²⁶ Fusese membru CNI, dar părăsise liga datorită noului regulament de ordine interioară al AIESEC care nu simpatiza activitatea membrilor săi în sânul mai multor organizații;

²⁷ Au fost mari discuții în ședințele Consiliului Director dacă să dăm autonomie revistei sau nu și presiunile ce se simțeau veneau din partea lui Adi și a lui Mihai;

partea de editori și să găsească sponsorizări. Am fi putut merge chiar noi, dar periodic ni se spunea să nu ne facem noi griji. Nu că asta ne-ar fi oprit, dacă am fi ținut morțiș să mergem, dar când ne hotărăm să mergem noi, ni se amintea că (ha!) e treaba ligii finanțarea unuia dintre proiectele ei, că vin bani din sponsorizarea nu-știu-cărui alt proiect, că s-a încheiat parteneriat cu nu-știu-mai-cine, ș.a.m.d”.

Eu n-am vrut să mă implic (eram de părere că mă depășește, mai ales aspectul financiar - care se pare că ne depășea pe toți), însă colaboram la articole.

Seara Studentei Afaceriste, ediția 2003 i-a avut ca și coordonatori pe Dragoș și pe Florin. Dragoș era genul de om prea fin ca să spună ce gândește. Calm și foarte amabil te lăsa să “delirezi în voie”. Cei doi se potriveau de minune, amândoi de la departamentul de marketing, cu multe lucruri în comun... însă se pare că totul s-a dovedit mai greu decât se așteptau, căci până să ne dăm seama am rămas fără program pentru Seara Studentei Afaceriste. Nu ne puteam ridica la pretențiile evenimentului de anul trecut, așa că ne-am rezumat la discoteca Ethos a Casei de Cultură a Studenților ca și locație, unde nu ne costa nimic închiriatul sălii. Cu o noapte înainte de eveniment (ieșiseră și afișele, iar noi eram cu activitate zero pe desfășurător), am pus seara la cale... trei persoane : Ștefana, Ana Maria și cu mine cu probe care mai de care mai trăznite. Prezenterii : Cosmin și Cezar (ambii anul I)²⁸ și fără să ne dăm seama, evenimentul a fost un succes nesperat : atmosferă relaxantă, oameni suficienți să umple sala (și să plătească biletul), dar să nu se sufoce între ei, probe care au încins spiritele (tradiția evenimentului impunea o licitație masculină, însă de data aceasta a fost ceva de genul banii pe masă)... și profit din încasări, între noi fie vorba.

²⁸ În acea perioadă, ei erau un fel de sex simbol masculin al LSE

Street Games

“O schimbare poate să aducă ceva mai bun sau mai rău. Modul în care reacționezi la schimbare face să fie mai bine sau mai rău pentru tine”

(Spencer Jonhson)

Anul 2003 a fost anul în care a fost dezvoltat proiectul Street Ball și transformat în Street Games. A fost și anul în care cele două organizații care se ocupau de coordonarea lui, LSE și ASTEC, au colaborat. Coordonatorii proiectului au fost aleși Robert și Alin Andrieș din partea ASTEC-ului.

Robert era pretutindeni. Cred că acesta a fost proiectul care l-a consumat cel mai

tare. În sediu, după sponsori, la diferitele sporturi, pe teren, la ședințe... nu avea liniște. Dorea să ne ofere un Street Games cum nu mai văzusem... și așa a fost.

Partener oficial al evenimentului au fost cei de la Love Plus ; erau în plină campanie de promovare a prezervativelor, iar cadeții Love Plus puteau fi văzuți peste tot : pe stradă, în cluburi, discoteci, până și la ușa camerei tale de cămin împărțind avertismente, prezervative și alte materiale promoționale. În acea perioadă se organizau competiții sportive în toate marile orașe, iar parteneriatul nostru a fost mai mult decât binevenit (ei aveau competiția asigurată în Iași, iar noi aveam sponsori). “Love Plus Olympics” , faza națională, s-a desfășurat la Galați, unde participanții ieșeni au avut parte numai de peripeții (camera de hotel de trei stele se transformase brusc într-un cort pe plaja Dunării), dar baietii nu s-au plâns... a fost distractiv, după spusele lor.

Departamentul de marketing a lucrat foarte mult la promovare, realizând afișe pentru fiecare tip de sport în parte : table, tenis de câmp,

tenis de masă, fotbal, baschet. S-a făcut un parteneriat cu Facultatea de Sport care ne-a permis să folosim terenurile de-acolo pentru fotbal, tenis de câmp și volei (inițial nu am inclus acest sport în “oferta” noastră, dar cum celelalte orașe în care se desfășura Love Plus Olympics aveau și un campionat de volei, a trebuit să ne conformăm). (vezi Anexe 3.6)

Bomboana de pe tort a fost meciul echipei câștigătoare de fotbal contra unei echipe a profesorilor FEAA. Chiar atunci se supărase Decanul Facultății de Sport amenințând să ne scoată de pe teren (muzica era prea tare și deranja cursurile ce se efectuau în cadrul facultății). Abia s-au chinuit Robert și Alin de la ASTEC să-l facă să se răzgândească.

Evenimentul s-a încheiat cu o petrecere pe cinste în discotecă, iar campionii au avut parte de un tratament special, unde confetiile au avut loc de onoare: în pantaloni, tricouri, pantofi, chiar și zone mai intime. Euforia a ținut și câteva zile după, când s-a încercat un fel de evaluare a proiectului. Robert, coordonatorul proiectului, își amintea: *“Am vrut să fac din Streetball o competiție de o mai mare anvergură, și așa am introdus sporturi ca: Fotbal (care s-a desfășurat pe terenul sintetic de la corpul D), Tenis de câmp (tot pe terenul de la corpul D), Volei (corpul D), Table (cantină – fete și B6 - băieți) și, bineînțeles Streetball (parcare dintre căminele C17, C12 și E2). Așa a apărut prima ediție STREET GAMES. S-a desfășurat pe o perioadă de 2 săptămâni și a fost un success pe toate planurile: s-au înscris foarte mulți studenți, au fost peste 300 ca număr la toate sporturile, atât fete cât și băieți. Fiind organizatorul acestui proiect m-am implicat cel mai mult, astfel am inventat rețeta de slăbit în 2 săptămâni, aproape 5 kg. Pentru a încerca o cât mai bună colaborare cu ASTEC, i-am luat ca parteneri. Au fost zile când mă trezeam că trebuia să fiu în 2 locuri în același timp, pur și simplu nu găseam pe cine să mă ajute, toți aveau câte ceva de făcut, a fost foarte dificil. Asta era una din problemele LSE – lipsa oamenilor, neimplicare în proiecte. Au fost doar câțiva care mă ajutau aproape permanent Florin, Dragoș, John, Bularga Team, Ionut și câțiva oameni din ASTEC. Proiectul a avut o promovare foarte bună, s-a făcut și un reportaj la TVR*

Iași , Europa FM și posturile de radio locale. Au fost și premii pe măsură, avându-i ca parteneri pe cei de la Love Plus²⁹, care au organizat la rândul lor competiții și în celelalte centre universitare, urmând ca câștigătoarele de la fotbal, streeball, volei să meargă la un turneu final organizat la Galați – LOVE PLUS OLYMPICS.

Toate sporturile au fost foarte bine primite de studenți, mai ales fotbalul, tenisul de câmp (fete și băieți) și în special tablele (FETE). Finala la fotbal s-a desfășurat într-un adevărat show, cu spectacole și multe surprize. Înainte de finală s-a organizat și un meci între profesorii de la sport și profesorii de la FEAA. A fost un meci pe cinste, o distracție pentru public care a fost la înălțime și, zic eu, foarte satisfăcut de ceea ce a văzut. Premiera a fost în Roșu&Negru, unde s-au încheiat 2 săptămâni obositoare și pline de satisfacție”.

²⁹ “Când au văzut proiectul cei de la Love Plus, au fost de-a dreptul încântați și așa sa ajuns la colaborarea cu ei. Pot zice că datorită LSE, prin intermediul proiectului STREETGAMES, Love Plus a dus această competiție în țară și și-au crescut popularitatea printre studenți” comenta Robert.

Carnavalul medieval - o probă de încăpățănare

“Hrănește-ți mintea cu lucruri mărețe, pentru că nu vei ajunge niciodată
mai sus decât gândești.”
(Benjamin Disraeli)

Povestea carnavalului este una mai lungă și mai amplă. Ideea de proiect fusese propusă și prezentată pentru Unifest (festival ce se desfășoară toamna în toate centrele studentești din țară). Cum nu se aprobase atunci, rămăsese să fie prezentat și organizat în cadrul Festudis 2003.

O parte din echipa de-atunci a fost însărcinată să ducă proiectul mai departe. Printre aceștia se numărau: Ștefana, Demetra (colega de cameră a Ștefanei), și Ana-Maria... practic, camera 35 din C13. Cum Ana-Maria Stratulat, care preluase departamentul de Fund Raising după plecarea lui Andrei, și-a anunțat retragerea... puțini s-au mai interesat de carnaval. Mie mi s-a părut o idee extraordinară, mai ales că putea fi primul și poate singurul nostru proiect în cadrul Festudis.

Mi-aduc aminte și-acum prima Adunare Generală după încheierea Street Games. Marius luase cuvântul și stătea la catedră, în locul Corinei, ca pe vremuri (cred că îi fusese dor de acel loc). A făcut o scurtă evaluare a Street Games, apoi a anunțat că ne-a fost respins proiectul din cadrul Festudis. Imediat a trecut la punctul următor pe ordinea de zi: condițiile deplorabile din căminele Târgușorului, cu toaletele înfundate și chiuvete mizerabile.

Am rămas cu gura căscată de cât de repede s-a putut trece peste Festudis, dar mai ales de faptul că nimeni nu a pus întrebări cu privire la

motivul pentru care a fost respins Carnavalul Medieval. Până să-mi dau seama, m-am trezit vorbind :

- Stați așa... cum adică a fost respins proiectul de la Festudis ?
- Foartă multă lume nici nu știa despre ce era vorba.
- Care a fost motivul? am continuat cu un ton schimbat de vestea

supărătoare.

- Bugetul, mi-a răspuns sec Marius.

- Mi-am adus aminte bugetul carnavalului : 54 milioane. Erau mulți bani, într-adevăr, însă cuprindea și onorariul formației invitate, Amadeus.

- Asta e o adevarată o prostie ; putem organiza carnavalul fără nici un ban... i-ați explicat asta lui Iacoban? am întrebat întăritat.

- Eram cu adevărat aprinsă și ardeam de nervi. Toți au rămas surprinși ; cred că nimeni nu mai văzuse această nouă latură a mea. Nici nu știu de când devenisem atât de interesată de carnaval.

- Geraldine, trebuia să fii la Casa de Cultură, nu aici. Acolo se țin ședințele cu privire la Festudis, a fost răspunsul primit de la Marius.

- Și acum mă întreb dacă a făcut asta intenționat ca să mă motiveze sau, pur și simplu, pentru a-mi închide gura. Cert este ca nu m-am așteptat la răspunsul acesta. M-am ridicat fără să mai spun nimic, mi-am luat geaca și am plecat într-o fugă la Casa de Cultura ; l-am luat și pe Ionuț Mărăcine cu mine (intrase de curând în ligă și mă înțelegeam de minune cu el).

Când am ajuns, ședința se terminase, iar Alin de la ASTEC mi-a zâmbit tacticos :

- Tocmai v-au respins proiectul, mi-a spus sorbind cu voluptate, parcă, fiecare cuvânt.

- Nu-i nimic, va fi acceptat din nou, i-am replicat sec și m-am întors în B1.

M-am mirat și eu de câtă siguranță debordam. Cumva, nu știu cum, știam că acest proiect va fi acceptat și se va realiza.

Ședința se terminase, dar în B1 mai erau câțiva oameni. A fost aproape pentru prima oară când am simțit că lumea mă ascultă.

- Nu știu cum, dar acest carnaval se va realiza, am concluzionat.
- Și eu cred asta, m-a sprijinit Alin.

Alin, omul de anul I... singurul care a avut încredere în Carnavalul Medieval.

La următoarea ședință Festudis m-am trezit singură la Casa de Cultură și tot ce-mi amintesc este teroarea exercitată de faptul că soarta proiectului depindea de mine. Mă întrebam, ce naiba caut aici; Dragoș m-a mai îmbărbătat un pic. El reprezenta ASASPI³⁰ și a fost cel care m-a prezentat lui Iacoban după ce s-a terminat ședința ce se ținuse în Sala Azur a CCS. Iacoban se uita stresat pe niște hârtii.

- Geraldine, din partea Ligii Studenților Economiști, a fost tot ce a spus Dragoș.

Acum eram pe cont propriu.

- A... cu carnavalul medieval... am respins proiectul, a răspuns domnul Iacoban fără să-și ridice ochii din hârtiile pe care le studia destul de tacticos.

- Știu... abia am îngânat.

- Voi de unde vreți să scot banii ăștia? Mai sunt de finanțat și alte proiecte...

- Nu avem nevoie de 54 de milioane, am reușit într-un final să rostesc ceva. Avem nevoie doar de sală... și dacă e nevoie îl organizăm fără nici un ban... carnavalul trebuie să aibă loc, căci nu s-a mai făcut așa ceva în Iași... este o șansă unică!

- Și cum îți propui să faci asta?

³⁰ Organizație studentescă din cadrul Facultății de Științe Politice (a doua facultate pe care Dragoș o urma)

– Păi... formațiile de muzică medievală deja le-am contactat³¹ așa că nu o să mai fie nevoie de Amadeus, costume, lumânări și sfeșnice pe care le putem împrumuta, o trupă de teatru care poate fi Ludicul...

Iacoban s-a uitat mirat la mine și a exclamat :

– ... bineînțeles că poate fi Ludicul și-l pot chema și pe Adi³²... N-am mai auzit pe nimeni așa de hotărât să organizeze un eveniment. Asta înseamnă că va ieși bine.

Fără să-și dea seama, domnul Iacoban era mai entuziasmat decât mine. A chemat-o pe Luminița, cea care se ocupa de coordonarea Festudis-ului și, la noua și ceva seara, eram toți în birou său, organizând.

– Dar Geraldine... te ocupi. Tu răspunzi de tot... a fost răspunsul final al domnului Iacoban.

Ce-a urmat după a fost o adevărată nebunie. Pregătiri, ședințe și explicații de dat la Adunarea Generală. Iată-mă și pe mine, în sfârșit, jos, la catedră vorbind unui amfiteatru întreg. Țin minte că prin anul I mi se părea un adevărat privilegiu să vorbești Adunării Generale și mă întrebam când o să sosească momentul ăsta și pentru mine.

Mă așteptam ca toți să primească vestea cu bucurie, dar se pare că nu avea cum să fie așa... “ *Te duce de nas*”, “*Lasă... Iacoban a mai zis că ne ajută și ne-a tras țepă*” , “ *Nu o să ne dea nici un ban pentru organizare*”... degeaba le spuneam că deja am vorbit la Teatru Național pentru costume, că urmează să cumpărăm lumânările din Metro, că vom lua sfeșnicele pe baza unui contract de custodie de la Debelly...

Și acum stau și mă întreb ce anume i-a făcut pe acești oameni să nu creadă că putem organiza un carnaval. Mi-o aduc aminte pe Raluca³³ abia

³¹ Cu o zi înainte intrasem în vorbă cu o trupă care cânta sub pasaj și i-am întrebat dacă aveau și melodii medievale în repertoriu. Răspunsul a fost pozitiv. Nu mai rămânea decât să-i invit. Știam că nu aveau cum să refuze...era o șansă de a se afirma.

³² Era vorba de Adi Ștefan și trupa the Sky

³³ Raluca era omul care întotdeauna avea ceva de obiectat; nimeni nu prea o suporta din cauza asta, dar ea părea să nu observe.

așteptând să îi anunț că nu se va mai organiza nimic... punându-mi fel și fel de întrebări. Dar bănuiesc că fiecare organizație își are cărcotașii ei... la noi era Raluca.

Se spune că nu aduce anul cât aduce clipa... cam ăsta a fost sloganul organizării carnavalului. Toate lucrurile s-au legat și s-au rezolvat parcă de la sine, astfel încât evenimentul să aibă loc. O întâmplare norocoasă a fost când mă aflam pe holurile Casei de Cultură pentru a stabili cu Ludicul ultimele detalii și o trupă făcea repetiție pentru festivalul Folk. Am văzut vioara unuia dintre ei și mi-am zis să încerc :

- Cântați și muzică medievală ?
- Da... de ce? m-a întrebat destul de mirat.

Așa ne-am ales cu cea de-a doua formație de muzică medievală gata să cânte în cadrul carnavalului, Craii de Curtea Veche ; restul a intrat în firescul lucrurilor... Galeriile Grumăzescu pentru a ne introduce în atmosfera medievală, costumele (incredibil de degradate, prăfuite și rupte, dar care au ieșit extraordinar în poze), măștile ce au necesitat multă migală, având în vedere că le-am lucrat de mână și, surpriza noastră și a tuturor, formația de dans din Siberia, cea care a închis programul carnavalului. Ar trebui menționat că Ludicul ne-a ajutat foarte mult venind cu un program extraordinar, ceea ce a și dat cursivitate serii medievale.

Pregătirea carnavalului a fost o șansă pentru unii. Este cazul Liviei, colega mea de cameră. Am cunoscut-o pe holurile facultății când ne-am luat dispoziția de cazare în Miuri. Tăcuta și sfoasa Livia se transforma pe zi ce trecea, iar carnavalul a constituit pentru ea o adevărată punte de lansare. Era pentru prima oară când o vedeam implicându-se. Memorabile vor fi cele două nopți pe care le-am pierdut alături de fetele de la camera 35 lucrând măști decupându-le, colorându-le. Livia era meticuloasa, era cea care nu uita nimic, cea care verifica totul și termina lucrurile începute și uitate de alții. Atunci a simțit și ea gustul de-a face parte dintr-o echipă. Toată lumea mă întreba "Cine-i bruneta? Cine-i creața?". Ce era mai drăguț era faptul că o deranja aproape toată atenția ce i se acorda ; nu

era obișnuită. *“În cadrul proiectelor organizate s-a câștigat experiență, în cadrul petrecerilor s-a câștigat distracție, iar în cadrul Ligii s-a câștigat încredere în sine”* Încredere, iată bunul cel mai de preț pe care îl câștigase, după cum a mărturisit aceasta mai târziu.

Ionuț Mărăcine și Livia...carnavalul a constituit pentru ei cadrul perfect pentru idila ce înflorea văzând cu ochii. Era aproape ca un basm... un basm ce n-a ținut prea mult, din păcate.

Cred că toată lumea s-a distrat în seara aia... dar ce era mai important...deși nimeni nu o spunea, era sentimentul de mândrie de a fi organizat un asemenea eveniment.

Toată lumea a avut parte de surprize, iar pentru mine, surpriza de final a fost faptul că majoritatea membrilor LSE care au participat la carnaval n-au spălat putina și au rămas după terminarea programului pentru a strânge și a curăța sala (ceva ce se întâmpla destul de rar). Mergeam în picioarele goale prin sala Foaier (pantofii s-au dovedit un instrument performant de tortură pentru picioarele mele) strângând lumânările și nevenindu-mi să cred că s-a treminat...în sfârșit.

Probabil că nu am putut gusta la maxim farmecul atmosferei pe care reușisem s-o creăm, cum toată seara fusese un du-te vino pentru mine : stinge luminile, aprinde-le, cheamă formația, adu siberienii, caută-le translatorul, adu-le încă un microfon, dar acum, după ce se terminase totul, simțeam o bucurie nespusă pe care la început nu mi-am putut-o explica... dar apoi mi-am dat seama ce era : dovedisem că se putea... din punctul în care mă aflam, totul părea posibil, iar dificultățile întâmpinate dispăreau pur și simplu. Cred că a fost unul dintre cele mai frumoase momente pe care le-am trăit.

Marius-Adrian Hazaparu relatează în revista *Opinia Sudentescă* din data de 18 mai 2003 : *“regi și regine ale Evului Mediu au descins ieri la Iași”, “...în patru colțuri ale sălii, statui (...) alături, lumânări aprinse, sfeșnice, săbii și costume completează decorul cu un aer vetust. E multă lume, deși unii veniți de gură cască, au rămas prinși de mirajul iluzionistului Bartolomeu. Marele inchizitoriu - două vrăjitoare cam*

țcănite- au pus mâna pe iluzionist și-i pregătesc moartea. Bufonul, de bucurie, își rupe costumul galben cu buline roșiatice, agătându-se supărător de public...” (vezi Anexe 4.1- 4.4 și 4.8 - 4.9)

Festudisul a continuat încă o săptămână și ceva după carnaval și ce mi-aduc aminte cu mare plăcere este ieșirea la Cîric... ”Retragerea liderilor”, proiectul băieților de la Electrotehnică. Pe la nouă și ceva, într-o seară de mai... autocarul Casei de Cultură ne-a dus pe toții până la Cîric, unde se desfășura evenimentul. Au fost necesare două curse. Fiecare organizație studențească trebuia să pregătească un moment special pentru foștii lideri, un fel de oficializare a retragerii acestora ; apoi urma să se lase cu bere, mici și multă muzică...în mod cert am prins muzica, căci micii n-au mai ajuns și pe la noi. Deși fiecare organizație contribuise la cheltuielile de mâncare și băutură...majoritatea dintre noi au rămas flămânzi și însetați (mai puțin în cazul nostru, deoarece Alin și Cristi au făcut ce-au făcut și s-au întors cu o ladă de bere...și veselie!). Cred că cei de la liga ETH au făcut indigestie de la atâția mici, mâncați la repezeală, oricum lumea s-a simțit extraordinar... (sau poate berea a mai îndulcit atmosfera). Peisajul era deosebit, iar “discoteca” în aer liber s-a dovedit inspirată. Cine avea chef “de-o vrăjeală”, putea porni în mod eroic la o plimbare romantică pe malul Cîricului care era superb luminat.

Practic' a' Ta – mere, nu portocale

“Unele lucruri vor ajunge și la cei ce așteaptă, dar numai acele lucruri lăsate în urmă de cei ce se mișcă mai repede.”

(Abraham Lincon)

Când a început proiectul Practic'a' Ta deja se simțea vacanța plutind în aer. Proiectul era o idee mai veche a lui Marius și își propunea să intermedieze procesul efectuării stagiului de practică pentru studenții de la economie. Coordonator a fost ales Florin. Așa cum a fost gândit, era grozav, însă lipsa de experiență și-a spus cuvântul. Nu aveam o bază de date completă și coerentă a firmelor potențiale din Iași de a accepta studenți la practică, ședințele de proiect erau fixate anapoda și nu erau supervizate, echipele care mergeau pe teren nu erau constituite pe baza unor criterii bine întemeiate, nu se contabilizau continuu locurile obținute... ce să mai... am încercat și noi.

Marius povestea : *“acest proiect mi-l asum ca inițiativă. Eu am pus la punct prima ediție (am văzut că și acum se folosesc marea majoritate a materialelor pe care le-am muncit atunci alături de colegi). Mă săturasem să văd afișe cu programul internațional de practică la AIESEC. Am zis că ni se oferă portocale când majoritatea studenților doreau mere, așa că le-am dat mere”.*

S-au constituit echipe de câte 2-3 persoane pentru a se merge la firme. Procedura era destul de simplă: identificai firma, prezentai proiectul patronului/directorului/ responsabilului de resurse umane, și dacă era cazul... semnai protocolul prin care firma se angaja să primească studenții FEAA la practică.

Eu am facut echipă cu Ionuț Mărăcine. Îl mai întrebam ce mai are de gând cu Livia (probabil mă simțeam un fel de Cupidon) și, în plus, părea

un învățăcel; aproape nu doream s-o recunosc, dar îmi plăcea s-o fac pe profesorul. El era în perioada în care avea revelația primordială: cât de bine este să fii într-o organizație, să ai acces la informație și să înveți lucruri noi. Îmi aducea aminte de mine. Acum îmi dau seama cum funcționează mecanismul despre care ne învață pe la marketing: ne simțim bine alături de cei ce ne seamănă și, astfel, suntem înclinați să încheiem mai repede afaceri cu ei.

Ce-a urmat apoi a fost un fiasco... s-au încurcat preferințele studenților, numărul locurilor de practică și m-am trezit că m-am dus la o agenție aducându-i o listă de 5 studenți la practică, când semnasem un protocol pentru 2 persoane. M-am simțit penibil și n-am fost singură în toata afacerea asta, dar eram la început... eram cu toții învățăcei. Oricum, eram hotărâți să facem tot posibilul ca să fie mai bine la anul (aceasta e singura consolare pentru un proiect nu tocmai reușit).

A venit sesiunea, perioada de restanțe și măriri și o vacanță lungă și plicticoasă care nu se mai termina odată. Făcând un bilanț, mi-am dat seama ce mult am câștigat: o carte tipărită și organizarea unui carnaval medieval. Cumva, organizarea carnavalului a fost momentul în care statutul meu în ligă s-a modificat și astfel am putut trece la nivelul următor.

~ * ~

- Păi, Alina și-a găsit și ea de lucru. Doamna de la Camera de Comerț a trimis-o

la BRD. Luna viitoare ia primul salariu, ne anunță Cezar vesel.

- Ha...din câte văd eu, nu-i prea greu pentru spiridushi să-și găsească ceva de lucru, spune vesel Moșu'. Zâmbesc...

Nici pentru dinozauri nu a fost greu...Bursa Română de Mărfuri, RDS, AMRO

Bank...care mai erau? completează Cezar.

Uite, chiar mă gândeam ce multe am câștigat cu liga asta ; cred că m-a apucat

melancolia.

Nu știu, Gera... referitor la câștigurile adunate de când sunt în Ligă mi se pare că

sunt infime față de nervii tociți cu gândirea conservatoare a unora. Adevărul că fiecare realizează câte ceva în liga asta, unii noi prietenii, alții "își trag" prietenă/prieten, unii își fac PCR(Pile/Cunoștințe/Relații), însă o mare parte este o pierdere imensă de timp. De ce? Pentru că nu sunt motivați și, în primul rând, nu se motivează singuri să facă ceva, să zică și ei că *"Da, am participat și eu la proiectul ăla, m-a fugărit un câine când am mers la sponsori, ne-am întâlnit toți și am mers la o bere etc..."*, înțelegi? Eu unul am încercat așa cum îmi spunea și Cristi (și avea dreptate, deși nu am recunoscut) *"să fac ligă în ligă"*. Vroiam să le arat tuturor că se poate și că trebuie să fim toți la fel. În proporție de 60% am reușit să creez o oarecare utopie la mine în departament, dar au fost câțiva "veterani" cărora nu le-au plăcut să facă aceleași lucruri ca "ăia mici". În fine, sincer l'aș putea parafraza pe I.L.Caragiale, referitor la ligă: *"Liga este o organizație sublimă, plăcută, călduroasă..., păcat că are membri"*.

Mi se pare că ești destul de pornit din câte observ, îi spun râzând.

Bine treaba nu-i chiar așa de neagră, răspunde Moșu' tacticos, servind din cafea, dar sunt unii care mă scot din sărite cu delăsarea lor, cu "așteptatul ălorlalți", nefiind în stare să găsească un maxi-taxi care merge la Ciurea, dar'mite să meargă să faca un parteneriat la o firmă. Toți vin în Ligă doar de dragul de a face parte dintr-o organizație și eventual, când se poate, să culeagă roadele muncii celorlalți. Și la afirmația asta ai și tu exemple de proiecte ale ligii de care alții s-au bucurat fără să ridice un deget măcar și să zică "Salut".

Mă uit la el și-mi zic, are dreptate. Sunt și cazuri triste. Poate nostalgia asta care m-a cuprins de câteva zile la gândul că în curând o voi termina cu liga (doar sunt anul IV și nu cred că voi mai avea atâta timp la

dispoziție, după spusele colegilor mai mari), m-a făcut să uit că am avut și zile mai proaste.

Sincer, Gera, eu nu prea am vorbe bune despre Ligă. Adevărul că nu sunt de mult în ea, am 2 ani, nu am prins "The greatest, the exorbitant, the magnificent", generația Marius Dangă, nu am prins membri vechi cărora li se aduce acuma tribut și eu tot nu înțeleg de ce, ci am prins generația Corina Gavrilu care a preferat să stea deoparte, să nu se amestece și să lase totul să decurgă de la sine, și, mai nou, generația Cristian Nistor.

Am tăcut încurcată. Vremea anunță zgomotos un început de furtună; ne-am ghemuit și noi mai bine sub umbrela mesei sperând să nu ne udăm prea tare. Nu-mi puteam scoate din minte vorbele lui Moșu'. Evenimentele din anul acesta încă îmi erau destul de vii în memorie. Totuși anul acesta a fost anul în care mi s-a părut că lucrurile încep, în sfârșit, să funcționeze. A fost anul în care s-a generalizat conceptul de "echipă".

Partea a treia : confirmarea așteptărilor

“Să fii pregătit împotriva surprizelor înseamnă să ai antrenament. Să fii pregătit pentru surprize înseamnă să fii educat.”

(James Carse)

– Adevărul e că este vremea voastră. Uite, eu și Moșu' cred că o vom lăsa mai moale cu liga anul ăsta...și-așa ne expiră mandatul în iarnă.

– Vorbește în numele tău, Gera, eu mai stau un pic... nu știi că la info se fac patru ani jumate ? a început să râdă Moșu'.

– Corect... și oricum, nu cred că vei rezista să stai prea departe de noi, adaugă Cezar, ridicându-și sacoșa care se răsturnase sub masă.

Într-adevăr, de multe ori m-am întrebat ce voi face după ce se va termina și cu facultatea asta. Ce-a fost facultatea pentru mine ? Liga. Mă gândeam că voi fi ceva în genul lui Marius care și acum, după 2 ani de când a terminat facultatea, încă mai dă pe la adunările generale. Liga asta e ca un virus de care nu te mai poți vindeca.

– Uite, chiar ar trebui să repetăm ieșirile astea, dar data viitoare să fim ceva mai mulți...

– Da, eventual tot Consiliul Director, nu ? râse Moșu'.

Consiliul Director... cum se născuse echipa asta ?

~ * ~

Toamna lui 2003. Era pentru prima oară când eram implicată în mod direct în organizarea cazărilor. Îmi ziceam, iată ocazia pentru a mă asigura că voi fi cu aceleași persoane cu care am împărțit camera timp de

doi ani de zile și care au devenit ca o a doua familie pentru mine, dar agonia...

Ironia sorții să te ocupi de cazare, dar să nu ai nici un fel de putere decizională când vine vorba de cei apropiați. Știu că umblau vorbe pe-atunci cum că cei din ligă fac tot felul de șmecherii ca să obțină cazare, ba chiar că vând locurile și-mi venea să turbez. Eu nu puteam face nimic pentru două dintre colegile mele care erau practic pe drumuri. Atunci am văzut ce înseamnă disperarea pe fața unor studenți: stăteau cu bagajele în stradă, așteptând pe cineva din conducere, plângând lângă sala unde se adunase consiliul de cazare sau pe la ușa biroului d-nului Grama. Deși cred că lucrurile sunt cam aceleași în fiecare an, în cazul meu, acela a fost momentul conștientizării. A fost teribil. În B1 unde s-au făcut cazările pentru căminele din Puskin, lumea aproape se călca în picioare ca să intre în sală (băieții de la ușă, Nutzy, Alin și Cezar, care trebuiau să asigure accesul organizat al persoanelor în amfiteatru, mai că au fost făcuți postere) și era teribil de cald, abia puteai respira. Al doilea val de cazări a mai stins din agitație și până la urmă, pentru mine, totul s-a încheiat cu bine...la fel și pentru Livia. Cred că acesta a fost un motiv în plus pentru a o motiva să se înscrie în ligă; aproape îi părea rău că nu o făcuse mai devreme: *“am intrat în ligă abia în anul trei, când cei mai mici decât mine aveau deja o oarecare experiență în organizarea diverselor proiecte”*.

Anul 2003 a fost anul în care s-a încercat o promovare mai agresivă a ligii în rândul studenților de anul I. Era perioada de înscrieri și așa s-a organizat un fel de prezentare a ligii în B1, cu filmulețe, speech-uri, prezentări de departamente și tot tacâmul. A prins destul de bine, judecând după numărul de înscrieri care aproape au sufocat departamentul de resurse umane. A fost anul în care, după spusele lui Mugurel, *“s-a preluat „modelul AIESEC”- dacă poate fi numit așa - cu calculator, retroproiector și prezentare powerpoint”*.

A fost momentul propice pentru cei veniți în număr impresionant de a-i cunoaște pe dinozauri (mai veneau pe la ligă, doar cu prilejul unor

ocazii speciale, iar asta era una dintre ele). Pe lângă Ionuț Zlate, căruia îi place atât de mult să vorbească, după câte ne-am dat cu toții seama în acea seară, Marius a venit iar cu un speech cum noi nu l-am fi putut gândi. De fiecare dată găsea ce să spună pentru ca noi să ne amintim cuvintele lui. Simona, referindu-se la acest gen de discurs, zicea “ *ne încurajează și trăiesc același sentiment că LSE merge și că într-adevăr tot ce facem noi nu e în zadar și, nu în ultimul rând, facem aceste proiecte pentru cei din jurul nostru, pentru acei studenți care sunt grăbiți să ajungă la cafenea, care sunt atât de orbi încât nu privesc realitatea din jurul lor, de afișe ce să mai vorbim, pentru cei care se plâng întruna de condițiile din cămin, dar care dau bir cu fugiții când aud de grevă, pentru că, nu-i așa, e mai cald în plăpumioară acasă decât la miting în stradă*”.

Greva

“Atunci când ești în cădere, agață câte ceva”
(Oswald Avery)

Într-o seară, Robert și băieții din Copou au bătut la ușa mea : Geraldine, intram în grevă. Am discutat cu ligile din Tudor și ne-am hotărât. Ia-o pe Ștefana și mergeți din cameră în cameră să anunțați că mâine ne strângem în fața facultății pentru un miting.

Auzisem de grevele studențești și iată că una dintre ele se năștea sub ochii mei. Imediat căminul C13 din Codrescu era răsculat. S-a mers din cameră în cameră : “*De mâine, Universitatea “Al.I.Cuza” intră în grevă alături de alte centre studențești din țară!*” și asta s-a petrecut cam în toate căminele Universității Cuza, inclusiv în Miurile uitate de lume. În Târgușor se lucra la tot felul de pancarte cu mesaje de genul : “*Prețuri americane la condiții africane*” sau “*Vrem cămine, nu ruine!*” extrem de inventive. S-au împărțit banderole albe... și în dimineața următoare, la 7 și ceva dimineața, am pornit-o cu Livia spre facultate. Țin minte că era extrem de frig și stăteam cu toții cu nasurile înghețate de frig, încercând să-i lămurim pe neștiutori ce se petrece. Ușile erau deja blocate și pancartele așezate pe jos, pe trepte sau agitate de cei mai energici (mai existau și oameni doborâți de somn și de frig printre care mă număram și eu). Așteptam studenții pe care nu i-am lăsat să intre în facultate (spre bucuria unora și deznădejdea altora care se încăpățâneau să treacă peste noi cu totul³⁴. Domnul Decan ne sprijinea : “Sunt drepturile voastre”. Ceea ce mulți nu știau erau revendicările noastre. Ieșeam pe stradă, demonstram,

³⁴ Formasem un fel de barieră pentru a interzice accesul studenților în facultate.

dar nu știam pentru ce. “Reducerea pe accelerat, gratuitatea transportului urban” sau cel mai simplu... ”Urlă foamea-n noi, la, la, la la...!”

“Greva octombrie – noiembrie 2003 s-a desfășurat pe 3 fronturi : ANOSR (reprezentând, în jur de 40 organizații), USR³⁵ (reprezentând câteva organizații studențești din București și Craiova) și CUI (Centrul Universitar Iași), adică toate organizațiile studențești din Iași. S-a mers așa pentru că erau organizații care făceau parte atât din ANOSR, cât și din USR, și așa s-au evitat certurile. Eram împărțiți astfel : - Agronomia și câteva organizații de la poli în USR, iar restul în ANOSR. Așa a început : ne-am întâlnit prima oară undeva în clădirea rectoratului de la poli. Eram câteva organizații și am încercat să luăm o hotărâre, dar nu am ajuns nicăieri (din cauza puținelor organizații prezente, a fost un fiasco total). A doua oară, practic, s-a hotărât totul, am reușit să ne organizăm și să dăm drumul la proteste, dar să urmăm calea legală. Am trimis un protest la Minister care nici nu a fost băgat în seamă. Au început : că nu se poate aia, nu sunt bani, nu e posibil așa ceva ș.a.m.d., și după o ședință care s-a terminat undeva pe la miezul nopții am hotărât să ieșim în stradă. A fost ceva din scurt, nici nu știu cum am reușit să ne mobilizăm așa de repede. Prima zi a fost cea mai grea, nu știam cum vor reacționa studenții, așa că după ce ne-am sfătuit, am hotărât să nu mai lăsam studenții să intre în corpul B.

Locul de întâlnire pentru grevă a fost Casa de Cultură a Studenților, oricum cei din Tudor, când au văzut că venim cu câteva mii de oameni, au înlemnit, știindu-se cât de mult au ieșit cei de la Cuza la grevele trecute³⁶. A doua zi a fost și mai și, eram aproape 15000 de studenți de la toate universitățile, mai puțin cei de la medicină, care preferau să se războiască între ei. A fost ceva fantastic. Cei din țară au rămas cu gura căscată. Bineînțeles că au mai fost și probleme de organizare : nu am

³⁵ Uniunea Studenților Români

³⁶ de obicei se ieșea în număr nesemnificativ.

avut un purtător de cuvânt, aproape toți președinții de ligi se înghesuiau să dea interviuri și să iasă în evidență, era de-a dreptul ilar.

Foarte mulți studenți nici nu știau care sunt revendicările noastre, pur și simplu le era dor de o grevă. La suprafață, poate, totul părea frumos, dar cei care cunoșteau dedesubturile știau că nu este așa.

La negocierile care au avut loc la București, ministrul învățământului de atunci nu a făcut altceva decât să-și bată joc de noi. Se zice că unii au cedat, iar alții au luptat până la capăt, dar cine știe ce sa întâmplat, de fapt, acolo. USSR era băgat în politică până peste cap, alături de putere și au fost de partea lor, iar negocierile s-au dus doar cu ANOSR și CUI. Partea cea urată – se zvonea că unul dintre cei trei care reprezentau Iașul a fost cumpărat (neoficial) .

Până la urmă ne-am mulțumit cu puțin și ne-am făcut de tot răsul în fața studenților, chiar dacă, spre deosebire de celelalte greve din trecut, am fost singurii care am obținut ceva. Păcat pentru că, dacă eram băieți uniți și deștepți, ajungem departe, dar nu a fost să fie. Setea de putere pentru unii a fost mai mare decât niște amărâte de revendicări. De fapt, greva a fost înăbușită din interior” povestea Robert, reprezentantul ligii la greva de-atunci.

Cu câteva luni înainte a mai avut loc o manifestare asemănătoare, dar fără să capete amploarea acesteia. Este vorba despre greva din vară a studenților de anul IV înainte de licență. După spusele lui Dudu : “au fost niște momente destul de stresante atunci pentru că am fost la un pas de exmatriculare. Împreună cu Radu Țigănașu și Cătălin Ivan, am lipit prin facultate afișele cu "NU" seara, iar a doua zi le-au văzut Rectorul și Decanul și au cerut să vadă caseta să afle cine a lipit afișele. Vreau să spun că am fost super stresat și deja mă împăcasem cu ideea că o să fiu exmatriculat, dar am avut noroc că nu înregistraseră în seara aia nimic. Rectorul era foarte ofticat că a investit atâția bani și nu se înregistrează pe camere. Greva noastră a fost, după părerea mea un război între studenții de anul 4 și Oprea, pe care din păcate, l-a câștigat Oprea. Soluția propusă, și aprobată apoi, de domnul Nica a fost o soluție de compromis (din câte

știu eu profesorii erau dispuși să ne facă o ofertă și mai avantajoasă , în sensul că ar fi fost de acord să dăm doar la 4 probe, 2 din primii doi ani și 2 de specialitate), dar nu cred că această soluție a fost cea mai bună, pentru s-a ajuns să se corecteze după barem, iar pentru cea mai mare parte a profesorilor corectori a corecta după barem înseamnă a verifica o teză cu manualul în față, iar cu așa ceva eu nu am fost de acord niciodată. Vreau să spun că cel mai apreciat profesor corector la licență a fost domnul Munteanu , pentru că a dat notele cele mai mari, dar le-a dat pe merit (adevărul că, la cât ne-a stresat în timpul anilor, era și el conștient că cei care au intrat în licență erau pregătiți, cel puțin la RPV, obiectul lui)".

Unifest

“Nu-ți fie frică să faci un pas mare. Nu poți trece o prăpastie din două sărituri mici”.

(David Lloyd George)

Aproape în paralel cu desfășurarea grevei, începea și Unifestul; presa tot întreba studenți demonstrați: păi cum se va desfășura Unifestul, dacă voi sunteți în stradă? Din fericire, revendicările și-au găsit un oarecare răspuns și manifestările susținute și de Casa de Cultură a Studenților au încetat. S-a deschis în mod oficial Unifestul.

Fiecare organizație studențească avea un reprezentant la întâlnirile legate de organizarea evenimentului. Eu am fost delegată din partea ligii. Mă gândeam, fără să vreau, se pare că sunt un fel de nouă Gabi-san a ligii.

Cam în aceeași perioadă s-a deschis la Iași filiala ANSIT unde am avut privilegiul și plăcerea de a o cunoaște pe d-na Trandafirescu - coordonator zonal. Ideea mi-a venit imediat: proiectul nostru în cadrul Unifest va fi promovarea Programului Youth al ANSIT-ului. Acest program susținut de Uniunea Europeană avea cinci acțiuni menite să vină în întâmpinarea tinerilor cu inițiativă. Astfel, se puteau finanța tot felul de proiecte concepute de organizațiile de tineret.

Evenimentul s-a organizat fără prea mult stres: mape de prezentare, aranjarea sălii, promovarea evenimentului. Mi se părea extraordinar ca studenții să cunoască câte ceva cu privire la acest proiect și lucrurile s-au cam adevărit (la sfârșitul prezentării, d-na Trandafirescu nu mai făcea fața întrebărilor; oamenii adunați în sală erau cu adevărat interesați). Era pentru prima oară când participam cu un proiect în cadrul Unifest. (vezi Anexe 5.2)

Unifestul a fost primul festival care a găzduit un campionat de paintball în Iași. Toată lumea era foarte entuziasmată. Daniel Mătășaru³⁷ a ținut cu dinții ca paintball-ul să ajungă și în Iași. La concurs participa câte o echipă din partea fiecărei organizații studențești. Când i-am anunțat pe cei din consiliul director, băieții au luat-o razna și în 5 minute aveau echipa făcută :

- Stați așa, vreau și eu să joc, le-am spus și dintr-odată parcă le-am stricat toată veselia.
- Păi... fetele n-au voie. N-ai citit regulamentul ? a găsit Robert soluția.
- Ok...atunci va merge Cosmin de la ANSIT în locul meu.
- El nu face parte din ligă, a venit răspunsul prompt.
- Da ? ! Parcă am avut un proiect cu ANSIT-ul la Unifest. Atunci a fost bine, nu ?
- Deci... dacă fetele n-au voie să joace, va juca el în locul meu.

Băieții au acceptat cu greu și într-o zi mohorâtă de noiembrie parcul Voievozilor de lângă Casa de Cultură Studenților s-a transformat într-o adevărată arenă. O plasă verde, imensă era întinsă pentru ca gloanțele cu vopsea portocalie să nu alunge curioșii care se adunaseră în număr impresionant să vadă spectacolul. A fost extraordinar, chiar dacă am fost eliminați până la urmă. Poza dinaintea evenimentului urma să fie memorabilă ; practic, în afară de Cosmin de la ANSIT, toți din poza aceea urma să fim membrii în următorul Consiliu Director. (vezi Anexe 5.4)

³⁷ În acea perioadă înca mai era președintele Ligii Studenților Electroniști

Galele Studenților Economiști 2003

“Competența, ca și adevărul, frumusețea și lentilele de contact, se găsește în ochii celui care o deține.”

(Laurence J. Peter)

Se știe că Galele reprezintă proiectul cel mai important pentru LSE și principala sursă de finanțare. Galele de anul ăsta trebuie să iasă extraordinar, ne-am zis. Astfel, ne-am întâlnit trei persoane³⁸ pentru a pune pe hârtie proiectul ce urma să fie prezentat Consiliului Director. Echipa se constituise dinainte de vacanța de vară, mai exact după carnaval, când eu cu Alin ne-am hotărât să organizăm Galele 2003. Pe parcurs l-am luat și pe Nutzy în echipă. S-a comentat mult după aceea că nu ar fi trebuit să procedăm așa, că aducea a complot.

Faceți și voi un proiect și-l alegem pe cel mai bun, le-a replicat Alin.

“Celor trei” li s-au mai alăturat John și Cristi.

– Practic cărțile sunt făcute, după câte văd, a concluzionat sec Corina.

Lucrul la acest proiect mi-a oferit șansa să-l cunosc cu adevărat pe Nutzy, care până la urmă nu s-a dovedit atât de plin de sine cum îl crezusem. Ba chiar ne-am înțeles extrordinar (asta avea să spună ceva despre viitoarea noastră colaborare).

Practic, după cum zicea și Marius: ” *Era (și cred că este în continuare) o cutumă ca toată lumea să participe la organizarea Galei Studenților Economiști. Este momentul în care, în interiorul unei generații se triază oamenii, se manifestă caractere, se încheagă prietenii* ” și ... ca în fiecare an... bătaie de cap, nervi întinși la maxim, birocrație. Toată

³⁸ Eram eu, Alin și Nutzy și ne-am întâlnit la mine în cameră; în jumătate de oră proiectul a fost gata.

lumea se băga peste toată lumea și Alin peste toți. Asta îmi amintește de o fază foarte interesantă. Chiar după ce proiectul fusese acceptat de Consiliul Director, înainte de Adunarea Generală când trebuia să prezint proiectul, Alin m-a întrebat :

– Ce urmărești din proiectul ăsta ? m-a întrebat pe holul facultății înainte de Adunarea Generală în care aveam să prezentăm proiectul.

– Eu ? ! Nu știu... să iasă bine.

– Hai, Geraldine... ceva pentru tine...Uite, eu îmi doresc să devin președinte, iar proiectul ăsta reprezintă puntea mea de lansare.

Am rămas cu gura căscată. Era pentru prima dată când mă trezeam față în față cu politicile de culise. M-am simțit atât de naivă și credulă în fața lui. Deja ? mă întrebam...și eu care credeam că jocurile astea se fac mult mai târziu. În acea seară l-am lăsat pe el să prezinte proiectul Adunării Generale, iar eu am stat cuminte în bancă, fiindu-mi ciudă de cât de stupidă cred că am părut... auzi, “să iasă bine”... nu știu poate undeva, în subconștient, și eu îmi doream recunoașterea celorlalți. Mihaela, colega mea de cameră mi-a zis “*Poate se simte amenințat de tine*”. Am rămas perplexă... așa ceva nu mi-ar fi trecut prin minte. Întotdeauna am admirat-o pe Mihaela pentru asta...parcă îmi deschidea ochii și știam că la ea pot găsi răspunsurile pe care le caut. Amenințat, deci... și oare avea motive ? Apoi m-am întrebat, oare câtor oameni le-a spus “*Dar uite, cred că tu ești omul cel mai potrivit pentru funcția de vicepreședinte*”. Și după toată faza asta, după ce mi-a trecut valul de uimire... pe undeva l-am admirat. Eu n-aș fi putut face așa ceva nici dacă mi-aș fi dorit cu disperare postul. Da, până la urmă ăsta era câștigul meu : mi-am dat seama că de fapt postul de vicepreședinte era cel care mi se potrivea. Nutzy m-a întrebat mai apoi de ce l-am lăsat pe Alin în prim plan, dar întrebarea era de ce l-am lasat noi pe Alin pe toate planurile, căci el era cel care se ducea la sponsori, pregătea preselecția, căuta formații, ținea speech-uri, dădea idei de promovare... și stârnea antipatia. Se băga peste toata lumea pentru a se asigura că lucrurile ies bine. Poate aici a fost greșeala lui, a ieșit prea mult

în evidență; țin minte că discutam cu Livia despre candidatura lui Alin... îmi dădeam seama că până la alegeri va rămâne fără susținători.

Oricum, pregătirile continuau. Totul era atât de haotic... se fixa o dată pentru bal, apoi se amâna, apoi se fixa alta care se amâna și aceea pentru că discoteca nu putea găzdui evenimentul în seara fixată de noi.

Maxx sau, mai nou, Club Planet, a fost discoteca care a găzduit dintotdeauna balul de la economie din simplul motiv că este singura discoteca în care pot intra 3000 de oameni. Condițiile nu au fost dintre cele mai avantajoase pentru noi, ca și organizatori, având în vedere că se câștiga enorm pe spinarea noastră³⁹, așa că am hotărât să ne vindem scump de data aceasta.

Se pare că domnul Fenechiu, patronul discotecii, a prins până la urmă ideea și a acceptat condițiile noastre, ba chiar ne-a mai oferit și câteva facilități în plus. Tot ce mai trebuia acum era să ne hotărâm pentru formație... mare târăboi, ca în fiecare an, de altfel. Inițial optasem pentru Vama Veche... idoli oricărui student... apoi am revenit cu picioarele pe pământ. Era dificil deoarece aveam o tradiție de respectat, niște așteptări de împlinit și... bilete de vândut. Ce puteam aduce anul acesta pentru a se compara cu trupele din anii trecuți? 1998 - Iris, 1999 - Voltaj, 2000 - Sweet Kiss, 2001 - Hi-q, 2002 - Direcția 5 & Candy. (vezi Anexe 1.1 – 1.11)

Până la urmă dintre Bosquito și Bere Gratis... am optat pentru cei din urmă. Și a început campania de promovare... ideea centrală: bal medieval, și a prins destul de bine.

Chiar dacă balul bobocilor era atracția principală a Galelor, trebuia să ne concentrăm și asupra celorlalte evenimente: "Afaceri și Oameni" și Masa Rotundă. Primul era un fel de conferință pe o temă (ne storceam creierii să o inventăm), iar cel de-al doilea eveniment era dedicat partenerilor noștri și sponsorilor, un fel de cocktail.

³⁹ Galele cu Hi-q sunt și acum recordul de audiență în discoteca Maxx (actual Club Planet)

Până la urmă le-am combinat pe-amandouă și am adăugat un al treilea: D'ale Economiștilor: un fel de expoziție ad-hoc, poezie (Reverberații și Icar- poeziile lui Adi Lăzărescu), tablouri și sticlă pictată, iar, ca invitat special, D-nul Grumăzescu. Cărțile liliputane au fost principala atracție, iar conversația, dominată pe departe de d-nul Grumăzescu, s-a continuat în B147.

Afaceri și Oameni s-a ținut în sala Senat, în corpul A al universității, care, spre disperarea mea, am aranjat-o cu 15 minute înainte de a începe totul.⁴⁰ Moderatorul a fost ales Cătălin Clipa, un asistent de management tare în vogă. Pe cât de spiritual este el la seminariile pe care le ține într-un mod exemplar, cam pe-atât de încurcat era acum. Nu-i chiar floare la ureche să moderezi o discuție cu Decanul și Rectorul de-o parte și studenții de cealaltă, mai ales înainte de alegeri⁴¹. Mă gândeam că, după toată pățania asta, domnul Clipa va găsi momentul oportun pentru a-i înainta Decanului cererea pentru locul de parcare⁴² din fața facultății după care tânjea atât.

Până să ne dezmeticim bine a venit și seara balului... și eram datori vânduți și cu sufletul la gură că nu vom putea restitui datoriile sau plăti formația. Eu n-am vrut să am nimic de-a face cu monetarul, așa că m-am dedicat unor activități mai plăcute (desfășurătorul balului, programul artistic, probele... repetițiile cu bobocii de la Miss și Mr.). Colac peste pupază, mai era și Horia, prezentatorul nostru cu mii de idei în cap. Simțeam că explodez și abia așteptam să scap de tot haosul ăsta. Cei de la Bere Gratis au venit pentru repetiții, nu le-a convenit locul unde era amplasată scena, TVR-ul îi chema la interviu, sunetiștii nu știau ce să

⁴⁰ Se pare că ne este caracteristic să lăsăm totul în ultimul moment; nu prea mă împac cu ideea asta.

⁴¹ Este vorba de alegerile la nivel de Senat, Decanat și Rectorat; domniile erau în plină campanie;

⁴² În vreo 3 sau 4 rânduri cererea i-a fost respinsă, așa că vișiniul Renault Clio stătea undeva liniștit pe o străduță laterală în apropierea facultății (măcar era sub biroul Catedrei de Management).

modifice, iar firma ce trebuia să decoreze sala... a dat faliment. Ce putea fi mai încântător ? !

Deși optasem inițial pentru Bosquito, se pare că Bere Gratis a fost o alegere mai inspirată. Ce balamuc a fost când a trebuit să-i ducem la masă ! După ce-i ținusem în așteptare de la ora unu după-amiază, acum la șapte și ceva seara, băieții de la Pogor ne țineau ei pe jar cu mâncarea care se încăpățâna să apară. Crama Pogor i s-a părut sufocantă lui Mișu, care s-a poziționat strategic lângă scări (să mai simtă briza de aer proaspăt), iar restul... discutam destul de relaxați (aflasem că toboșarul și bassistul erau din Galați și n-am putut rata ocazia de a discuta despre Bar 13, locul preferat al rockerilor, etc).

Nu mai John părea cam stresat (el urma să plătească ce sărea peste suma sponsorizată...și a avut de plătit, nu glumă⁴³). După ce-am servit pe fugă niște clătite (s-a dovedit o alegere inspirată, întrucât au sosit nesperat de repede, spre disperarea formației lihnită de foame) m-am avântat într-un suflet spre discotecă, unde balul deja începuse, iar Horia Gumeni nu putea găsi biletele pentru proba surpriză. Așa le-am căutat toata discoteca... iar prezentatorul nostru s-a priceput de minune să facă o probă surpriză din această surpriză și astfel momentul destul de penibil a trecut neobservat.

Până la urmă... cu toate peripețiile, drumurile dus-întors până la intrarea discotecii și numărul banilor... s-a terminat cu bine... și cu o datorie de 500\$... adică nu chiar așa de bine. Era pentru prima oară când aveam datorii. Cumva, nu-mi făceam probleme... știam că până la urmă o să se rezolve totul, într-un fel sau altul.

Evaluarea Galelor a fost dezastruoasă, dar deși eram înglodați în datorii, ieșise cel mai spectaculos program. Mă gândesc, ce bine că nu m-am băgat în partea financiară a evenimentului...și totuși, poate am fost lașă... poate cei ce și-au asumat această responsabilitate ar trebui

⁴³ Noroc că fusese inspirat și-și luase la el banii din care trebuia să-și plătească taxa la facultate;

admirați... mai ales Alin care s-a dus cu “căciula în mână” la domnul Fenechiu.⁴⁴

Marius sesizase: *“a fost prima gală la care am participat ca și spectator, invitat...Cred că soarta a fost puțin nedreptă, în memoria colectivă rămânând doar eșecul financiar al proiectului. Mai cred că avem și noi, ca generație, o vină pentru că*

nu am transmis îndeajuns de coerent concluziile Galelor 2002, când glonțul eșecului ne-a trecut pe la ureche; nu s-a înțeles că generațiile s-au schimbat, comportamentul bobocilor este altul, lumea nu mai vine la bal din instinct; campania de promovare se adresează unui grup tință deștept, așa că ea trebuie să fie pe măsură...”

Balul fusese organizat foarte târziu... la început de decembrie, iar alegerile mai că au dat peste noi. După cum este tradiția “de pe vremea dinozaurilor”, iarna conducerea ligii se înnoiește. De la discuția memorabilă cu Alin, când mi-am dat seama pe ce post aș dori să candidez... s-au făcut mii și mii de alianțe, iar competiția dintre Alin și Cristi era acerbă; parcă nu mai erau doi prieteni. Bularga Team, devenită Copou Team, se cam destramăse și un nucleu se adunase în jurul lui Cristi, iar după “repercursiunile” Galelor și ieșirile lui Alin (se enerva îngrozitor de tare când lumea nu se ținea de cuvânt), acesta își cam pierduse din popularitate....așa că nu a fost nici o surpriză alegerea lui Cristi ca și președinte.⁴⁵

Alin a primit destul de bine vestea și într-un fel, îmi părea rău pentru el. Poate din anumite puncte de vedere era mai pregătit decât Cristi, dar, spre deosebire de acesta, Alin era văzut mai mult ca o

⁴⁴ Interesant ar fi de aflat cum s-a rezolvat până la urmă toata povestea, căci nimeni nu știe nici în ziua de azi; poate că domnul Fenechiu a fost îngăduitor până la urmă.

⁴⁵ Comitetul de validare al alegerilor i-a jucat o festă urâtă lui Alin anunțând ca fusese ales. De fapt acumulase 3 voturi. Nici nu fusese nevoie de turul doi.

persoană individualistă, decât ca un om al echipei și asta nu avea cum să placă. Până la acest moment s-au făcut și desfăcut o groază de alianțe⁴⁶.

Îmi pregătisem speech-ul de-acasă. Ideea centrală : “Anul trecut nu am candidat.

Nu eram pregătită și nu ai nevoie neapărat de o funcție pentru a te implica în desfășurarea proiectelor. Acum... mi-am dat seama că ai nevoie de votul “Pentru” astfel încât proiectul pe care îl propui să treacă de Consiliul Director”⁴⁷. Rezultatul... după turul doi... am pierdut alegerile în mod eroic. Liviu, alături de Bularga Team, câștigase. De fapt, ștusesem de când am auzit că va candida pe postul de vice președinte.

Mă gândeam, ce naiba, suntem doar trei oameni de anul III... s-au măsluit alegerile. Poate așa a fost, poate nu. Eram o nouă echipă acum (fusesem aleasă ca membru în Consiliul Director)... o echipă scindată, așa am văzut-o atunci... era grupul nostru (Alin, Nutzy, Moșu’ Iulian - proaspăt intrat-, eu, Cezar) și fosta Bularga Team (Cristi, frații Dimon, Petru și Liviu). La un moment dat, Alin chiar zicea... ”Să vezi că de fapt toate hotărârile Consiliului Director se vor lua în Târgușor”. Marius Dangă, care venise și el ca și supraveghetor, alături de alți dinozauri, părea uimit de întorsătura lucrurilor. I-am zis “suntem pierduți” și mi-a răspuns :

– Nu știu de ce, dar cred că echipa asta va funcționa. Am învățat că oamenii te pot surprinde atunci când nu te aștepți. Va fi bine, până la urmă.

Și nu l-am crezut deloc. Cred că mai mult mi-era ciudă că pierdusem.

Iulian abia intrase în ligă și nu-l cunoșteam prea bine. “*Primul contact cu liga a fost în prima zi de școală când a venit Alina Avădanei,*

⁴⁶ Vechiul consiliul stăruise pe lângă Dragoș să candideze, dar fără succes. Cumva, toată lumea știa: cărțile erau deja făcute;

⁴⁷ Orice idee de proiect era prezentată mai întâi Consiliului Director și după aprobarea acesteia putea fi pusă în practică.

prietena lui Cezar, și ea mi-a spus despre ligă, ce face ea și ce putem obține în calitate de membri LSE. Din start am dorit să intru. Cred că m-a atras ecusonul verde pe care îl purta Alina în acea zi și care o făcea să pară altfel decât restul studenților de la FEAA. Și cum eu dintotdeauna am preferat să fiu altfel decât ceilalți, am zis că locul meu era aici. Și unde mai pui că scopul meu, în tot ceea ce fac, este să fac ceva în plus, iar Liga mi s-a părut o ocazie excelentă de a face exact asta. Ceea ce nu știam eu era când se făceau ședințele, care era procedura de admitere, nu eram obișnuit să urmăresc afișele, așa că dorința mea de a intra în ligă nu s-a materializat decât un an mai târziu” își amintea Iulian. “Din start m-am implicat în organizarea Galelor. M-am aliat cu Alin și cu Radu Dimon în procesul de căutare al partenerilor media și sponsorilor, am participat la vânzarea biletelor la stand, am cărat panouri, am vândut cărți la stand, am răcit bocnă⁴⁸, stând pe un frig care era pe undeva normal pentru luna noiembrie-decembrie. Am vândut bilete la intrarea în club, unde era să iau bătaie de la un individ colorat. Din start am acumulat experiență cât pentru un an întreg. Așa că am avut tupeul, să zic așa, să candidez la funcția de vicepreședinte la alegerile din iarnă. Am avut trei voturi. Singura persoană pe care o cunoșteam din ligă era Alin Bucșai, un prieten de liceu care se chinuia să mă aduca în liga inițial pentru a mă ocupa de contabilitatea Ligii, eu fiind destul de priceput la asta, comparativ cu ceea ce știa Alin la acest capitol. După multe tatonări, am participat la greva de avertisment de la începutul anului doi, când, coincidentă, se făceau și înscrierile în ligă. Nu aveam nici un formular completat (l-am făcut pe loc, înainte de interviu), am dus interviul cu Andrei Dumea și cu prietena lui John Palade, Mihaela. Și am intrat. Pe merit sau nu, ăsta a fost doar începutul”. Andrei Dumea făcea și el parte din generația care venea puternic din urma noastră. “În 2002 eram și eu un boboc ca toți ceilalți, dezorientat și bucuros că am scăpat de

⁴⁸ Iulian vânduse din volumele “Reverberații” și “Icar” cu ocazia evenimentului D’ale Economistilor.

liceu, dar și speriat având în vedere mulțimea de colegi noi pe care îi aveam la momentul respectiv. Și într-o zi, prietenul meu mai vechi, Vîrlan Petru, mi-a zis, hai, măi, la ligă. Am acceptat deși nici el nu știa prea bine cu ce se mănâncă. Îmi amintesc ca și astăzi că mă trimite Petru în locul lui la sedința de la RU, intru și spun : Eu sunt Andrei Dumea și în seara asta sunt secretarul lui Petru...Bineînțele că toți erau pe jos de răs. Și răspunsul : Bună, eu sunt John, eu Axenia, eu Mihaela, Raluca, Anamaria..., bine ai venit secretara lui Petru. Spartă fiind gheața, treptat m-am integrat în noul colectiv, la început mai timid și apoi cu tupeu tot înainte. Ar mai fi și episodul : Dar voi cine sunteți ? - dezorientat de atâtea fete, am întrebat un grup... și așa am primit eu diploma pentru cel mai zăpăcit membru de la Resurse Umane cu mențiunea "Dar voi cine sunteți" povestea Andrei cu un aer buclucaș.

Până la urmă o echipă

“Aptitudinile importante se dezvoltă și se arată cu fiecare sarcină nouă.”

(Baltasar Gracian)

Cu puțin înainte de alegerile din 2003, la o ședință a Consiliului Director, s-a pus problema să desființăm departamentul Cooperare Națională și Internațională. Am înmărmurit. Deși eram vai de capul nostru, desființăm singurul departament care ne-ar fi putut crea parteneriate cu celelalte organizații. Pe vremea aceea țineam foarte des legătura cu ANSIT-ul prin Cosmin. El înființase un grup specializat în redactarea de proiecte de finanțare în cadrul Universității Petre Andrei și mă gândeam să facem același lucru și la Cuza cu ajutorul lor. Grupul de Inițiativă Studențească din cadrul departamentului Probleme Studențești nu avea activitate și mă gândeam să-l transferăm la departamentul CNI unde urma să se ocupe de proiectele de finanțare când aveam să devenim asociație. A ieșit o discuție foarte aprinsă :

- Cum, naiba, să desființați CNI-ul când este departamentul care...
- ... n-are activitate⁴⁹, a replicat sec Corina.

Până la urmă nu a fost desființat și acela a fost momentul în care a luat naștere prietenia mea cu Moșu' (el nici nu fusese chemat la ședință ; măcar atâta lucru puteau face, dacă tot aveau de gând să-i desființeze departamentul). Despre activitatea acestui departament Mugurel spunea : *“presupunea stat pe internet și căutat parteneri. Era un proiect „revoluționar”, în sensul că intra direct în pâinea „concurrentului direct” (cred că singurul de atunci), AIESEC”.*

⁴⁹ N-avea coordonator; Bogdan, alias Moșu', îl conducea neoficial și se chinuia să-l resusciteze.

Noi, “aleșii”... ne-am fi așteptat să ținem ședințele în paralel cu vechiul consiliu, la fel ca anul trecut, însă, spre surprinderea noastră, vechiul consiliu a dat bir cu fugiții. Singurii care mai dădeau prin sediu erau John și Alina (fost vice-președinte de imagine). Porneam de la zero, fără nici un fel de sprijin... adunând resturile lăsate de “înaintașii” noștri. Și cred că, în afară de Cristi, nimeni nu avea încredere în noii oameni. Cum puteam funcționa ca o echipă, dacă în mintea noastră deja erau conturate două tabere... adverse? Norocul nostru că a venit sesiunea... căpătam ceva răgaz; urma să ne cunoaștem mai bine din semestrul II.

Printre lucrurile pe care vechiul consiliu a dorit să le realizeze a fost constituirea ligii ca asociație. Cel puțin Robert era foarte hotărât “*nu plec din liga asta până nu devine asociație*” și totuși, parcă era imposibil să vezi obiectivul acesta realizat. Se tot târăgăneau lucrurile, se muncea la statutul pe care doar câțiva îl cunoșteau (n-am înțeles niciodată secretomania asta) și așteptam cu toții... și am tot așteptat.

“*Motivul pentru care am înființat liga ca și sindicat și nu ca asociație au fost banii –spunea Ionuț; țin minte că ne costa doar 500 de mii dacă făceam sindicatul și banii aștia îi puteam strânge mai repede atunci*”. Însă pentru a ne asigura o oarecare independență financiară, statutul ligii trebuia modificat în cel de asociație.

Acum, noii aleși își propuneau continuarea celor începute de predecesori. De-asta unul din punctele pe ordinea de zi a Consiliilor Directoare era Asociația.

Pentru mine a fost destul de dificil... eram singura fată într-un consiliu de 11 oameni, dar lucrurile au pornit bine: “*Băi, ce facem de-acum încolo?*”. A durat o vreme până când discuțiile aprinse dintre Cristi și Alin au ajuns la un nivel mai normal, dacă pot zice asta. Mă așteptasem ca cei doi să se distrugă unul pe altul. Țin minte că Marius zicea, “*E bun Cristi ca și președinte, dar numai dacă îl contrează Alin. Ei sunt buni numai împreună*”. Și cred că o știau, căci o dată cu stingerea conflictului dintre ei, s-au domolit lucrurile. Liviu nu mi s-a mai părut așa de antipatic... începeam de-acum să credem în echipă.

Primul lucru de făcut... șefii de departamente. Ca să nu se mai repete situația de anul trecut, fiecare departament urma să-și aleagă șeful, iar acesta să ia parte la ședințele Consiliului Director fără drept de vot. Nu prea a fost cazul, căci șefii aleși erau deja membri în Consiliul Director.

Interesant că după toată agitația cu alegerile, am avut o revelație: *“Ca și președinte sau membru în Consiliul Director, tot un vot ai la dispoziție; funcția nu contează”* așa că nu m-am mai complicat cu alte alegeri. Marius mă întreba, nu candidezi pentru marketing? De ce?! Doar era Nutzy acolo... și știam că-și dorește asta mai mult decât mine. Nu era el eternul secund? În perioada aceea cred că s-a simțit amenințat de mine. Deși îi spusese clar că nu voi candida, nu prea m-a crezut. Ba chiar a rămas surprins. Până și Moșu' m-a întrebat: *“Gera, dacă vrei să candidezi pentru CNI...”* *“Stai liniștit, sunt interesată ca CNI-ul să funcționeze, nu să fii aleasă; nu știu nimic despre departamentul acela”*. Alin a luat în primire departamentul Fund Raising, unde ca și în trecut, era singurul membru. Până la urmă toată lumea a fost mulțumită, cred.

Îmi aduc aminte de spusele lui Mugurel: *“Văd liga ca pe o piramidă de interese personale, ținută în frâu de un Consiliu de Administrație cu propriile interese, dar care a ajuns la concluzia că îi e mai bine dacă liga prosperă. Totul condus cu mână de fier de Cristi, în ipostaza de monarh luminat și susținut de niște oameni cu aceeași viziune (Alin, gemenii⁵⁰, ș.a.m.d.)”*.

Oare chiar așa se vede totul din afară? Unde va ajunge liga în 5 ani? *“Dacă noul conducător nu va putea păstra ideea impusă de Cristi, „Muncești sau te cari”, liga va pierde constant membri, valoare și o anumită influență în favoarea ASTEC. Îmi pare rău s-o spun, dar o democrație adevărată e o piedică în calea dezvoltării ligii tocmai datorită diverselor interese. Sunt oameni foarte capabili în ligă, și atâta timp cât egocentrismul românului nu se va băga în procesul luării deciziilor, nu văd de ce liga nu ar putea exista ca valoare, nu ca un sindicat pe care nu-*

⁵⁰ Este vorba de frații Dimon, Vlad și Radu;

l susține nimeni, și peste 5 ani. Călcându-se pe orgolii, s-a început deja introducerea unor idei implementate cu succes în AIESEC : retroproiector la manifestări, triere a candidaților, departament de relații internaționale, ședințe mai eficiente, feed-back, petreceri periodice pentru a se apropia membrii, etc.

Ca s-o scurtez, liga peste 5 ani va depinde mult de cine o conduce până atunci.” primisem răspunsul de la Mugurel.

“Am o relație specială cu șeful de acum al Ligii, Cristi Nistor (în sensul că eu îi aduc revista gata și el mă duce cu vorba că mi-o tipărește). M-am împăcat bine și cu precedentă șefă, Corina, dar ea era depășită de situație și de intrigile din consiliu de administrație (s-au cum s-o fii numind). Cristi își bagă picioarele în cine nu-l ajută, muncește singur dacă trebuie, îi mai iese și lui ceva, dar am văzut cum era liga preluată de el în decembrie, cum a jonglat cu „bugetul” și a terminat anul universitar cu toate proiectele făcute. A strâns în jurul lui o echipă cu care se împinge reciproc de la spate și, vorba ceea, fiecare șut în fund e un pas înainte” concluzionase Mugurel.

Partea a patra : Jurnalul de bord

*“Pentru a realiza lucruri mari trebuie să și visăm, nu numai să facem ;
trebuie să și credem, nu numai să plănuim.”*

(Anatole France)

Ideea mi-a venit când stăteam la o ședință de marketing, pe scaunul meu de lângă calorifer (ce cald și bine era...) ascultând aieva ce zicea Nutzy cu glasul lui calm și tărăgănat (pe vremea aceea chiar existau și momente de liniște în sediu ; eram puțini oameni prezenți pe la ședințe : 4-5 persoane, dar lucrurile aveau să se schimbe curând) și mi-am adus aminte de ideea lui ȚRB de a scrie un fel de cărticică despre ligă. Eu m-am gândit să țin un fel de jurnal al MKTeam-ului... așa, ca să vadă lumea “ce facem noi pe la marketing”. Nutzy a sprijinit ideea ; de fapt amândoi eram interesați ca jurnalul să treacă în mâinile noilor membrii mai târziu, pentru a nu fi nevoiți s-o ia de la zero, cum se întâmplase cu noi. Prea des noul șef de departament trebuie să o ia de la capăt și devine stresant, deoarece îl auzi pe Marius : *”Liga este o organizație care are istorie”* și-ți vine să strigi... care istorie dacă de fiecare dată trebuie să construiești din nimic ? ! Astfel, seara, când mă întorceam de la ședințe, de obicei pe la 10 jumate noaptea, notam la jurnal.

Afaceri și oameni

25 februarie 2004 : ședință MKTeam :

“Pe ordinea de zi : - 8 Martie ;
 - proiect Connex ;
 - o nouă abordare a departamentului ;
 - mascotă ;

6 persoane prezente”

Afaceri și Oameni a fost evenimentul căruia, pentru prima oară, am hotărât să-i facem o pre-campanie; era și pentru prima oară când planificam un proiect din timp și puneam necesarul pe hârtie.

“Campanie :

1 martie : Afiș 1A : “Girls = Evil” (10 bucăți)

4 martie : Afiș 1B : “Metode de preparare a bărbatului”(10 bc)

4 martie : 300 fluturași cu mesajul : “Peste 50% dintre femei își doresc o carieră ; majoritatea bărbaților își doresc o familie”

7 martie : Afiș 2 – final (15 bucăți)

Tema seminar : “Competiția sexelor în afaceri”

Invitați : Claudiu Florea (Agency One)
 Cristina Nichita (Nicky Fashion)
 Dan Gafițeanu (Conex Group)
 BRD sau Casa Wanda
 Relu Fenechiu⁵¹
 Computer House

Materiale : afișe A3, fluturași, 20 mape prezentare, 20 pixuri, 1 bax apă minerală, pahare sticlă, etc.”

Normal că planul a mai suferit modificări... unii invitați n-au putut s-ajungă, alți n-au dorit, alții ne-au tras tzeapă... oricum, aveam niște obiective și pentru prima dată făceam planificare.

⁵¹ Probabil speram să ne spălăm păcatele cu invitația aceasta;

“Ce se urmărește ?

Pre-campanie (teasing) : afișul va apărea pe 1 Martie... un fel de mărtișor (cam misogin) și așteptam să provoace o reacție puternică din partea femeilor (piața țintă a evenimentului) ; al doilea se adresează bărbaților (vor fi luați peste picior ; trebuie atrași și ei cumva)... iar afișul mare va clarifica situația : este vorba de un seminar pe teme economice.

... astfel se urmărește ca rezultat o prezență semnificativă la seminar⁵², pentru că, până la urmă, “Viața bate școala”⁵³

Important : - respectarea dead-line-urilor ;

- formarea echipelor ;

- urmărirea efectului campaniei prin chestionar ;

- eventuale modificări.”

S-a mai discutat și despre proiectul Connex (care până la urmă a murit din fașă, iar invitatul nici n-a mai ajuns la seminar) și despre Seara Studentei Afaceriste. Concluziile mele după sedință au fost...

“S-a pierdut prea mult timp discutând aceleași lucruri ; nu se știa exact ce era de făcut ; nu se lucrează cu instrumente de marketing (păcat pentru că ne sunt la îndemână și trei dintre noi le cunoaștem foarte bine... doar am promovat RPV-ul⁵⁴).

Așteptări personale : seminarul Afaceri și Oameni să iasă foarte bine și să avem o prezență a studenților ridicată ; să reacționeze lumea la campanie⁵⁵ (asta cu speranța că vor ieși afișele și se vor respecta termenele limită) ; evenimentul să motiveze membrii departamentului să

⁵² Prin Afaceri și Oameni s-a urmărit familiarizarea studenților cu mediul afacerilor ieșean; de aceea, invitații au fost oameni de succes sau alte personalități care să ne “împărtășească” din experiența lor;

⁵³ Acesta este motto-ul cu care Tudor Jijie își începe de fiecare dată primul curs de Managementul Forței de Vânzare;

⁵⁴ Reclama și promovarea vânzărilor, piatra de încercare din semestrul I la secția de marketing.

⁵⁵ ...și, mamă, ce-au mai reacționat!

învețe ceva...și aștept rezultatele (în funcție de chestionare)...”Day after Recall⁵⁶”...

Ardeam de nerăbdare să începă toată nebunia asta. Eram hotărâți să fim agresivi; liga avea nevoie de un nou look, iar campania venea ca manuşă. Când am prezentat proiectul Consiliului Director... lumea a rămas mască. Pentru un moment cred că le-a fost frică... dar apoi s-au entuziasmat cu ideea: “Ce, naiba... o facem și pe-asta!” și rămăsese ca de luni să lipim primul rând de afișe.

1 martie 2004

“Dimineața la 7 eram în fața facultății cu Livia așteptându-l pe Cristi (bineînțeles că n-a venit). Tremuram de furie și de frig... Ce naiba, ăștia nu înțeleg că avem un termen de respectat?”. M-am încăpățânat să pun afișele totuși... așa că am spart 100 de mii⁵⁷ și la ora 8 lipeam afișele. Urmarea...

“Afișele au stârnit valvă datorită mesajului, dar în câteva ore au fost dezlipite de D-nul Grama (trebuiau ștampilate la secretariat, eventual, avută o discuție preliminară cu Decanul)”.

Faza a fost că m-am încăpățânat să le lipesc și am uitat că trebuiau și ștampilate la secretariat.⁵⁸ Când am văzut că au dispărut, m-am dus direct la domnul Grama făcând pe neștiutoarea:

- Au fost lipite niște afișe și văd că femeile de serviciu le-au rupt pe toate.
- Da. Eu le-am spus să le dezlipească.

⁵⁶ Tot ce învățam la marketing mi se părea numai bun de aplicat la noi în departament.

⁵⁷ Stăteam foarte prost atunci cu finanțele și lipitul afișelor din banii mei mi s-a părut un gest aproape eroic din partea mea; noroc că mi-a trecut prin cap să cer chitanță spre decontare.

⁵⁸ Orice afiș trebuie să poarte o ștampilă a decanatului cum ca a fost aprobat de conducerea facultății

Și-apoi pune-te și explică-i că totul face parte dintr-o campanie, că mai urmează un rând de afișe... că de fapt este vorba despre un seminar economic și nu o glumă proastă și sadică a băieților la adresa fetelor din facultate. Până la urmă a înțeles ideea.

- Dar v-a plăcut afișul, l-am întrebat în final.
- Este haios, trebuie să recunosc.

Veselie și râsete la Adunarea Generală. Toată lumea văzuse afișul și acesta colinda⁵⁹ prin B1, din mână în mână. Alin era în culmea fericirii, la fel și John. Reușisem, în sfârșit, să atragem atenția. (vezi Anexe 2.5)

2 martie 2003 : ședință MKTeam

“record... 15 oameni prezenți ; ținută în C2, deoarece sediul era ocupat de ședința celor de la DPS⁶⁰. Pe ordinea de zi : Seara Studentei Afaceriste

Afaceri și Oameni

Mărțișoare

Mascota

Seara Studentei Afaceriste se va desfășura pe 7 martie în Roșu și Negru, iar afișele... au fost repartizate spre concepere lui Cristi (deși Cristi, fiind președinte, nu prea mai dă pe la ședință la marketing) ;

Afaceri și Oameni- afișele au făcut vâlvă (lumea lua notițe de pe ele) ; sala B147 a fost rezervată pentru 9 martie ora 16.00, moderator : Cătălin Clipa⁶¹. Claudiu Florea deja și-a confirmat prezența. Am lucrat la o nouă prezentare a ligii. Sugestii : Marius Dangă ne-a sfătuit să-l

⁵⁹ “Când am văzut afișul, nu am crezut că era al ligii; ăștia nu sunt în stare de așa ceva” mărturisea un student când s-au aplicat chestionarele.

⁶⁰ La început a fost greu să ne fixam ședințele pe departamente și de multe ori se întâmpla ca două departamente să-și țină ședința la aceeași oră; lucrurile s-au aranjat până la urmă.

⁶¹ Câștigase în simpatie de când participase la Gale cu Decanul și Rectorul; unii ziceau chiar că-l putea face carieră ca moderator;

invitam și pe Ionuț Zlate⁶²; cică va “turna benzină pe foc”. Exclamația lui cu privire la campanie, “În sfârșit ceva inteligent”, ne-a motivat pe toți;

Mărțișoare - am cerut ajutorul departamentului de Resurse Umane pentru “lucrul manual” la mărțișoare. Le-am dat un model “stors” în 10 minute (mergem pe comicul agresiv; sper că va atrage atenția). Băieții de la DPS le vor împărți;

Mascota - printre propuneri: spiriduș, dolar/euro, broască, papagal, etc. s-a votat pentru spiridușul verde (care încă n-are nume, dar asta va fi tema pentru acasă). Ne-am gândit la fete-spiriduși pentru promovarea evenimentelor viitoare ale ligii... e un început.

Concluzii: în sfârșit s-a lucrat în echipă; oamenii mi s-au părut motivați de a veni cu idei noi, însă atenție la selecția ideilor pentru ca ceilalți să nu fie dezamăgiți. Bomboana de pe tort, exclamația lui Marius “În sfârșit ceva gândit; așa ceva nu s-a mai întâmplat de pe vremea Dianei”. Bursa Română de Mărfuri intenționează să preia Afaceri și Oameni și să-l sponsorizeze - oportunitate ce trebuie fructificată. Mâine trebuie să iasă afișul 1B. Mă întreb ce efect va avea. Claudiu (Agency One) a zis că-i prea încărcat, iar lumea nu va sta să-l citească. Se mizează pe faptul că cei ce au văzut afișul 1A, așteaptă replica.”

3 martie 2004

“S-a dezlipit afișul 1A pentru ca lumea să observe mai ușor apariția lui 1B, care, conform programului decalat, urmează să apară mâine dimineață”.

“S-a încercat elaborarea unui model de chestionar pentru a testa campania pe care o desfășuram, astfel l-am abordat pe Tudor Jijie și am ajuns la următoarele obiective:

câtă lume a fost expusă la afișe - ca instrument de cercetare: chestionar + catalog care să cuprindă 15 afișe, dintre care trebuie

⁶² Unul dintre dinozauri; era director al Bursei Române de Mărfuri și-i plăcea foarte mult să vorbească.

identificate cele folosite în campanie ; localizare & înțelegere - ca instrument folosit : chestionarul (întrebări referitoare la locul unde au fost observate afișele, la ce cred subiecții că se referă campania)”

“... la ora 19.00 nu mai era nici un afiș (au fost dezlipite) ; în prima fază am crezut că a fost concurența care ne-a sabotat ; mai târziu am aflat că studenții le-au dezlipit... ca să le ia acasă.”

“Măine la prima oră ar trebui lipit ultimul afiș care a fost atât de mediatizat de primele două... Ionuț Zlate, care între timp se răzgândise să mai participe la seminar, s-a răzgândit din nou când l-a văzut pe mail.” (vezi Anexe 2.6 și 6.5)

Și uite așa se apropia marele eveniment. Tot aveam impresia că ceva se va întâmpla în ultima clipă. Bineînțeles că așa a fost. După ce au ieșit ultimele afișe, jumătate din oamenii anunțați ca și invitați, n-au mai venit. Trebuia căutată o soluție repede... noroc de Ionuț Zlate : *”Invitați-o pe doamna Dana Comșa de la Camera de Comerț și Industrie ; hai că pun eu o vorbă bună pentru voi.”* Doamna Comșa a acceptat și am mai adus-o pe Laura Curcudel, avocat, din partea Centrului de Mediere și Securitate Comunitară.

09 martie 2004 : seminarul Afaceri și Oameni

“Încă de la orele 13.00 au început pregătirile pentru seminarul economic : Competițiasexelor în afaceri ; emoții cu sosirea invitaților ; interviu TVR Iași și Radio Iași, iar sala s-a umplut peste așteptările noastre. Au fost nevoie de alte scaune. Oamenii au venit atrași de temă și “însetați de sânge” (Claudiu Florea).

“Însetați de sânge”... faza asta merită detaliată. Ca de obicei, invitații au venit să-și prezinte cariera și viața în mediul afacerilor, care, oricât de interesantă ar fi fost, risca să conducă la o stare de somnolență în sală ; cei adunați se așteptau la altceva, grație afișelor : prejudecăți privind bărbații și femeile în afaceri, greutăți întâmpinate, metode de

manipulare caracteristică fiecărui sex⁶³. Dar spre dezamăgirea lor, invitații nu aveau nici o intenție de a dezvolta aceste subiecte atât de “incendiare”. În acel moment, în ajutorul sălii (și spre disperarea invitaților) au intervenit Daniel⁶⁴ și Mono⁶⁵. A început apoi panarama, iar sala jubila. Foarte rapid, discuția a căpătat o nuanță personală; deja se trecuse dincolo de bariera unei conversații generale și detașate. Ionuț Zlate, care luase partea invitaților, aproape se certa cu Daniel. Cătălin Clipa nu mai făcea față⁶⁶ și în final s-a trecut peste timpul pe care-l rezervasem noi acestui seminar. Nici nu mai știu cum s-a făcut de s-a încheiat totul în mod pașnic, cât despre discuția dintre Mono, Daniel și Zlate, aceasta a continuat, ceva mai potolită, și după ce s-a încheiat Afaceri și Oameni.

Dintre părerile culese din chestionare legate de tema de discuție aleasă: “foarte interesantă”, “irelevantă”, “temă actuală ce ridică mereu semne de întrebare”, “subiect captivant”, “nici una”, “am văzut mentalitatea cu privire la tema propusă”, etc.

Bineînțeles că la analiza răspunsurilor culese din chestionare trebuia luat în calcul că în sală erau multe persoane din asociațiile concurente (ASTECC, ASR⁶⁷, AIESEC). S-a ajuns la concluzia că forța temei a rezultat din folosirea cuvintelor “competiție” și “sexe” (Claudiu a punctat acest lucru și a recunoscut impactul pe care l-au avut afișele în atragerea pieței țintă). Bineînțeles că au fost persoane care au plecat dezamăgite datorită faptului că discuția nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor lor “sângeroase”.

⁶³ Dacă într-o negociere între un bărbat și o femeie, ambii stând în picioare, femeia îi fixează șlițul pantalonilor, acesta poate fi ușor “destabilizat”, ne-a împărtășit ceva din sală.

⁶⁴ Student în an cu mine la Marketing... întotdeauna are ceva de completat, adăugat, îmbunătățit, etc

⁶⁵ Asistent al catedrei de marketing, cârcotaș din fire și prieten foarte bun cu Daniel.

⁶⁶ Cătălin, prieten foarte bun al lui Mono, a avut grijă să-i mulțumească după seminar pentru intervențiile acestuia atât de prețioase... ;

Eram bucuroasă. Totul se derulase mai bine decât îmi închipuisem. La seminar au venit și câțiva membri din vechiul consiliu, Alina și Corina; parcă simțeam un soi de regret în privirea lor. Ar fi putut face lucrurile mult mai bine, dar vremea lor trecuse.

Ne-a luat ceva timp să ne adunam după euforia pe care o experimentasem. Trebuia să ne concentrăm mai departe, la următoarele proiecte. De-acum știam cu toții: doream ca imaginea ligii să fie alta și în sensul acesta, noul consiliu a hotărât ca de-acum încolo se va merge pe promovarea agresivă.

16 martie 2004 : sedinta MKTeam

“ Nu știu cum se face, dar cap de listă pe ordinea de zi era tot numele spiridușului care nu ne lăsa să trăim; lumea adunată (în număr impresionant) a început să se joace cu diferite numele care mai de care mai “speciale”.

Apoi s-a întâmplat ceva interesant. Probabil eram obosită, căci în mod normal n-aș fi avut o ieșire de genul ăsta :

– Fraților, eu zic să mergem cu toții acasă. Adevărul e că nu suntem în stare, nu ne pricepem, trebuie s-o recunoaștem. De trei ședințe ne-am tot cramponat de Gigi, Dollar, Gugu... și alte chestii pentru numele spiridușului ăsta... n-are rost!

Mi-am dat seama că mișcarea mea poate nu fusese tocmai inspirată, căci se lăsase liniștea în sediu⁶⁷. Efectul? În 10 minute a ieșit și numele ce se încăpățanase 3 săptămâni să apară: Spiridushu'... Doamne, și fusese așa de simplu!” (vezi Anexe 2.2)

⁶⁷ Asociația Studenților Români.

⁶⁸ Folosisem, fără să vreau, o tehnică de demotivare menită să motiveze; eram în perioada de influență “Munteanu”... cred că încă mai sunt; interesant că și Marius folosisese aceeași tehnică în două rânduri cu mine. Dăduse rezultate.

În paralel, în perioada asta se lansa proiectul Euro 26. (vezi Anexe 7.2)

19 martie 2004

“ Azi a demarat proiectul Euro 26 ; lansarea lui a avut succes, fiind secondată de băieții de la Academia Cațavencu care au ocupat etajul 1 împărțind ziare și cărți de joc cu figuri celebre din sfera politicului. În toiul agitației, Nutzy a găsit momentul prielnic să mă abordeze. Își alegea cu prea multă grijă cuvintele și m-am gândit imediat la sedința de marketing de data trecută.

– Geraldine, nu știu... poate ar trebui să umbli un pic la atitudine, că cei de la marketing simt că vrei să-ți impui ideile cu orice preț.

M-am gândit ... ăștia vor să mă “mazilească” cum au făcut în trecut cu TRB.

– Problema nu este că vreau să-mi impun ideile... ci se referă la seriozitate, căci profesionalism e mult spus. Venim să învățăm ceva, nu ? Nu ne batem joc unii de timpul celorlalți.”

Stăteam cam cu frică... lucrurile începuseră să meargă bine și mi se părea că lumea completează împotriva mea. Poate așa făceau, poate nu. Mi-am dat seama că nu avea rost să mă gândesc la asta ; ne așteptau celelalte proiecte. Cu toate astea am început să cer feed-back de la colegii de departament și nu numai. Atunci a venit Iulian cu : ”Geraldine, eu am fost pe la ședințele de marketing și am observat ce se întâmplă acolo. Cert este că tu împreună cu Nutzy alcătuiți șeful perfect, tu ești mai agresivă, el e mai temperat...există un fel de echilibru la voi în departament.”. Și avea dreptate ; nu-mi dădusem seama, până la acel moment, cât de bine mă completam cu Nutzy și primele mele impresii (nefavorabile) vis-à-vis de el se disipaseră fără să-mi dau seama.

În următoarea perioadă, pentru prima oară în istoria ligii, sediul era populat aproape întreaga perioadă a zilei și asta datorită proiectului Euro 26. A fost o șansă extraordinară pentru noi și începeam să realizăm lucrul asta.

Proiectul era de fapt un parteneriat între noi, ca organizație studențească, și băieții de la Euro 26; se dorea popularizarea legitimațiilor internaționale pentru studenți în cadrul universității. Noi eliberam aceste legitimații care asigurau și unele gratuități (discotecii, teatre, muzee), împreună cu un card de la Banca Transilvania (bancă cu care se încheiase protocolul de către cei de la Euro 26). S-a reușit atingerea unei cifre record de peste 1500 de legitimații eliberate până la sfârșitul semestrului, o muncă titanică cu alte cuvinte. Echipele făcute în fiecare luni seară la Adunarea Generală, pentru toată săptămâna, erau la stand (amenajat la parterul facultății) sau în sediu completând legitimații sau eliberând carduri. Asta a ținut până după sesiune. A fost cel mai complex și mai lung proiect, necesitând totodată și o supervizare continuă. Cred că proiectul acesta a fost ceea ce l-a maturizat pe Liviu. Începusem chiar să-l admir; el era omul mereu prezent în sediu, aducând formulare, verificând legitimațiile, completând borderouri, efectuând drumuri la bancă și la poștă... câteodată mă întrebam cum de mai rezistă; mă puneam în locul lui și-mi dădeam seama că nu aș fi făcut față. Cred că de atunci s-a mai relaxat și relația dintre noi. Mă gândeam la ce spusese Marius în seara alegerilor “*Am învățat că oamenii te pot surprinde*”... și așa era. Echipa asta chiar funcționa.

Street Games - continuarea unei alianțe

“Chiar dacă ești pe drumul cel bun,
vei fi călcat de cineva dacă doar stai”.

(Will Rogers)

În luna mai a anului 2002, după cum am amintit, Streetball s-a ținut de două ori : o dată organizat de LSE și a doua oară organizat de cei de la ASTEC. În anul următor a fost Street Games în parteneriat cu Love Plus. Anul acesta ne-am hotărât să continuăm parteneriatul început de anul trecut cu băieții de la ASTEC.

Cum deja ne intrasem în mână, mergeam în continuare pe promovare agresivă, pre-campanie și tot tacâmul. O fază ce merită povestită este cea legată de afișul premergător Street Games . Ne-am gândit că o mascotă care să însoțească tot proiectul ar fi nimerită. Urma să apară pe toate afișele. Mihai de la ASTEC a venit cu o imagine tare hazlie pe o dischetă: un pisoi albastru, destul de firav. Deja ni-l imaginam uitându-se cu teroare în sus, de unde aveau să cadă tot felul de mingii : de baschet, tenis, fotbal, ping pong (jocurile promovate de Streetgames). Astfel, după ședința de la marketing, am rămas peste program în sediu cu Costel⁶⁹, dar ceea ce nu știam eu : tipu’ era foarte meticulos și pasionat de ceea ce făcea...așa se explică faptul că ne-am trezit la unu noaptea încuiați în corpul C al Facultății de Informatică, iar portarul nu era de găsit. Costel era foarte relaxat de altfel “*Lasă, dormim în sediu*” “*Ești nebun, mie mi-e foame*”.

După ce-am mai colindat prin corpul C am dat din greșală și de portar care trăgea un pui de somn. Deși era târziu și eram moartă de

foame... eram mulțumită (afișul ieșise bine... mai puțin background-ul care nu era așa de inspirat⁷⁰). (vezi Anexe 3.3)

Deci, aveam un reprezentant ASTEC la ședința noastră de marketing. Mihai a fost de acord cam cu tot ce s-a hotărât, dar după Adunarea Generală s-a hotărât să vadă și el afișul deja terminat. Cred că dacă n-ar fi fost colegul lui, n-ar fi ieșit atâta bătaie de cap, dar poate a fost mai bine așa.

Iată-ne pe capul lui Matrix⁷¹ patru persoane discutând destul de aprins. Eram eu cu Livia, pe de o parte și "astecii", care erau tare nemulțumiți, de cealaltă parte. "Afișul ăsta parcă e pentru domnișoare... ce-s culorile astea ?⁷²... afișele trebuie să fie agresive, doar sunt sporturi pentru bărbați" "Nu ești misogin, cumva ?". Discuția a continuat ceva vreme în contradictoriu, dar până la urmă am scos-o la capăt, chiar dacă am modificat afișul în întregime. Mă mir cum de a avut Matrix atâta răbdare cu noi. Mi-am dat seama că este foarte pretențioasă alegerea culorilor... dar aveau și ei dreptate, afișele trebuiau să fie mai agresive, iar verdele olive nu făcea decât... sa relaxeze. (vezi Anexe 3.5)

30 martie 2004 : ședința MKTeam

"16 persoane prezente. Ședință record : a ținut 40 minute⁷³. Când am ajuns, se discuta deja destul de aprins despre afișul Street Games. Cel premergător era ok, toată lumea era încântată, problema era cel mare. La ședință se hotărâse verde olive pentru background, iar acum vedeau

⁶⁹ Era anul I și tocmai descoperisem că lucrează foarte bine în programul Corell Draw;

⁷⁰ Oricum n-a mai contat; afișul a ieșit alb-negru, deci... nici o pagubă;

⁷¹ Cristi, alias Matrix, cazat la acea vreme în Gaudeamus; l-am cunoscut prima oară la carnavalul Medieval 2003 când s-a ocupat de costume; mi-a făcut o impresie bună;

⁷² Fondul era un verde olive (același folosit și la Afaceri și Oameni); în primă fază am crezut că nu le convine, pentru că verdele era culoarea ligii. Ei au propus albastru.

altceva. «Nu trebuie să ne impună ASTEC-ul culoarea » a zis într-un târziu Nutzy (întâmplător, background-ul aducea a culoarea siglei ASTEC-ului). « Dar nu e o competiție a siglelor. Ce, culoarea asta este înregistrată undeva ca fiind a ASTEC-ului și noi n-o putem folosi ? Important e să avem un afiș de calitate, iar așa cum este, arată mult mai bine decât modelul inițial» . Până la urmă s-au convins”.

“Nou ! Departamentul de marketing a primit diploma pentru cel mai activ departament LSE (datorită afișelor) ; păcat că marketing nu înseamnă numai afișe, ci și modul în care planifici, implementezi, derulezi și evaluezi o campanie⁷⁴. Am încercat asta cu Afaceri și Oameni și am reușit... deci se poate.”

20 aprilie 2004 : ședință MKTeam

“11 persoane prezente. Nutzy nu a venit așa că a trebuit să țin eu ședința. Pe ordinea de zi : spotul Kiss FM pentru Street Games, afișe Carnaval. Deși eram puțini și fiecare dorea să plece mai repede acasă, ne-am concentrat și am venit cu trei idei de spot radio. Am fixat elementele de bază : cine, ce, unde, când, cum organizează, dar doream ceva inedit (doar aveam o reputație de păstrat) și ... după “stoarceri de creieri” a ieșit :

«La început a fost mingea și-apoi a apărut zarul și Dumnezeu a zis : să fie Street Games : baschet, fotbal, tenis, table... din 24 aprilie. Liga Studenților Economisti te-așteaptă pentru înscrieri. Street Games : vine, te vânează, te-a găsit⁷⁵ ! »

Afișele pentru carnaval au fost aprobate (lucrasem la ele din vacanță).

⁷³ De obicei ședința se termina la 10.30 plus, minus jumătate de oră.

⁷⁴ Poate ar trebui adăugat că în perioada aceea Marketingul Strategic al domnului Munteanu își spunea cuvântul.

⁷⁵ Eram destul de bucuroasă pentru că ideea de slogan al Street Games fusese a unei tipe de anul I, Corina.

Se întâmplă ceva extraordinar : de câteva luni suntem prezenți cam mereu prin facultate prin afișe sau stand. Cred că e ceva ce-și dorea și Marius. Mi-aduc aminte că la înscrierile din toamnă, când venise cu ceilalți “dinozauri” (Dudu, Andrei, Ionuț Zlate, Liviu Maha) la un moment dat a spus : “Păcat că la noi în facultate se fac doar 4 ani și nu mai mulți. Vreau să vă zic că după ce-am terminat facultatea, ar fi trebuit să mai rămân un an, doi în ligă pentru că abia atunci eram cu adevărat pregătit, știam ce să fac, aveam în cap totul planificat. Mi-am dat seama că nu proiectele sunt importante, ci continuitatea. La noi în ligă știți cum e ? Avem un proiect, ne concentram pe el, se termină și... punct mort. Lumea nu mai știe de noi, până la următorul proiect... și tot așa. Mergem în sincope. Ar trebui să găsim o metodă să fim tot timpul prezenți în facultate”.

Iar proiectul Euro 26 ne-a dat posibilitatea asta. Datorită lui, oamenii au aflat de noi și de sediu, au aflat că liga mai face și altceva în afară de balul bobocilor. Un alt plus de imagine ne-a fost oferit de Tudor Jijie și Catedra de Management-Marketing. În perioada aceea organiza un training cu Andre Moreau (specialist în programarea neuro-lingvistică din Belgia), iar înscrierile se făceau în sediu.

Deși campania de promovare a Street Games a ieșit bine, evenimentul în sine nu a fost prea grozav... de fapt a fost un dezastru. Parteneriatul cu Facultatea de Sport nu a mai fost posibil, așa că a trebuit să căutam alternative. O parte dintre sporturi s-au desfășurat pe terenurile de la Agronomie. Robert a venit în sediu, după o lungă absență, și era tare dezamăgit. Din toate proiectele ligii el a fost cel mai atașat de Street Games ; simțea că s-a ales praful de proiectul acesta. Și Alin se supărase foarte tare după ce s-a terminat competiția.⁷⁶ Dar oricum, indiferent de

⁷⁶ Făcuse rost de apă minerală dintr-o sponsorizare și după spusele lui...

”Aștia nici n-au fost în stare să o ducă pe teren. Cică de ce n-ai adus-o tu cu mașina. Dar ce mai vroiau?”

aceste cazuri “izolate”... lumea a sărbătorit în Roșu și Negru Gala Campionilor Street Games.

Interesant că până la urmă s-a făcut un parteneriat cu discoteca Roșu și Negru și foarte multe din evenimentele importante ale ligii aveau să se desfășoare acolo. Eram mulțumiți de acest parteneriat, mai ales că se întrevedeau oportunități grozave pentru noi. În fiecare vineri se organiza acolo: Economist Party și petrecerea s-a popularizat destul de mult în rândul studenților. (vezi Anexe 7.3)

Încă din februarie, la Casa de Cultură a Studenților, liderii diferitelor organizații studențești din Iași se întâlneau periodic pentru a pune pe hârtie Festudisul. Anul acesta se anunța un an grozav (cu tot cu alegerile electorale). Domnul Iacoban dorea să dea amploare evenimentului (doar era a treia ediție, nu?) și a mobilizat o întreagă armată de resurse în acest scop. După ce-am terminat noi Street Games-ul, am intrat pe ultima sută de metri cu proiectele pentru festival. Da, proiectele...trei la număr: un seminar al cărui invitat era Centrul de Mediere și Securitate Comunitară, o seară Karaoke ce avea să se țină în Roșu și Negru și a doua ediție a Carnavalului Medieval. Pentru fiecare proiect a fost ales câte un coordonator care avea să țină legătura cu Casa de Cultură. Eu n-am vrut să mă aglomerez și “i-am băgat la înaintare” pe Iulian⁷⁷ și Ioana⁷⁸ pentru organizarea seminarului. Copou Team-ul au luat asupra lor responsabilitatea de a organiza seara Karaoke.

⁷⁷ Prieten foarte bun cu Alin; era primul lui an în ligă și deja făcea parte din Consiliul Director;

⁷⁸ Anul I; o cunoscusem la un training înainte să intre la facultate și-i știam potențialul;

Se anunța mare distracție, dar și multă muncă, mai ales că în paralel cu Festudisul au început pregătirile pentru Practic'a' Ta, proiect de care se ocupa Cezar&co (Departamentul de Probleme Studentești). Camera de Comerț și Industrie, prin doamna Comșa, deja se arătase interesată să ne sprijine, deci proiectul căpăta o oarecare amploare și necesita susținere.

Festudis- pregătiți pentru distracție

“Vei obține totul de la ceilalți, dacă vei da totul din tine. “
(Harry Firestone)

Parada de deschidere

În același ton al promovării agresive, ne-am gândit să ne individualizăm față de celelalte organizații. Deja aveam o mascotă...eram cu toții spiriduși. Livia, într-un moment de inspirație, a venit cu sloganul ce avea să ne călăuzească tot festivalul: *“The next generation of Spiridushi”*, mesaj ce a apărut și pe tricourile pe care le-am scos cu mare greutate, financiar vorbind. Cam toată lumea se identifica cu mesajul și erau destul de mândri să poarte tricourile ligii... Cu chiu și vai am făcut rost și de două bannere în care apărea nou-promovata mascotă și eram aproape pregătiți de paradă. Domnul Iacoban, care anunțase inițial că jeep-ul discotecii Roșu și Negru va însoți la paradă liga ETH⁷⁹, a avut o mică surpriză. Probabil el nu știa de parteneriatul pe care noi îl încheiasem cu discoteca și a fost destul de surprins când a văzut jeep-ul coborând din Copou cu o groază de spiriduși de la economie. Bineînțeles că ETH-ul nu s-a resemnat și a venit cu un camion de la Club Planet (vechii noștri prieteni)... se anunța mare panaramă.

Promovarea Festudisului începuse cu aproape două săptămâni înainte. Peste tot vedeai oameni-sandwich-uri cu programul festivalului și fete împărțind fluturași, afișe prin maxi-taxi, spoturi radio și TV... și-așa mai departe. Se crease un fel de Birou de Presă care se ocupa numai de promovarea evenimentului. Secretariatul Casei de Cultură era tot timpul

⁷⁹ Întotdeauna domnul Iacoban a fost mai apropiat de liga ETH și i-a sprijinit în majoritatea proiectelor desfășurate, doar era unul dintre ei.

aglomerat, plin de oameni de la diferite organizații făcând ultimele pregătiri, ultimele retușuri.

Festivalul s-a deschis cu o mare Conferință de presă unde s-a prezentat programul și organizațiile. Pe lângă altele, s-a anunțat că pentru parada house (organizată de cei de la Liga Studenților Electroniști) s-a semnat un contract de exclusivitate cu MTV-ul ce avea să transmită evenimentul din Iași, în direct. Nu-mi venea să cred ce amploare căpătase evenimentul și când mă gândesc că lumea nu i-a acordat prea multe șanse.

Sâmbătă...ziua de deschidere...parada organizațiilor. Mi-aduc aminte că anul trecut a fost mare nebunie, deși eram o mână de oameni (oricum mai bine decât acum doi ani când nu a fost aproape nimeni să reprezinte liga), am fost tare gălăgioși. Vedetele de anul trecut, Cristi, Cezar și Alin (ce aproape a rămas fără glas), erau puse pe fapte mari și anul ăsta. Numai că, de data asta, am acordat mai multă atenție acestui eveniment care ne dădea posibilitatea de a ne promova. Am zis... ”Să facem gălăgie!” și am ieșit aproape 50 de spiriduși cu jeep-ul Roșu și Negru în spate și alte 3 mașini destul de populate (eram urcați pe capotă, pe geamuri...și alte locuri care mai de care mai ingenioase) și zgomotoase. Cinci dintre noi eram desenați pe față de cei de la Arte Plastice și lumea ne privea cam suspect, dar nu ne păsa. Muzica house a însoțit spiridușii care au dansat pe stradă ca apucații, din fața Casei de Cultură până în Tudor, unde se desfășura concertul de deschidere a Festudis. (vezi Anexe 5.5 și 5.6)

Dar după paradă, s-a cam stins totul. Deși la fiecare Adunare Generală se prezenta ce avem de făcut în organizarea proiectelor rămase “pe rol” în cadrul Festudis, lumea nu era motivată să se implice. Poate a fost din cauza celorlalte proiecte pe care le aveam începute (Euro 26, Practic’ a’ Ta) ce necesitau foarte multe resurse umane și nu mai era loc pentru altceva (asta ar fi în marketing asemănător fenomenului de “canibalizare” a mărcilor), poate a fost comoditatea sau, poate, pur și simplu, n-am știut să-i motivăm îndeajuns. Cert este că m-am trezit căutând ajutoare pentru organizarea evenimentelor.

Seminarul economic

*“Lenevește și întreaga lume va lenevi cu tine. Muncește și vei munci
singur”.*

(Laurence J. Peter)

S-a pierdut foarte mult timp cu pregătirea mapelor. Nu doream să conțină numai o prezentare a ligii și a Centrului de Mediere și Securitate Comunitară, ci doream să conțină și lucruri concrete legate de domeniul economic. Cum ceea ce face CMSC în Iași este marketing social, ne-am concentrat în această direcție. Iulian și Ioana s-au chinut destul de mult să traducă niște informații luate de pe Internet cu privire la marketingul social care erau în franceză, spre disperarea lui Iulian.

Centrul de Mediere și Securitate Comunitară a fost încântat să participe la acest seminar. Ideea inițială a fost să familiarizăm studenții cu activitatea pe care centrul o desfășoară în Iași și apoi să identificăm tipurile de conflict ce pot apărea în mediul studentesc și să le detaliem la nivel de individ. Dar lucrurile nu au decurs așa cum ne-am imaginat. Cei de la CMSC au avut o altă idee... mai bună, astfel în timpul seminarului s-a discutat despre campaniile naționale pe care aceștia le-au desfășurat, tipurile de reclame folosite, agențiile de publicitate cu care au încercat să colaboreze, iar lumea a fost pur și simplu entuziasmată.

Sincer, după toate peripețiile legate de organizarea acestui eveniment (sala Ethos nu era disponibilă, nu era video proiector, în afară de Livia, Iulian și Lucian⁸⁰ nu mai era nimeni venit din partea ligii, ne-au mutat în altă sală, frica de a nu avea sala goală), am răsuflat ușurată la sfârșitul seminarului. Ieșise bine. Eram hotărâtă să țin un moment de “morală” celor care nu au fost prezenți la seminar din diverse motive, căci fusesem la un pas de a anula evenimentul. Bine, că morala nu prea a avut nici un efect... asta-i partea a doua. (vezi Anexe 5.1)

⁸⁰ Atunci am văzut un potențial grozav la Lucian; știam că trebuie să-l încurajez deoarece era unul dintre acei oameni care știu ce să facă fără să stai să-i explici ce și cum.

Karaoke Stud Show

*“Nu este de ajuns să știm ; trebuie să aplicam. Nu este de ajuns să vrem ;
trebuie să facem”.*

(Johann von Goethe)

Seara karaoke repeta istoria seminarului. Mare învălmășeală cu afișele, nu se știa cine și cum le realizează (până la urmă le-a conceput Liviu și au ieșit destul de bine), când le scoatem la imprimantă (era o adevărată bătaie de cap : te duceai cu discheta pe care aveai macheta evenimentului la doamna Luminița - Coordonator festival - ți-o verifica, îți dădea un bon, te duceai cu el la Stef, pe strada Lăpușneanu, și după ce scoteai afișele mai lasai câteva la Casa de Cultură pentru a fi puse la dosare) și bineînțeles că această “plăcere” mi-a revenit mie. Din jurnalul de bord :

14 mai 2004

*“Așa s-a încheiat al doilea eveniment Festudis organizat de LSE :
fără desfășurător, aproape să rămânem fără video proiector, cu o
formație invitată să cânte și apoi... rugată să se retragă”.*

Probabil că lucrurile sunt puțin denaturate, dacă se poate spune așa. Eu fusesem cu ideea de a aduce formația Laissez-faire (formație în care evolua Ștefan⁸¹) așa că mă așteptasem la mai multă susținere din partea colegilor. Poate am avut așteptări prea mari, dar mi se părea aproape normal să se încurajeze o formație în care evolua un membru de-al ligii.

⁸¹ Ștefan, membru LSE participase anul trecut în deschiderea Festudisului cu o altă formație intonând un fel de imn al festivalului (o preluare după Pink Floyd - “Another brick in the wall”).

O altă problemă a fost “*Promovarea propriilor membri LSE în concurs, ceea ce nu a asigurat obiectivitate concursului de karaoke*”. Poate una dintre cauze a fost puținele persoane adunate în discotecă în acea seară (majoritatea eram noi). Așa că tendința de a monopoliza concursul a fost, pe undeva, inevitabilă. Nu a fost corect și lumea a văzut asta. (vezi Anexe 5.3)

Chiar dacă a fost ca un fel de petrecere a ligii, prezența propriilor membri a fost destul de scăzută, lucru ce m-a făcut să mă gândesc ce se va întâmpla cu carnavalul medieval pe care eu îl doream organizat mai bine decât cel de anul trecut, mai ales că aveam sprijinul Casei de Cultură (Domnul Iacoban a recunoscut că ediția trecută a fost printre cele mai bine organizate evenimente Festudis 2003 ; a atras lumea prin caracterul inedit pe care l-a avut).

Marile așteptări - Carnavalul Medieval, ediția a II-a

“Important este să înveți în continuare, să îți placă provocările și să tolerezi ambiguitatea. În final nu există răspunsuri sigure.”

(Martina Horner)

Carnavalul medieval era cel mai important proiect pe care îl aveam în cadrul Festudis. Mare parte din oamenii care intraseră de curând în ligă auzisera de el și aveau așteptări ridicate, iar noi încercam să fim la înălțimea acestor așteptări, atât cât puteam.

Inițial gândisem această seară ca fiind cadrul propice pentru lansarea celui de-al doilea volum de poezii al meu, “*Dans sub picior de zână*”. Totul trebuia să se “asorteze”. Ludicul ar fi trebuit să pregătească un moment Shakespeare cu “Visul unei nopți de vară”, the Sky-ul, care rândul trecut ne ajutase (fetele, urcate pe mese luminate de lumânări imitau statuile grecești și au reușit să creeze o atmosferă incredibilă) ar fi putut executa niște dansuri care să se apropie de zona feericului, dar... am avut parte de o groază de surprize, nu din cele mai plăcute.

Din jurnalul de bord :

20 mai 2004

“Organizarea evenimentului a început cu două săptămâni înainte, timp în care a fost realizat afișul premergător reprezentând un pui de spiriduș cu mesajul “Trăiește-ți povestea”, urmat la câteva zile de afișul final anunțând carnavalul.” (vezi Anexe 4.5)

Din câte auzisem eu, nici o formație din cele două de anul trecut nu mai activa; una se destrămase, alta se reprofilase, așa că am cerut ajutorul domnului Romeo⁸² de la Casa de Cultură pentru a mă scoate din impas. Surpriza a fost destul de mare când am realizat că cele două numere de telefon ale formațiilor indicate de dânsul erau, de fapt, ale formațiilor de anul trecut. Cumva, reușiseră să găsească o cale de a supraviețui și eram mulțumită deoarece exista un precedent și îmi venea mai ușor să colaborez cu oameni care știau deja despre ce este vorba.

“Ludicul a fost mai reticent datorită programului încărcat” și, cumva, am știut că așa va fi. Ludicul avea evenimentul propriu, destul de complex, și necesita marea parte a actorilor și în plus... nu mai exista nici un interes. Anul trecut, Marius (un prieten foarte bun din liceu care activa la Ludic) îi coordonase și cumva îi motivase să participe. Cum anul acesta Marius era undeva prin Franța, nu prea am găsit sprijin, mai ales că domnul Luca, regizorul, conturase destul de clar ideea că dacă Ludicul va participa, ni se va face o favoare. Se excludea ideea de parteneriat.

“Realizarea măștilor a fost anevoioasă; încă o dată pot spune că treburile de genul ăsta trebuie lăsate pe mâna fetelor care au un spirit estetic mult mai dezvoltat.”

Spre deosebire de anul trecut, când la realizatul măștilor am lucrat doar 4 persoane... pe ultima sută de metri, anul acesta am cooptat mai mulți voluntari. Îmi făcea plăcere să văd 6-7 oameni în sediu, lucrând la maști și chiar făcându-le plăcere. Că am ajuns cu ele gata tot pe ultimă sută de metri, asta e partea a doua (au fost mai multe anul acesta, aproape dublu față de anul trecut); cumva tot m-a apucat patru dimineața lucrând la ele⁸³.

⁸² În general se ocupă de formații și are un cenaclu care merge destul de bine.

⁸³ În seara aceea la Ciric se sărbătorea Retragera liderilor (organizat de ETH); din câte am auzit, noi nu am retras nici unul pentru că nu s-a prezentat vreunul (Consiliul vechi parcă dispăruse în ceață).

Domnul Grumăzescu s-a arătat încântat să ne ajute și de data asta. Mandoline, viori, cărți vechi legate în catifea, sfeșnice și tablouri din care timpul învia pe pânză, toate acestea menite să te transporte într-o lume a sunetului și a dansului, în lumea zânelor. Colțul Grumăzescu a fost amenajat tot lângă pianul Sălii Foaier și adevărul este că la aranjarea lui ne-a ajutat foarte mult Violeta, una din angajatele domnului Grumăzescu, ce avea un simț estetic deosebit.

Închiriatul costumelor a fost prilejul în care l-am văzut în acțiune pe Lucian, dacă pot zice asta. Țin minte că discutasem cu Nutzy încă din februarie că trebuie cumva să ne căutam înlocuitori (membri de anul I, pe care să-i inițiem în proiectele pe care le desfășurăm, să-i formăm, cu alte cuvinte). Lucian mi se părea persoana potrivită pentru a duce mai departe Carnavalul Medieval în anii următori.

Încercasem și cu Iulian sau Ioana, dar nu mi s-au părut destul de motivați.

“ Orizonturile ligii mi s-au arătat odată cu greva studenților – povestea Lucian zâmbind - Alin Bucșai, fostul meu coleg de liceu, m-a racolat în acel măreț ”eveniment” și m-am trezit mărșăluind alături de alte sute de studenți fără să știu măcar de ce sunt acolo. Bineînțeles am aflat în secunda doi care erau revendicările sărmanilor „căminiști” și am considerat că nu îmi pierd timpul în zadar, cu toate că nu mă aflam în situația lor⁸⁴. După un timp, o ușa imensă mi se deschidea către interiorul organizației, iar cel ce o făcea să se deschidă nu era nimeni altul decât Iulian Cojocaru, un alt fost coleg de liceu și totodată un bun prieten”, apoi continuând pe același ton: “La începutul voluntariatul meu am găsit în ligă două mari evenimente în desfășurare. Unul era mare în adevăratul sens al cuvântului - Euro<26, iar celălalt.. era mare prin „complexitatea” și „succesul” dobândit - Street Games. Se nasc zâmbete pe chipul meu când îmi aduc aminte cum în urma unei “vânzări” în

⁸⁴ Fiind din Iași, Lucian nu avea de ce să-și facă probleme în ceea ce privea cazarea.

cadrul ultimului proiect menționat eram la un pas să obțin ceva muștar și câteva suluri de hârtie igienică drept sponsorizare pentru masa de protocol”.

Amintindu-și despre aceeași fază Iulian completează : “ Țin minte o fază super tare : eram cu Lucian la o firmă, pe care noi am botezat-o ulterior Total Kanci, de la care ne gândeam că puteam obține protocol pentru Street Games. Aproape îl convinsesem pe patron să contribuie la realizarea proiectului. Când îl întreb ce ne poate oferi...surpriză : hârtie igienică, muștar, condimente vrac, salatini și cam atât. Îl sun pe Alin și îl întreb ce să fac, prezentându-i mai întâi “oferta” firmei. Reacția lui Alin este mai mult decât relevantă : Ia, mă, două borcane de muștar. Orice e bun. Reacția lui Lucian a fost în aceeași lungime de undă ca mine. Luăm hârtie igienică, decorăm sala și mâncăm muștar pe pâine. Ar fi mers, nu ? “

Livia, Lucian și John Palade (cu toata licența ce se apropia vertiginos de el) au făcut o treabă extraordinară cu costumele. Mi-aduc aminte cât praf am înghițit în sala aceea în care simțeam că mă sufoc tot alegând costume care să se potrivească cu specificul temei alese. Andrei Dumea ne-a ajutat cu mașina să le transportăm până la Casa de Cultură în ziua cu pricina.

Aveam formații de dans, de teatru, trupe de muzică medievală, costume, măști, lumânări și ospăț medieval asigurat (Casa de Cultură ne-a ajutat pe planul acesta. O șansă extraordinară pentru noi a constituit-o colaborarea cu Asociația Studenților de la Arte Plastice care ne-au ajutat cu măștile mai speciale (un fel de body-painting... eram pictați pe față, dar și cu lucrările expuse în sala Foaier ce dădeau un aer inedit evenimentului). Țin minte că m-am enervat destul de tare în ziua aceea ; deși vorbisem în prealabil ca lucrările să fie lăsate în sala Foaier, când am venit să aranjăm sala pentru carnaval, am constatat cu stupeoare că aceasta era goală, ei... și pune-te și-aleargă, află cine a luat lucrările, unde sunt, dacă le poți aduce înapoi, aranjează-le pe suporturi, panouri... unele

sculpturi erau așa de grele, că abia le puteai mișca... un adevărat tãmbãlãu.

Acum când stau să privesc în urmă, mi se pare că echipa de anul trecut s-a descurcat mult mai bine ; parcă nu trebuia să stai să le spui ce să facă, cum să facă... erau motivați deoarece n-aveau nimic de pierdut (nimeni nu credea în carnaval). Anul acesta însă... doar câteva persoane s-au "agitat" cu adevărat, ceilalți știau că "oricum va ieși bine" și stăteau să fie pictați pe față sau să încerce costume, în loc să ajute la decorarea sălii, ce era un proces mult mai anevoios decât se așteptau. Sala, de data asta, mi s-a părut enormă și ... goală.

Cu toate pregătirile ce s-au făcut și care aproape ne-au stors de energie, după cum ziceam, am avut câteva surprize :

"Formațiile de dans și-au anunțat retragerea⁸⁵, cele de muzică medievală nu puteau cânta decât până la 20.30, iar Ludicul avea o piesă de teatru destul de importantă la 20.00 în care erau implicați aproape toți actorii și iată-ne cu un desfășurător dat peste cap".

N-aș mai vrea să trec din nou prin emoțiile de-atunci. Mi se părea că picase cerul peste mine. Eram prinsă între ciocan și nicovală : sala goală (nu puteam începe spectacolul), fetele de la teatrul Ludic așteptând să înceapă odată pentru a termina cât mai repede și pentru a se pregăti pentru piesa de la 20.00, iar televiziunile (Pro TV Iași, TVR Iași și Tele M) așteptând să vadă zânele care nu mai apăreau... pe de-asupra... m-am trezit și prezentatoare. Prezentatoare pentru a prezenta...ce ?

Ludicul și-a terminat momentul dezamăgitor de repede, dar după ce au început să cânte formațiile de muzică medievală, s-a mai relaxat atmosfera. Doamna de la Tele M era încântată de Lucian, contele de Monte Cristo cu pălărie de Robin Hood, și-i tot lua interviuri, Livia alerga cu un un bol imens de sticlă pictată plin cu răvașe cu poezii, câțiva

⁸⁵ În prima fază, The Sky-ul avea un concert pe la Pro-TV și a ieșit din calcule; ne-am văzut nevoiți să apelăm la Elegance, deși anul precedent ne-a cam tras tzeapă, lucru ce s-a repetat și anul acesta.

s-au încălzit (probabil de la puținul vin care era pe-acolo) și au început să danseze pe acorduri medievale, alții mâncau copane de pui (am avut grijă să nu existe furculițe sau cuțite și să se mănânce cu mâna... ”in the old medieval way”) și se uitau mulțumiti la spectacolul ce se derula în fața lor și până la urmă... a fost bine, lumea s-a distrat.

Putea ieși mult mai bine și nu înțeleg unde am greșit? Doar am avut mai mult sprijin din partea Casei de Cultură față de anul trecut (și financiar și logistic... chiar dacă era să rămânem fără sonorizare), promovarea a fost mai agresivă (anul trecut am lipit doar câteva afișe alb negru în ziua evenimentului), televiziunile au răspuns invitației noastre...

“ Posibile cauze :

Proiectul Practic’ a’ Ta s-a desfășurat la aceeași oră cu “Noaptea cu zâne” în facultate, mobilizând în amfiteatrul B1 foarte multe persoane de anul II și III ce ar fi putut veni la carnaval ;

Pe fluturașii împărțiți în oraș conținând programul Festudisului, nu era trecut Carnavalul Medieval ; nu se știa de el ; Interesul scăzut al membrilor LSE pentru evenimentele organizate în cadrul Festudis (teama pe care o avusem s-a împlinit... prezența scăzută la toate evenimentele noastre : seminar, karaoke, carnaval) Interesul scăzut al tinerilor pentru evenimentele ce implică aspectul artistic sau ludic ; a trecut vremea poveștilor ;

Decizia facultății de a nu se mai lipi afișe oriunde, ci doar în locurile special amenajate (pe geamurile de la parter, locul cel mai potrivit pentru ca afișele să fie observate- așa cum a reieșit din chestionarele pe care le-am aplicat la Afaceri și Oameni- nu era voie să se lipească nimic).

Cu acest eveniment s-a încheiat Festudisul ; sper să se facă o evaluare în ceea ce privește participarea ligii la acest eveniment” .

Eram destul de dezamăgită, deși unii ziceau că a ieșit mai bine decât anul trecut. Cătălin Clipa și Tudor Jijie, care și-au făcut timp în agenda lor încărcată pentru a veni și a arunca o privire, păreau destul de mulțumiți. Într-adevăr lumânările, tablourile și sculpturile expuse creau o

atmosferă deosebită. Dar ar fi putut fi altfel. Domnul Iacoban a venit chiar când se terminase totul. “Așa repede ? ” a întrebat uimit.. “Păi, dacă n-am avut ce să prezentăm...Elegance-ul⁸⁶ ne-au lăsat iar baltă”. Țin minte că domnul Iacoban s-a enervat destul de tare atunci ; chiar amenința că-l va concedia pe instructorul de dans ; mă simțeam penibil din cauza asta... dar cred că a glumit... sper.

Nicoleta Năstase relatează în Opinia Studentească din data de 24 mai 2004 într-un articol cu numele “Ceruri pătrate și domnițe truate” :
“Treptele până în sala balului erau acoperite cu un covor roșu. Adidașii deveneau cei mai frumoși pantofi de gală ș...ț Te miști timid prin sală, așa cum face toată lumea prezentă. Admiri pianul dintr-un colț, plin cu tot felul de lucruri rupte din vremuri de demult uitate, treci pe lângă un mic bufet, inspectând cu cei vei fi servit în cursul seratei și te trezești împiedicându-te de un ghem de fată. Cu ochii mari, cu fața pictată, cu rochia prea largă, îți întinde cu ambele mâini o cupă cât toate zilele plină cu bilețele rozalii legate cu șnur roșu. În acest fel, fiecare își primea rândurile poveștii pe care trebuia să o trăiască în acele clipe. ș...ț gândurile mi s-au împrăștiat prin sală, așezându-se pe chipurile celor din jurul meu. M-am trezit în momentul în care rochiile fetelor au început s-o ia la goană, pe rând spre ieșirea din dosul unui perete improvizat. S-au aprins lumânările așezate din loc în loc. Formațiile invitate au început să cânte melodii din vremuri despre care noi doar am citit. Vinul își luase zborul din cămile mari de pe masă. Și lumea a început timid să danseze... să se joace... să danseze” . (vezi Anexe 4.6, 4.7)

⁸⁶ Trupa care ar fi trebuit să ia locul The Sky-ului și să ne ajute cu organizarea; trebuiau să prezinte un număr de dans; o pășisem cu ei și anul trecut, de aceea am fost cam reticentă când domul Iacoban a propus să colaboram.

Așa a trecut carnavalul și s-a încheiat Festudisul. Până să ne dezmeticim, au început Galele Premiilor LSE, unde Marketingul s-a prezentat destul de bine :

“Premiul pentru cel mai bun coordonator de departament :

Ionuț Durbacă – MKTeam

Premiul pentru cea mai bună promovare :

Geraldine Ghine – MKTeam

Premiul pentru ideea anului :

Livia Calistru – MKTeam”

Proiectul anului a ieșit, așa cum era de așteptat, Euro 26 de care suntem destul de mândri.

Pe lângă aceste premii, au fost acordate o serie de nominalizări mai speciale, cum ar fi “Cel mai bun trainer” acordat lui Tudor Jijie (ținuse niște traininguri despre activitatea de vânzare, necesare nouă în activitatea de căutare a sponsorilor), “Cel mai bun moderator” acordat lui Cătălin Clipa, evident pentru meritele sale deosebite, “Cel mai bun seminarist” Andrei Neșțian, “Cârcotașul anului” acordat lui Mono, după pățania cu Afaceri și Oameni.

Se apropie sfârșitul semestrului ; consider că din martie până acum am reușit să dezvoltăm departamentul de marketing (premiile obținute întăresc afirmația), dar cel mai important : am reușit să realizăm ce-și dorea Marius Dangă : să fim prezenți în facultate prin afișe sau evenimente ...tot timpul ”.

24 mai 2004 Adunarea Generală dinaintea sesiunii

Din jurnalul de bord :

“ Suntem în plin proiect cu Practic’ a’ Ta, iar doamna Comșa, alături de Camera de Comerț și Industrie, ne-a oferit un suport extraordinar...”

“... Ceea ce mi-ar plăcea să cred ar fi faptul că pe Ordinea de Zi întâmplător s-a uitat să se treacă : “Evaluare Festudis”, căci evaluarea

unui proiect încheiat ar trebui să fie o practică curentă în cadrul ședințelor LSE.

Destul de iritată, am făcut eu evaluarea Festudis, un pic cam dură, accentuând că un asemenea festival ne oferă oportunitatea ne a ne afirma în fața celorlalte ligi și de a încheia parteneriate...deci o groază de oportunități. Prezența membrilor LSE a fost mai mult decât sub așteptări, făcând ca evenimentele să nu aibă impactul dorit. Discursul s-a dorit mai mult o atenționare pentru viitor, mai ales pentru cei care se vor implica în Festudis la anul.⁸⁷

Surpriza a fost oferită de Alin care “și-a anunțat în mod oficial demisia⁸⁸ din Consiliul Director al ligii și din funcția de coordonator al departamentului de Fund Rasing”. Motivul invocat de el: *cine nu are cu cine lucra are toate șansele să se plafoneze*. Festudis-ul pusese capac la celelalte “dezamăgiri” pe care le experimentase.

~ * ~

Trecuseră trei ore și ceva de când stăteam la masă. Deja ne și uscasem după scurta rafală de ploaie ce dăduse peste masa noastră. Umbrela abia a făcut față furiei stropilor.

- Deci... fraților, ne vedem în toamnă, a concluzionat Cezar.
- ... la cazari... ce plăcere! oricum anul asta se vor constitui altfel comisiile de cazare.
- Da, am auzit și eu asta. Câțiva reprezentanți ai organizațiilor și șefii de cămine... nu?

Ceva de genul ăsta. Cred că ar fi cazul s-o întindem.

Nota de plată a sosit incredibil de repede și, din acel moment, ne-am cam împrăștiat în trei zări, cum ar fi o vorbă, Cezar urcând Copoul,

⁸⁷ Cred că mi-era frică că se va duce totul de râpă, având în vedere interesul nebun pentru Festudis de anul acesta.

⁸⁸ Știam cu toții că va reveni asupra deciziei.

gândindu-se probabil că Alina era îngrijirată de dispariția sa, Mosu' îndreptându-se către Târgu Cucu, iar eu... în căutarea unui tramvai în Piața Unirii.

Hm... și până la urmă ce reprezintă liga pentru mine ?

„Ce reprezintă liga pentru mine ? !- se întreba și Dudu la un moment dat - cel mai important mijloc de dezvoltare profesională și umană pe parcursul anilor de facultate, un loc plin de prieteni, și pot merge mai departe spunând că reprezintă un “DROG”, pentru că atât eu cât și o mare parte din ceilalți membrii eram dependenți de această organizație, dependenți de ședințe, de implicare în proiecte, de implicare în mediul universitar” .

Iulian îmi marturisea: *“liga pentru mine este locul în care am învățat foarte multe chestii practice, unde mi-am perfecționat lucrul în echipă și unde am dobândit o viziune upgradată asupra lucrurilor. Cred că am capătat și eu drogul acela de care vorbeau membrii mai vechi. Nu știu unde se va ajunge, dar sunt curios cum vor evolua lucrurile. Așa că am să stau să văd cu ochii mei evoluția”* și cred c-am să-i urmez exemplul, în fond, prezența unui dinozaur în devenire este necesară, nu ?

Cuprins

Prefață	5
Prima parte : statut de new-commer	7
Vreau și eu în AIESEC cu Marius.....	11
Galele – primul pas alături de LSE	13
Inițiere în marketing.....	23
Sponsorizările- un subiect atât de delicat	27
Era Robert	31
Street Games – rezultatul concurenței.....	35
Lansarea celui mai important festival studentesc ieșean	39
A doua parte : Challengerii	43
Reverberații.....	47
Alegerile : Bye-bye dinozauri	53
Cristi la marketing.....	57
FacultatEAA.....	61
Street Games	65
Carnavalul medieval - o probă de încăpățănare	69
Practic' a' Ta – mere, nu portocale	77
Partea a treia : confirmarea așteptărilor	81
Greva	85
Unifest.....	89
Galele Studenților Economiști 2003	91
Până la urmă o echipă	101
Partea a patra : Jurnalul de bord	105
Afaceri și oameni	107
Street Games - continuarea unei alianțe.....	117
Festudis- pregătiți pentru distracție	123
Seminarul economic	125
Karaoke Stud Show	127
Marile așteptări - Carnavalul Medieval, ediția a II-a	129
Anexe	